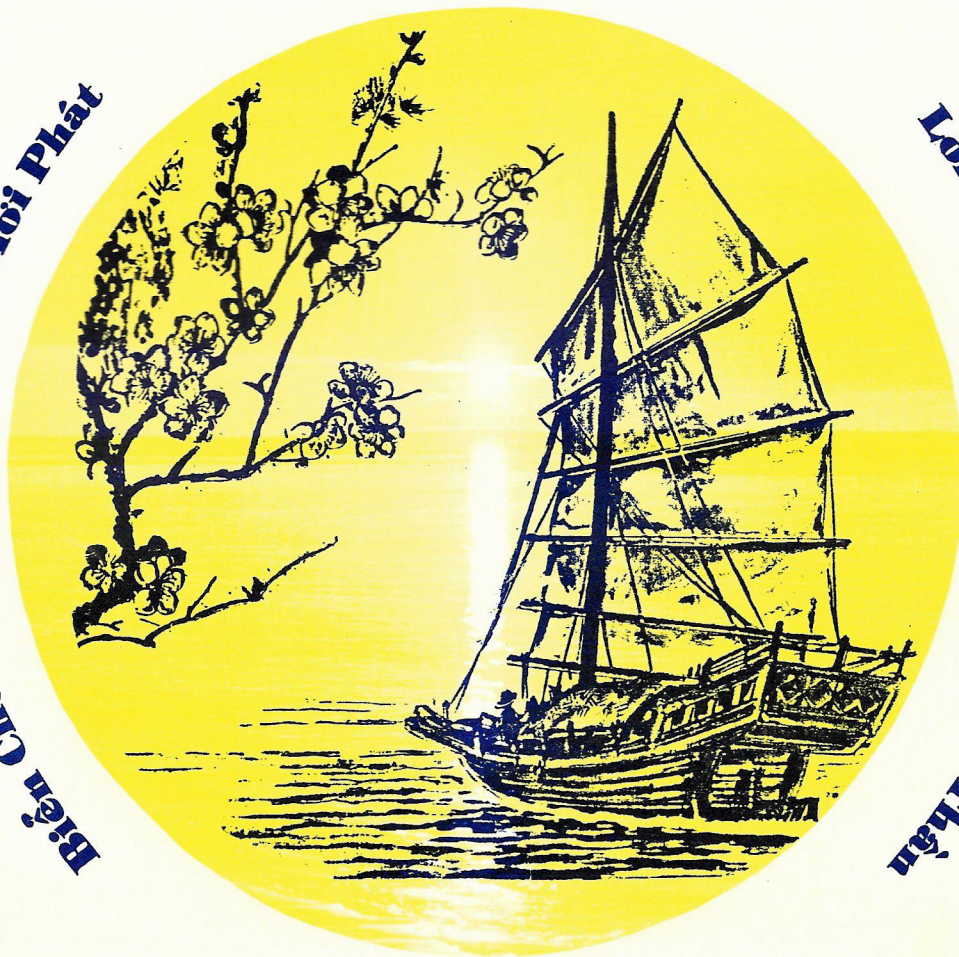

ĐẶC SAN

VÔ MI

ĐẠI HỘI HỒNG KÔNG 1992

Bien Cho Lãng Minh Châu Mỏi Phát

Lòng Cho Riêng Mỏi Gọi Là Thân

DU HÀNH TỰ THỨC

ĐẶC SAN

VÔ VI

ĐẠI HỘI HỒNG KÔNG 1992

THỰC HIỆN

HỘI ÁI HỮU VÔ VI HOA KỲ

BÀI VỎ VÀ HÌNH ẢNH

BẠN ĐẠO VÔ VI TẠI:

PHI LUẬT TÂN

HỒNG KÔNG

ÚC ĐẠI LỢI

RÉUNION

CANADA

THỤY SĨ

HOA KỲ

HAWAII

PHÁP

ĐỨC

ÁO

BỈ

DU HÀNH TỰ THỨC

Lời Ngỏ

Từ năm 1982 đến 1991, các đạo hữu Vô Vi đã tổ chức được mười kỳ đại hội hằng năm tại Hoa Kỳ, Gia Nã Đại (Canada) và Pháp. Đến năm 1992 này, có đến hai kỳ đại hội được tổ chức tại Hồng Kông với cùng một chủ đề: Du Hành Tự Thúc. Đại hội Du Hành Tự Thúc I được tổ chức vào cuối tháng 7, ngay đúng lúc cơn bão cấp 8 đang tiến vào Hồng Kông. Đại Hội Du Hành Tự Thúc II được tổ chức vào cuối tháng 12, dịp sau lễ Giáng Sinh để nhiều người được đi.

Kết quả là kỳ tháng 7 có độ 100 bạn đạo tham dự và kỳ tháng 12 có độ 150 người.

Hồng Kông được coi là trạm dừng chân trên đường về Việt Nam, Đại Hội được tổ chức nơi đây để hướng dẫn về quê nhà trước khi có được Đại Hội nơi đó (dự trù vào năm 1996).

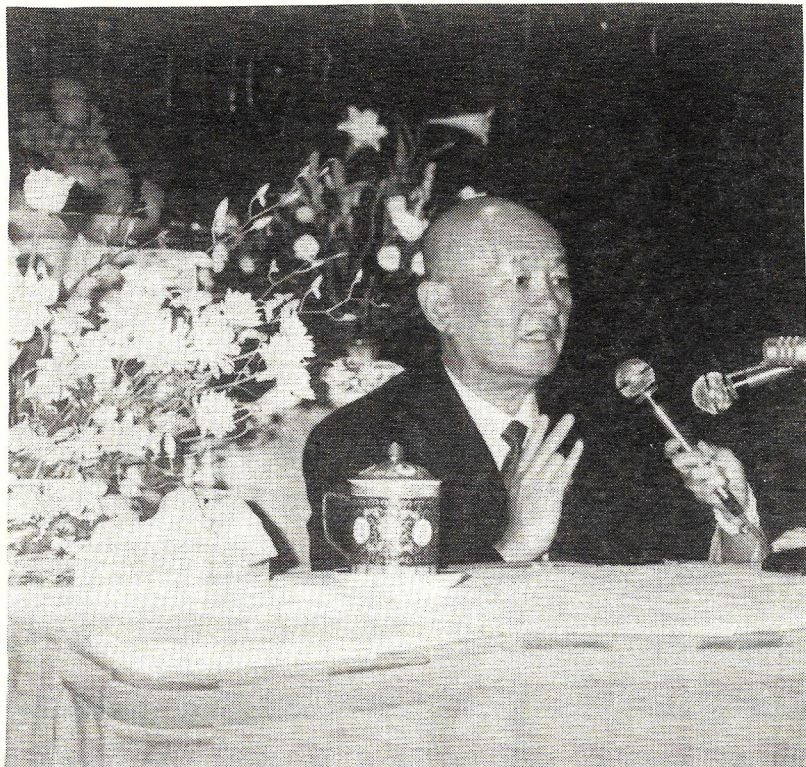
Như đa số kinh sách Vô Vi khác, các bài giảng của Đức Thầy Tám vẫn là những chơn ngôn vô giá và được chọn đăng như các bài chủ lực. Trong kỳ Du Hành Tự Thúc I, ngoài các bài khai mạc, bế mạc và thiền chung, Đức Thầy còn hai buổi vấn đạo dài Thiên Địa Nhân và Thất Tình Lục Dục. Riêng bài giảng về Từ Bi Hỷ Xả thì thật dài và thật giá trị. Các phần minh luận trong kỳ I và II đều thật truyền cảm, kỳ I chú trọng nhiều về vấn đề Tâm Linh (Tâm Linh và Tiền, Đại Hội Tâm Linh) trong khi kỳ II chú trọng nhiều về thực hành (Xuống Tóc và Tu Học, Chiếc Xe Đạp...). Riêng các bài vấn đạo về phương pháp công phu trong kỳ II được trích đăng thì thật là một tài liệu tu học vô cùng quý báu. Có hai bài của Đức Thầy không được chọn đăng (Vấn Đạo Thiên Địa Nhân của kỳ I I và Giảng Cho Các Bạn Đạo Thích Nắm Tay Nắm Chân của Đức Thầy trong kỳ II) vì khuôn khổ của tờ báo.

Hy vọng đặc san này mang đến chút thanh nhẹ cho các hành giả tu thiền cầu giải thoát.

Kính bái

BAN BIÊN TẬP

DU HÀNH TỰ THỨC I

(Ấn Tam Muội lúc hờn xuất đi học đạo)

**Người tu là tự dứt, không còn tham dục nữa.
Dứt khoát thất tình, lục dục, nhân duyên mới có cơ hội giải thoát.**

**Lương Sĩ Hằng
(Khai mạc Đ/H DHTT I, Hongkong)**

HUẤN TỰ KHAI MẠC

ĐẠI HỘI

DU HÀNH TỰ THỨC I

Hôm nay là ngày khai mạc của đại hội Hồng Kông. Chúng ta đã tương hội trong quyết tâm giải thoát, mọi người đã không ngại xa xôi về một nơi tụ họp huynh đệ tương hội, trong xây dựng, để hiểu rõ nguyên lý Du Hành Tự Thức.

Chúng ta đi từ xa đến đây, từ bao nhiêu ngàn dặm, tâm thức nô nức muốn tương ngộ lẫn nhau, khai triển tâm linh giải thoát, mục đích chánh của chúng ta. Đêm đêm phải dụng tâm thanh tịnh tu thiền giải thoát, đó là nguyên ý tu học của mọi cá nhân. Ngày hôm nay chúng ta tề tựu nơi đây, các nơi đã về đây trong một thức hòa đồng thương yêu, trong cái tâm thức bình đẳng đối đãi lẫn nhau, trên tinh thần xây dựng cái tiến tâm linh thì tất cả những chuyện gì chúng ta phải xóa bỏ và hướng về một con đường giải thoát cho chung, đó là con đường chánh.

Mục đích của chúng ta tham thiền giải thoát phần hồn để tìm thấy những thế gian là giả tạm. Xác của chúng ta là tứ giả hợp thành: "nước, lửa, gió, đất" hợp thành. Trong sự tranh đấu tìm tòi vàng ngọc của cải, rốt cuộc cũng phải ra đi, buông bỏ bằng tay không nhưng mà không thấy giá trị của chúng ta có ở đâu, ở trong cái phước của chúng ta, từ tiền kiếp có tu kiếp này mới hưởng phước, nhân nào quả nấy rất rõ ràng. Cho nên hạnh tu của các bạn là rất quý, quý nhất trong cái thời đại động loạn này. Người chịu tu thiền, người chịu dẫn thân khổ hạnh tạo hạnh phúc cho chính mình là giá trị vô cùng, hơn vàng bạc. Một tâm thức giải thoát trở về cảnh đời đời bất diệt chớ không phải các bạn làm chuyện u ơ đâu, chuyện vĩ đại của Chơn Tâm, khai triển Chơn Tâm. Tu thiền để giúp cho phần hồn tiến hóa chớ không có tạo sự trì trệ, hướng ngoại và bị phỉnh phờ qua những lời hứa hẹn mà không thực hiện được. Chính ta thực hiện thì chúng ta mới tiến được, tiến tới một lý đạt tới một lý, tiến tới một phân đạt một phân.

Người tu thiền Vô Vi phải có ý chí trở về với thực chất thanh nhẹ sẵn có của chính mình mới tiến hóa được. Ngày hôm nay, cuộc Du Hành Tự Thức này để cho chúng ta kiểm điểm lại, thấy rõ hơn gian đã tạo được những gì? Do khối óc hình thành. Rất rõ ràng. Chúng ta có cơ hội đi đây đi đó, chuyện gì cũng rút ngắn lại để cho mọi người chung thức, chung hiểu, chung tiến và để xây dựng khả năng Từ Bi sẵn có của chính mình. Chúng ta, mỗi người của chúng ta đều có khả năng Từ Bi, mà lui về Thanh Tịnh thì tâm Từ Bi nó mới phát sáng ra. Chúng ta hướng thiện là biết thương yêu chính mình, xây dựng cho chính mình. Cha mẹ sinh ra muốn chúng ta bảo trọng tâm thân, ngày hôm nay chúng ta bảo trọng tâm thân lẫn hồn vía. Là người tu Vô Vi, thể xác của các bạn được ổn định. Qua cơn thiền, tâm thức của các bạn được khai triển. Hướng về tâm linh vô cùng bất diệt thì các bạn không có bao giờ bị lệ thuộc bởi ngoại cảnh nữa. Từ đây lên Thiên Đàng, biết bao nhiêu cảnh mê hoặc lòng người, kích động lòng người không ngừng nghỉ, từ giai đoạn một đều có thử thách. Cho nên bạn đạo Vô Vi tu ngắn thì phải bị những sự kích động đó. Chúng ta phải học nhịn nhục để tiến hóa và chúng ta chấn ngán giữa

đường là hoang phí một cuộc tu học của chính chúng ta. Không có chần ngán được, phải tri chí thăng hoa thì lúc nào tâm hồn cũng trẻ trung và cõi mở, thăng hoa trong thanh tịnh.

Các bạn về đây tu học để tìm hiểu gì? Tìm hiểu cái gì để khai mở cho mình thanh tịnh sáng suốt lên. Chúng ta nhìn bên ngoài, bao nhiêu sự động loạn, bao nhiêu người chịu tu như chúng ta? Chúng ta đã gặt hái được những gì? Nhìn lại, kỳ thật chúng ta đã bước vào lãnh vực thanh tịnh sẵn có của chính chúng ta. Chúng ta bằng lòng nhìn nhượng cho tất cả những sự động loạn nó qua, nó đến rồi nó qua thì cuộc đời mới để dãi được. Nếu các bạn không đạt được thanh tịnh thì bon chen trong sự động loạn, thì càng ngày càng động loạn thêm và không giải thoát được. Ở đây cũng có nhiều người đã về quê nhà, đã thấy rõ sự kích động và phản động của tình đời đen bạc đầy dẫy trong xứ và làm ô nhiễm tâm hồn của con người, không biết giá trị vô sanh của chính họ, đâm ra động loạn, than khổ than phiền. Các bạn gặp bao nhiêu người đều là khổ phiền, không có người nào được an vui vì lòng tham dục của họ đang phát triển, chưa chịu tự dứt. Người tu là tự dứt, không còn tham dục nữa. Dứt khoát tất tình, lục dục, nhân duyên mới có cơ hội giải thoát. Chúng ta không nhiều thì ít cũng đã tu luyện, ngày đêm tưởng niệm Trời Phật và nguyên ý giải thoát tâm thân đi tới thanh nhẹ vô cùng. Tôi thiết tưởng các bạn nhân dịp này sẽ cảm thức rất rõ ràng, thấy rõ qua giây phút tham thiền trong ba ngày Đại Hội này, các bạn sẽ tìm tòi ra nhiều cái nguyên lý do bạn mà ra, chính trong bạn mà phát triển, rất rõ ràng.

Tình thương yêu quý mến của những người đi trước là Trời Phật đã đạt thành. Chúng ta ở thế gian cũng có cơ hội làm cha mẹ, anh em trong gia đình, chúng ta có tâm Từ Bi hướng thượng thì chúng ta mới thấy rõ người đi trước đã vượt qua bao nhiêu sự khó khăn mới thành đạt. Mặt trời có ánh sáng, nhưng mặt trời cũng phải được điều luyện nhiều mới có ánh sáng, thì tâm thức của chúng ta cũng vậy, phải chịu nhồi quả nhiều thì tâm thức của chúng ta mới thấy rõ sự thanh tịnh là giá trị, sự từ bi là giá trị. Giữ lấy sự thanh tịnh đó mà thăng hoa thì không còn bỏ ngõ trên đường đời cũng như trên đường đạo. Đường đi vô cùng tận mới cảm thức được nguyên lý vô sanh. Khi mà khối óc các bạn cảm thức được nguyên lý vô sanh thì các bạn đâu có còn mé chấp nữa. Đời là gì? Không còn sự động loạn có thể lôi cuốn chúng ta được nữa. Không có ngoại cảnh nữa, chỉ nội cảnh, nội tâm làm tiêu chuẩn phát triển tâm thức mà thôi. Không còn ngoại cảnh phỉnh phờ chúng ta được.

Ngày hôm nay tôi tuyên bố khai mạc nơi đây để các bạn chung vui, và để tìm hiểu lấy các bạn và ra thấy trường đời trước mắt. Mấy bước là các bạn thấy bao nhiêu sự động loạn nô nức đua giành cuộc sống, tâm hồn họ rất bơ vơ vì họ chưa hiểu họ, dù bên ngoài giàu có sơn son phết vàng nhưng mà tâm bất an. Một triệu người đều như vậy. Các bạn nhìn, hỏi lại họ thế nào? Không có gia cang nào yên ổn. Tâm thức không yên ổn vì sự đua đòi, vấp phải sóng gió, không thể cứu rỗi. Trừ phi có những người tu, hy sinh, hạnh đức cao dày, hy sinh thực hành giải thoát về phần hồn, lập trật tự cho chính mình, khối óc càng ngày càng khai triển thì những người đó mới cảm thức được cái hạnh vô sanh của Trời Phật đã ban bố cho hằng ngày, hằng giờ, hằng phút.

Hôm nay chúng ta có cơ hội tái ngộ chung vui hòa bình nơi đây để đem lại niềm tin sáng suốt cho mọi người. Sự hiện diện của các bạn là sự quý báu nhất để giải tỏa những trược khí trong một xứ động loạn, mê tín dị đoan, không hiểu được khả năng của chính mình. Và chính các

bạn đến đây để đóng góp một phần rất lớn cho càn khôn vũ trụ, chấn động Thiên Đình để cho Bề Trên chúng nhận tâm thức của chúng ta tu học. Về để lo tu luyện càng ngày càng nhiều để giải những sự phiền muộn sai quấy trong tâm thức của chúng ta và càng ngày càng vun bồi tâm Từ Bi càng sáng suốt thêm.

Nhịn nhục để thăng hoa, nhịn nhục để tiến hóa, nhịn nhục để đi cứu độ chúng sanh là điều duy nhất. Từ đây tới năm 2000, chúng ta phải trì chí mới cứu độ chúng sanh được.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn.

Lương sĩ Hằng

DU HÀNH TỰ THỨC

*Du ngoạn không trung rõ chuyển trình
Công trình khởi óc tạo thân khinh
Đĩa cầu thấu ngàn nay tương ngộ
Huynh tỷ cùng yêu mở hành trình.*

*Hành trình khai mở địa linh,
Chọn tâm sẵn có hướng khuyê Phật Trời,
Dấn thân học hỏi nơi nơi,
Cảm thông Thiên Địa tự với lòng sâu.
Không gian có sẵn không cầu,
Chọn hồn có sẵn chiếc tàu về quê.
Cảm thông nguyên lý muôn bề,
À Âu tương ngộ giải mê cõi trần.
Hành trình tự xét tâm thân,
Nhơn sinh khởi óc tôi cần dựng xây.
Xa xưa cho đến ngày nay,
Vô Vi khai mở tâm này đạt an.
Chung vui Đại Hội bạc bàn,
Lui về thanh tịnh cảm an cảm hòa.
Dấn ta khai triển đường xa,
Du hành tự thức chan hòa tình thương.
Chẳng còn chèn ép đau thương,
Văn minh tiến hóa hợp đường khai thông.
Người tu tự thức lập công,
Đạo tâm phát triển một lòng thành thời.
Khai thông trí tuệ tự rời,
Vui trong ý thức nơi nơi an toàn.
Cùng chung tương ngộ hợp thời,
Huynh huynh đệ đệ mở lời nhủ khuyên.*

*Quý thương
Lương Sĩ Hằng
Ngày 9 tháng 3 năm 1992*

BẢNG GIẢNG CHUNG THIỀN

ĐẠI HỘI

DU HÀNH TỰ THỨC I

Các bạn định tâm tham thiền trong phướng lượng, tắt đèn để tham thiền, cầu nguyện cho thế giới hòa bình và tâm linh phát triển, hướng về xứ Phật...

Hôm nay ngày 24/7/1992,

Thưa các bạn,

Chúng ta lại có một duyên lành vĩ đại hướng về tâm linh tu học. Mọi người kẻ Đông người Bắc khắp bốn phương đã trở về đây tụ họp bằng một tâm tình hướng thượng, giải tỏa mọi trược ô trong tâm thức, hòa hợp với tự nhiên và siêu nhiên, cầu mong cho cả thế giới hòa bình, tâm tu xán lạn, hướng về quê hương xứ sở tốt đẹp ở tương lai.

Mọi người chúng ta lại có cơ hội chung thiền thanh tịnh trong nền tảng tha thứ và thương yêu, xây dựng khí giới Tình Thương và Đạo Đức cho mọi người tiến thăng để dãi. Kẻ có mặt như người không có mặt đều hướng về Trung Tâm Sinh Lực Càn Khôn Vũ Trụ tu học, chu trình tiến hóa rõ rệt. Chúng ta tham thiền nhập định để thúc tâm tiến hóa không ngừng nghỉ theo chiều hướng phát triển tâm linh của cả Càn Khôn Vũ Trụ.

Hôm nay chúng ta được tham thiền trong một nơi đông đảo nhứt, động loạn nhứt của mặt đất. Các dân tộc về đây chung vui hòa bình, kẻ lớn như người nhỏ, nhộn nhịp ngoài đường. Các nơi đều yêu mến sự tự do vô cùng tận từ đời lẩn đạo. Đời, người thế gian ai cũng muốn có sự tự do tốt đẹp xây dựng phổ phướng, chung vui hòa bình. Đạo, chúng ta lại có tâm linh hướng thượng giải thoát, tiến hóa, hướng về thanh tịnh vô cùng. Quý yêu Trời Phật mới thấy rõ sự khó khăn của người tu trong lúc ban đầu. Mọi sự kích động và phản động nhiên hậu mới đưa đến sự tiến hóa vô cùng tận của tâm linh.

Giờ phút thiêng liêng này chúng ta có cơ hội chung thiền, tình thương huynh đệ tỉ muội chúng ta chung hợp. Kẻ có khả năng đến, không có khả năng đến cũng đều chung trong một tâm thức tiến hóa rõ ràng. Hướng tâm về Đại Hội, mọi người đặt nền tảng thương yêu và dũng cảm chấp nhận, nhận lấy sự nhịn nhục tối đa để biểu lộ tâm Từ Bi Sáng Suốt của mọi sự phát tâm. Chính các bạn đã phát tâm mới có đến đây.

Trong cuộc Du Hành Tự Thức, các bạn thấy rõ, (có) người đi từ xa xăm, mười mấy tiếng đồng hồ, rút ngắn lại biết bao nhiêu ngàn cây số. Qui tụ về một thì các bạn thấy rõ, chúng ta qui tụ rồi thì trở về điểm sáng suốt thanh tịnh, thì "nhứt bốn tán vạn thù, vạn thù qui nhứt bốn", ngày hôm nay chúng ta thấy rõ được câu kinh đã để lại từ ngàn xưa. Chúng ta thấy rõ "nhứt bốn tán vạn thù", chúng ta trong cái nguồn gốc, mầm mống thương yêu mà ra, ngày nay chúng ta mới tái hợp trong một biển yêu sống động. Mọi người chung hợp trong một căn phòng tươi tốt do khối óc của con người hình thành, phục vụ tối đa để mọi người thấy rõ Tình Thương và Đạo

Đức, noi theo đó xây dựng một con đường tâm linh rõ rệt cho chính mình và sẽ đem lại càng ngày càng tốt đẹp cho gia đình, cho xã hội, cho đất nước.

Tâm linh chúng ta luôn luôn có nơi thanh tịnh, có nơi lớn rộng. Lãnh vực thanh tịnh và lãnh vực vô cùng thanh tịnh tự do phát triển để chúng ta về đây để chung hợp, phát triển lãnh vực tự do sẵn có của mọi người. Phải dày công mới có cơ hội trở về với Thanh Tịnh sẵn có của mọi người và tâm Từ Bi. Mọi người mở mắt phàm ra nhìn thấy đều có nghiệp, có vợ có chồng có con có cái đều là có nghiệp, nhưng mà chúng ta qui hội nơi đỉnh đầu, khai triển luồng điện thanh tịnh sáng suốt, hướng về tâm linh vô cùng bất diệt đó, tương đồng với ý lực thanh nhẹ của chư Phật chư Tiên, chúng ta mới thấy có rất nhiều nạn. Nhiều người đi trước thành công đã có nơi thanh tịnh, sáng suốt cõi mở hơn nơi chúng ta đang cư ngụ là tâm thức của chúng ta. Để chúng minh sự tiến hóa không ngừng nghỉ của tâm linh, giờ phút thiêng liêng này các bạn nhắm mắt tham thiền, các bạn thấy điển hút ngay bộ đầu. Hút rồi đi về đâu các bạn? Hút các bạn đi về lãnh vực thanh tịnh sáng suốt đó, nơi đó là nơi trật tự vô cùng tận, phát triển, phát triển không ngừng nghỉ để độ tha tại trần, nếu thanh tịnh và chịu hưởng thượng mà tự giải sự mê chấp, xây dựng cơ đồ tốt đẹp cho mặt đất ở tương lai, nhiên hậu mới có nghìn năm hòa bình.

Tâm tu chúng ta không hưởng thượng làm sao chúng ta biết tha thứ và thương yêu. Tha thứ và thương yêu không phải của đời đời mà trong tâm thức. Tâm thức chúng ta càng ngày càng mở thì chúng ta giàu mạnh về sự tha thứ và thương yêu để tận độ chúng sanh. Chúng ta cả một kỳ công đã giải thoát tiến hóa tới vô cùng thì nhiên hậu chúng ta mới có một lực lượng để ảnh hưởng những người kế tiếp. Pháp lực chúng ta có: tâm lực chúng ta có thì nhiên hậu chúng ta có pháp lực rõ ràng. Các bạn hiện tại thực hiện pháp lý Vô Vi, các bạn ngồi một chỗ nào mà động loạn vô cùng, tưởng niệm nơi trung tim bộ đầu, tức khắc sẽ rút lên giải tỏa sự phiền muộn lo âu ở chung quanh. Những ngày tới đây sẽ có những sự kích động vô cùng, Thiên Cơ đã kích động chúng ta rất nhiều lần, chúng ta thấy báo bùng nguy hiểm mà chúng ta thành tâm tu luyện thì tức khắc những sự kích động đó sẽ nhượng bộ cho phần thanh tịnh tiến hóa. Chúng ta đã nhiều lần rồi, Vô Vi đã thấy rõ chính chúng ta có thể làm được nhiều chuyện, đó là xây dựng khí giới Tình Thương và Đạo Đức cho toàn cầu.

Ngày hôm nay các bạn đã đạt được không nhiều thì ít, các bạn thấy rõ âm thanh của tôi đã về với các bạn, tình thương luôn luôn rưới tưới tâm thức của các bạn, mà các bạn luôn luôn hưởng thượng rưới tưới tâm thức của Bề Trên, xây dựng trong tiến hóa. Đồng tu đồng tiến trong thức bình đẳng rõ rệt, không ý lại, không mờ ảo; nhưng chúng ta đã và đang xây dựng thực chất của mọi người tiến hóa. Số người chúng ta tuy ít nhưng mà hiệp hội thành một hội tâm linh ở thế gian rất là quý. Chúng ta được tìm tâng một tâm linh vô cùng tận. Rồi đây các bạn sẽ tiến nhanh, tiến nhiều, tiến nhẹ, tiến mãi mãi như vậy. Mà chúng ta tiến thì chúng ta không bị thụt lùi trước bất cứ một trở ngại nào vì lãnh vực thanh tịnh sẵn có của mọi tâm linh là nơi vô cùng, không có ai có thể chặn đứng nó được. Nếu chúng ta hướng về động loạn thì chúng ta sẽ bị uy hiếp bởi khí giới, bởi tiền bạc; tình, tiền, duyên nghiệp chặn đứng chúng ta. Chúng ta hướng về thanh tịnh thì không có tình tiền duyên nghiệp nào mà chặn đứng chúng ta được, chúng minh chúng ta có cơ hội giải thoát rõ ràng.

Thực hành để cảm thức những việc của chúng ta làm là một việc cho tất cả mọi việc. Tâm các bạn hướng thượng thì thanh nhẹ rút tiến. Thanh quang quang chiếu cho các bạn thì các bạn tiến về đâu? Tiến về nơi thanh tịnh rõ rệt. Trong giờ phút tham thiền các bạn thấy rõ Hòa Thượng rõ rệt, trung tim bộ đầu của các bạn hòa với thanh quang Bề Trên, càng ngày càng rút nhẹ, càng ngày càng thẳng thắn. Tâm tu các bạn được cải sửa rõ rệt, từ gian manh dối trá thiếu thật thà với chính mình, ngày hôm nay chúng ta đứng cảm thấy rõ đường đi rồi, chúng ta không có lòng gạt ai nữa. Chúng ta chỉ sự thật, tiến trong sự thật và mách cho mọi người tiến về sự thật.

Chính con người là một khả năng của vũ trụ, họ có thể tiến tới vô cùng tận. Điển tâm mới thật là tâm, cái tâm bằng xương bằng thịt này không có làm được cái gì. Điển tâm mới thật là tâm, ánh hào quang lộng lẩy, xây dựng, mở tâm thức của con người, thấy rõ óc của người là vô giá. Khi mà chúng ta hiểu rõ óc của chúng ta là vô giá vô cùng thì chúng ta kính nể tất cả mọi người, làm sao có chiến tranh? Ngày hôm nay con người có chiến tranh là tại vì cái óc tri trệ mới đem lại cực khổ cho những nhà trí thức nghiên cứu khoa học mới bày ra chuyện này chuyện nọ. Ngày hôm nay chúng ta đi trên một chiếc máy bay, chúng ta thấy rõ bao nhiêu công của, bao nhiêu tâm thức của con người đã hình thành biểu lộ cho chúng ta thấy sự đoàn kết. Siêu đẳng là thật sự đoàn kết.

Làm mà không nói, không cần nói mà không biết làm thì vô ích mà thôi. Chúng ta không có buộc mọi người phải tụng kinh, nói năng rao giảng tầm lum, không làm được. Chúng ta thực hành rồi mới nói ra, thấy rõ ràng con đường chúng ta đi mọi người phải đi, không có tri trệ được. Chính mình xây dựng cho mình, chính mình khai triển tâm linh cho mình thì mình mới đi tới chỗ buông bỏ. Buông bỏ tức là giải nghiệp tâm. Giải nghiệp tâm trần trước thì các bạn mới thể hiện được tâm Từ Bi rõ rệt. Tâm Từ Bi là ánh sáng vô cùng trên mặt đất. Một người tu đắc đạo rồi độ biết bao nhiêu vong linh, ba cõi Thiên Địa Nhân đều học hỏi trong chu trình tiến hóa có thực chất.

Ngày hôm nay các bạn cảm thức rõ đường đi của chúng ta không có mờ ảo. Nên tin nơi khả năng thực hành của chính mình, dày công tu luyện, chúng ta sẽ đi tới linh quang rõ rệt. Hương đăng chúng ta có, khai triển luồng điển tâm thức hòa hợp với thanh quang của vũ trụ thì chúng ta đạt tới ánh sáng vô cùng tận, nhanh nhẹ, sáng suốt trong xây dựng. Một kỳ công đem lại kết quả tốt đẹp ở tương lai chỗ chúng ta không phải là cầu xin Bề Trên độ để làm gì, chúng ta không tiến tới không có ai độ chúng ta. Chúng ta phải khám phá, chúng ta phát minh ra những cái gì tốt hơn; mà chính một kỳ công của chúng ta tu luyện thành đạo, tìm tòi đến sự sáng suốt, đó là khoa học huyền bí rõ rệt trong tâm thức của các bạn. Ngày hôm nay các bạn lại có cơ hội hội ngộ với tôi, chúng ta đồng bàn bạc để thấy chúng ta được tiến vào con đường tinh vi thanh nhẹ sáng suốt của tâm linh. Về tình đời rồi đây các bạn sẽ có cơ hội du lịch để thấy đặt nhiều điều trên mặt đất rất hay, những hình tượng rất lớn nhưng mà sự thật không có bao nhiêu. Còn chuyện các bạn làm đây là tiến tới vô cùng tận, luồng điển bộ đầu các bạn rút, xuất phát lên thì các bạn mới thấy thực chất của các bạn không có yếu đâu, rất nhẹ. Về đời thì các bạn có thực chất của tâm Từ Bi hướng độ mọi tâm linh tiến hóa. Muốn hưởng độ tâm linh tiến hóa thì các bạn thực hành, nhiên hậu các bạn mới ảnh hưởng được.

Các bạn đã và đang thực hành thì các bạn phải trả một giá rất đắt là buông bỏ những sự tham dục của thế gian. Con người ở thế gian đầy dẫy tham dục, ai cũng muốn của cải, tham dục, tranh chấp, nhưng mà chúng ta vứt bỏ nó, không còn lưu luyến nữa; đó là một kỳ công của chính chúng ta. Nếu người tu không xây dựng được hạnh đức đó, không nên nói là tu. Chúng ta tu là chúng ta xây dựng hạnh đức rõ ràng, càng ngày càng thăng hoa, càng vứt bỏ sự trần trước lôi cuốn chúng ta, chúng ta mới có nhìn thẳng vào con đường tiến hóa mà đi, không có bị chậm trễ nữa. Nhứt tâm nhứt trí để tiến hóa, không còn sự chậm trễ nữa, đường đi rất rõ rệt.

Giây phút thiêng liêng tham thiền chung, huynh đệ tỉ muội quá thương yêu trong xây dựng. Mà chúng không phải thương yêu bằng đôi môi xảo trá, trong thực hành mà chúng ta thành đạt được, chúng ta mới thấy rõ sự đóng góp thanh nhẹ. Mọi người chúng ta đều thanh nhẹ, đều sung sướng, được thấy rõ Tiên Phật là gì, do khối óc con người phát triển mà đạt được con đường đi rõ rệt. Chúng ta là người đang mang khối óc, khai triển khối óc chúng ta, nhiên hậu mới đạt được mối tình cao quý của Tiên Phật đã đi trước và đang chờ đợi sự tiến hóa của chúng ta. Chúng ta thực hành chúng ta mới giải tỏa được, không phải đồng tiền giúp chúng ta, tâm chúng ta giúp chúng ta.

Ngày hôm nay chúng ta thấy rõ "tâm làm thân chịu" rõ ràng, tâm chúng ta càng ngày càng tu, càng hướng thượng, càng hướng thiện thì tuệ giác chúng ta mở thì mới giúp được sự thật, yên ổn. Các bạn nhìn lại quá khứ, trước kia chưa tu các bạn động loạn biết là bao nhiêu, nay các bạn tu rồi, các bạn thấy càng ngày càng yên. Nhưng mà nó đưa các bạn đi từ giai đoạn này tới giai đoạn kia, rồi các bạn thấy rõ, chính mình phải đi chỗ chẳng có ai đi dùm. Thực chất chúng ta đã có sẵn, thực hành chúng ta không thể trễ nải và lười biếng được. Chúng ta đã bị ô nhiễm bởi sự lười biếng bởi thế gian, làm bê trễ vì lẽ này lý nọ mà không chịu tu, không tin đạo. Không hiểu thực chất của chính mình là không tin đạo, hiểu được thực chất của chính mình thì chúng ta có thể tự trở về tự nhiên và hồn nhiên thanh nhẹ.

Giây phút thiêng liêng này, chúng ta học hỏi sự thanh nhẹ, chấn động vô cùng cả Càn Khôn Vũ Trụ đã hỗ trợ cho chúng ta có duyên lành tụ họp ngày hôm nay. Tâm tư chúng ta luôn cầu mong cho cả thế giới nhân loại được khai triển, mở khối óc ra tận dụng khả năng của mọi cá nhân đóng góp cho cộng đồng nhân loại được sớm hòa bình thanh nhẹ do công năng công phu của mọi cá nhân mà thành đạt. Tất cả những gì mà chúng ta đã nhìn thấy qua cuộc du hành này, chúng ta thấy rõ khối óc con người đã đóng góp không ít từ vật liệu dưới biển đem lên, chất đốt, tạo thành con đường không vận từ Đông sang Nam, từ Nam sang Bắc, nối ngắn thời gian được tụ họp. Chúng ta người tu Vô Vi rất văn minh, nghe và hiểu rất rõ ràng. Chúng ta đang đi trên chuyến phi cơ, chúng ta thấy rõ tòa sen sống động của cả Càn Khôn Vũ Trụ đã dâng tiến chúng ta đến một nơi mục đích thanh nhẹ tu thiền giải thoát. Cái ý nghĩa này chúng ta cũng đã nhận trong tâm, và ta nhìn thấy, ta cảm thức rõ ràng. Chuyến đi không hoang phí mà học hỏi tới vô cùng, học hỏi chấn động đời và đạo rõ rệt; sự thanh nhẹ là sự tiến hóa không ngừng nghỉ. Nếu mà chúng ta hướng về lãnh vực ác thì chỉ có giới hạn đấu tranh, cho nên thế gian luôn luôn dùng khí giới để khống chế óc sáng suốt của con người làm cho con người chậm trễ. Mà mọi người biết tu hướng thượng, lấy khí giới Tình Thương và Đạo Đức thì mặt đất có hòa bình, không làm những sự tranh chấp sái quấy mà tạo sự động loạn cho nội tâm nữa. Trong giờ phút thiêng liêng tu học này, chúng ta đánh mất thanh tịnh, được nghe qua những lời phân

giải, những âm thanh triu mến kề cận các bạn, thương yêu các bạn trong xây dựng. Và những người ở xa chúng ta đã hướng tâm về nơi Đại Hội chúng ta, chúng ta cùng chung hưởng một cái lộc phúc vô cùng, phần hồn chúng ta chung định con đường giải thoát rõ rệt. Sự thanh nhẹ là vô cùng, lượng Từ Bi là Sáng Suốt.

Vui, anh em sẽ vui, vui trong ngày hôm nay rồi chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc trong thâm tình chúng ta trong giờ tu học, giờ tham thiền là giờ phút bàn bạc chung hợp hòa bình. Chính chúng ta hành, nhiên hậu mới ảnh hưởng cho người kế tiếp thực hành và đồng tiến thì khối óc của chúng ta không bị lung lay bởi bất cứ một cái ngoại cảnh nào. Đạo chỉ có một đường. Tâm thức chúng ta khai mở mới tiến tới vô cùng siêu thoát. Tâm thức của chúng ta không dầy công tu luyện khai mở mà tin vào những lý thuyết bên ngoài hứa hẹn nhưng mà không bao giờ đưa chúng ta đến đích được. Chính chúng ta là người đi mới đến đích. Ngày hôm nay các bạn có đi thì các bạn mới đến đây, các bạn không đi thì các bạn không bao giờ đến đây, phải nhớ kỹ câu này. Trong thực hành, có thực chất rõ rệt, chúng ta đạt được, chúng ta minh tâm kiến tánh. Thực hành chánh pháp sẽ gạt hái rõ rệt những Chơn Lý sáng suốt vàng ngọc đã trao phó cho chúng ta. Tự thực hành, tự tu, tự tiến là vậy.

Cần sự siêng năng tham thiền nhập định của các bạn đóng góp cho nhơn quần tiến hóa chớ không cần lý luận xin xỏ mà giúp được ai. Cần các bạn thực hành các bạn mới tận độ chúng sanh, các bạn thực hành cho tận độ quần sanh rõ rệt. Nói đến đây... Chúng ta chung thiền tự thức trong thanh tịnh.

*Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình (3 lần).
Lương Sĩ Hằng*

CHÚC MỪNG ĐẠI HỘI DU HÀNH TỰ THỨC

*Hội đồng nay đã mở rồi
Bao nhiêu sĩ tử đến dâng dự thi
Tâm phàm nào thấy Phật Tiên
Góp phần xây dựng góp phần thương yêu
Đại hội khoa trường Long Hoa
Về đây tham dự tâm linh của Trời
Thương thương thú thú người ơi
Mừng Thầy mừng bạn ai hoài cảm giao.*

*Kính bái
Mã Tổ Anh*

DỰ ÁN CỨU TRỢ QUÊ NHÀ

MINH LUẬN CHO BẠN ĐẠO ÚC CHÂU.

Tất cả bạn đạo đóng góp lập thành một hội từ thiện để giúp những người ở quê nhà, nhưng mà chúng ta phải xét lại Cơ Trời đã chuyển đến đâu? Những lời truyền thuyết đã cho chúng ta thấy "Bất chiến tự nhiên thành", nhưng mà người phàm không hiểu "bất chiến tự nhiên thành" do đâu? Tâm làm thân chịu, gieo bầy những sự ác độc trong óc, tâm hồn của con người, con người không bao giờ phát triển thì nền kinh tế phải lụn bại.

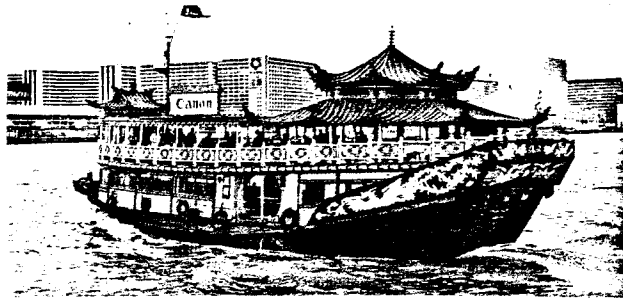
Cho nên chúng ta phải nhìn sâu câu chuyện từ xa xưa đến bây giờ, những người tu Vô Vi hiện tại toàn là hi sinh buông bỏ, không có ôm chấp, luôn luôn lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ người đau khổ bằng một cách thực hành để ảnh hưởng người kế tiếp tự thực hành giải thoát thì không còn đau khổ vì vật chất. Không cơm ăn hồn vẫn sống nếu người chịu tu, có hạnh đức thì có cơ hội giải thoát. Cơ Trời đã chuyển làm cho mọi người phải tự thức, phải thấy cái nền tảng tu học là chánh chỗ không phải nền tảng tranh đấu chém giết, giành giật của cải mà đạt được cái gì. Cho nên những người chưa mở óc, chưa mở trí, không hiểu được khả năng sẵn có của chính mình. Cơ Trời phải chuyển, chuyển đến lúc nào thức tâm, lúc đó chúng ta mới có cơ hội sinh hoạt được, toàn dân sẽ đồng tu đồng tiến. Bây giờ hạnh đức của chúng ta nói rằng "bỏ tiền ra để cứu người", không đúng. Tiền không cứu được người. Chính Vô Vi đã làm nhiều năm rồi, làm tới lụn bại, làm tới hết tiền để giúp đỡ nhiều người nhưng mà rốt cuộc không đi đến đâu. Chỉ có tâm họ tự thức thì họ mới tự cứu. Những tình cảnh mà chúng ta thấy đau khổ, chính chúng ta đang đau khổ, chưa chịu cứu, chưa biết thương lấy chúng ta. Hứa với Trời Phật tham thiền tu học nhưng nhiều khi còn chối bỏ, hưởng hồ gì các bạn đem tiền cho người mà người cũng không có làm nên thân rồi mang họa cả đám. Kẻ ăn cướp chực sẵn lấy tiền bỏ túi, dân nghèo vẫn nghèo, không bao giờ phát triển được. Cho nên phải hiểu rõ cái tình cảnh này mà để thấy rõ thiên cơ đang chuyển cho mọi người thức tâm hướng về con đường tu tịnh, cả thế giới, không phải riêng xứ Việt Nam. Nhiều xứ còn đau khổ hơn nữa, chúng ta làm sao chúng ta có tiền đâu mà chia sẻ cho mọi người, tùy duyên trợ hành mà thôi. Mỗi người có tâm, có hạnh đức, người tu Vô Vi nào cũng là có tâm bồ đề, có tâm bố thí hy sinh tất cả. Chúng ta không có ôm giữ cái gì ở thế gian, cái gì cũng buông bỏ và chia sẻ cho tất cả mọi người, tùy khả năng của mọi người mọi người tự làm. Mà nếu chúng ta bây giờ hướng lên đóng góp, lấy tiền người này, người kia, người nọ trao cho người khác, rồi rốt cuộc rồi cũng vì đồng tiền mà sanh giặc, không có đem lại kết quả ở tương lai.

Cho nên những cái đề nghị của anh Bùi Đông Phương về đời rất quý, rất tốt, nhưng mà nên tổ chức coi có người có hạnh đức, chịu hy sinh làm đúng đắn hay không, đúng lên, chúng ta có thể tổ chức sẵn một cơ cấu như vậy, tùy duyên mọi người đóng góp, rồi sẽ tìm phương tiện cứu giúp về sau. Cái cứu giúp chánh của Vô Vi là tham thiền nhập định giải thoát chỗ không phải là đưa tiền vô miệng mà tiến thân, phải hiểu rõ đường lối của chúng ta đi từ bao nhiêu năm nay.

Mọi người thức tâm, như Kim Thanh có thể thốt ra những lời đau khổ và thấu đáo tâm trạng của mọi người, đó cũng do tu thiền trật tự mới thấy sự phản trắc đen bạc của loài người, tự chối bỏ mình, tự giam hãm tâm thức của chính mình, ngay cả vợ chồng cũng không có rõ rệt.

Cuộc đời thay đổi, mặt đất thay đổi, thiên cơ biến chuyển, rồi những câu truyền thuyết thấy rõ: Bất chiến tự nhiên thành. Tâm thức sẽ phẳng lặng và tìm đường tu học là chánh pháp.

Lương Sĩ Hằng

ĐẾN HỒNG KÔNG

*Đến đây thành lễ Cha Trời,
Đến đây để sống một thời biệt riêng.
Đến đây theo gót Phật Tiên,
Đến đây chào đón Thầy hiền chúng ta.
Đến đây sum họp chung nhà,
Me, Cha, Tiên, Phật, Di Đà, Quán Âm.
Đến đây thành lễ âm thầm,
Vui trong thanh tịnh xây mầm thặng hoa.
Tự mình lập hạnh làm quà
Dâng lên Trời Phật trước tòa hoa sen.
Đức mình còn quá nghèo hèn
Nguyên xin cố gắng trui rèn nhiều hơn.
Vui mừng hết thấy cô đơn,
Lo âu tự giải oán hờn tiêu tan.
Ba ngày ngắn ngủi Thiên Đàng
Thầy trò sum họp muôn vàn quý thương.
Du hành tự thức tự cường
Cùng nhau đồng tiến trên đường về quê
Ai ai cũng nhớ lời thầy
Quê hương Nguồn Cội phải về đến nơi.
Quyết tâm rửa sạch bụi đời
Đề về quê cũ thời thời tịnh an.*

Hồng Kông, ngày 26/7/92
Nguyễn Đình Trí

DU HÀNH TỰ THỨC

Đã biết rõ huyền thân huyền sắc!
Thì ham chi buộc thắc duyên đời?
Tron ngày lơ lửng lơ lơ
Sắc không, không sắc chơi vui lạnh lùng.

Nghĩ đến lúc lâm chung sợ sệt!
Cánh già nua mê mệt âu sầu...
Giờ đây gốc đạo trồng sâu,
Mai kia giống phước tron câu chí thành.

Luôn giữ hạnh thom thanh tươi sáng
Luôn trau dồi cho rạng tâm linh
Cốt sao bền vững đức tin,
Cốt sao hạnh nguyện trung trinh một niềm.

Xa tục lụy dâu hiềm thua, được
Mặc những ai lẩn lướt màng chi!
Dẫn lòng xa lánh thị phi
Rèn lòng nhẫn nhục, sân si nguyện chừa.

Đường bát chánh vui ưa tu tập
Hạnh Từ Bi dựng lập từ đây
Sớm hôm Đạo Đức vui vầy
Nơi gương phước Tri, chứa đầy đức Nhân.

Tâm sạch trong lằng lằng vô niệm
Tánh lâu lâu, không hiểm, không khoe
Nói năng nhu thuận, dặt dề
Kính trên nhường dưới chớ che hộ trì.

Hạnh khiêm tốn không si, không chường
Quyết một lòng trên nhường, dưới hòa
Đường trần ngày một lánh xa!
Thánh ân ngày một lân la đến gần.

Nguyện chu Phật chí chân, chí chánh
Chứng lòng con nhập thánh, siêu phàm
Danh tình, lợi lộc chẳng ham!
Chỉ mong tâm niệm cứu tham Đạo Thiên.

Kim Thanh kính bái
NAM MÔ A DI Đà PHẬT, Vạn VẬT THÁI BÌNH
Hồng Kông, ngày 25/07/1992

MINH LUẬN CỦA ĐỨC THẦY

Đó là đường lối thanh quang đã chuyển cho con, con phải viết rõ bài thơ để trên đầu nằm ở trước cửa phòng. Khi muốn làm việc gì đọc hết bài thơ rồi làm cũng được, đó là chính mình tự nhắc mình tiến hóa. Thấy rõ ràng, con tu pháp lý Vô Vi không uổng công, nhưng mà tới ngày nhồi quả đến rồi con sẽ có cơ hội tiến thân, phần hồn sẽ sáng suốt lên. Giữ tâm thanh tịnh và trì niệm tu hành như vậy đó có kết quả. Nhồi quả không phải là ác hại, nhồi quả là ân sư của con để con được tiến. Nhờ những cái cảnh đó con mới tiến tới hiểu được cao siêu là gì, chiều sâu của chân lý là gì. Sống hẳn trong chân lý để không còn động loạn nữa.

DU HÀNH TỰ THỨC

*Du là du ngoạn vui chơi
Hành là hành pháp từ thời không quên
Tự là tự thức tự rèn
Thức là thức tỉnh sang hèn chẳng chê.*

*Du Hành Tự Thức để về
Zuê Cha Nguồn Cội lời thề nhớ luôn.
Cội Nguồn là gốc tình thương,
Chả vương trần thế hãy nương cõi Trời.
Nơi đây thanh tịnh từ thời
Tu hành lập hạnh đời đời đồ tha.
Nơi đây mới thật quê nhà,
Nơi đây tình nghĩa đậm đà quý thương.
Trình Trời mở rộng khắp phương,
Nhà thương Cha Mẹ tìm đường về quê.
Ấy là thực hiện lời thề,
Ấy là thanh lọc bồi bổ cõi trần.
Du Hành Tự Thức tự phân,
Hằng say hành pháp góp phần dựng xây.
Zuê Cha mình bỏ lâu ngày,
Mãi mê trần thế tự đây tâm linh.
Giãng mà tu dưỡng sửa mình,
Bên tâm thực hiện hành trình đi ra.
Hướng tâm về với Di Đà,
Đem ngày học hạnh Phật Bà Thế Âm.
Quyết tâm rời bỏ hồng trần
Để mà vững tiến lần lần về quê.
Hết còn tâm thức bồi bổ,
Zuân bình thanh tịnh là về tới nơi.*

Pearland, ngày 13/7/92
Nguyễn Đình Trí

TÂM LINH VÀ TIỀN

MINH LUẬN CHO BẠN ĐẠO FLORIDA.

Đã nói là tâm linh giải thoát thì không có ngần ngại khi chúng ta tổ chức hay chúng ta hướng về một Đại Hội. Hướng thẳng về tâm linh, chúng ta không phải hướng thẳng về tiền bạc. Nhưng mà tâm linh (là) cơ sở để ra tiền bạc, tâm linh là cơ sở đặt trật tự cho thế gian, tâm linh là chánh gốc.

Ngày hôm nay chúng ta tu và chúng ta bước vào trường đại học của càn khôn vũ trụ, thực hiện, học hỏi về tâm linh tiến hóa thì mọi người có một cơ duyên để học và để tiến hóa. Không có nên ngần ngại, không vì lệ thuộc cái đồng tiền eo hẹp; phạm vi eo hẹp và không có giá trị đối với tâm linh. Nếu chúng ta có tâm linh thì mọi sự giải quyết được hết, không có gì không giải quyết được. Chúng minh, người Việt Nam đã mạo hiểm thoát khỏi xứ sở, ra đi một cách mạo hiểm, không biết ngày mai sẽ chết hay là sống, nhưng mà ngày nay vẫn có cơ sở, đó là tâm linh trên hết, tiền bạc nó mới có sau. Mà tâm linh mà quên đi thì tiền bạc có bao nhiêu nó cũng sẽ bị mất.

Các bạn đã thấy thế gian này thiếu gì người tỷ phú khủng nhảy lầu chết, mất cả tâm linh cả thể xác mà cứ bo bo theo tiền bạc và không biết về tâm linh. Cho nên hôm nay một nhóm người nhỏ Vô Vi biết hướng về tâm linh, đó là xây dựng nền tảng Đạo Đức. Cái đó, Đạo Đức có, tiền bạc mới bền vững, cơ sở mới vững chắc. Không bị giao động, không bị lệ thuộc. Mà với chủ trương của Vô Vi là giải thoát tự thức, không có lệ thuộc nữa thì tất cả các bạn thấy mọi nơi về đây, lòng mong muốn ao ước để sửa tiến tâm linh của chính mình. Mà tâm linh của chúng ta là trên hết, tâm linh của chúng ta là đời đời bất diệt, của đó là của phong phú nhứt. Mà đại hội tâm linh chỉ có Vô Vi trên mặt đất này thường xuyên mỗi năm có tổ chức.

Có nhiều người không tiền không bạc nhưng mà cũng có sự hiện diện nơi Đại Hội mỗi năm, cái đó ai cho? Phước đức của người tu học, kết quả của chính nó. Cho nên chúng ta phải nhìn thẳng vào cái chánh, nhìn thẳng vào cái gốc, không nhìn nơi cái ngành. Những sự trảng lệ giả tạm nhưng mà tâm thức căn bản dững mãnh của chính chúng ta có sẵn, tại sao chúng ta không trở về với nội khoa tâm lý sẵn có của chính mình mà tận hưởng niềm vô sanh vô tận đó. Mọi người có, tại sao chúng ta tự làm yếu hèn tâm thức của chúng ta và lệ thuộc quá nhiều. Không nhìn hoàn cảnh là ân sư mà dững mãnh lui về thanh tịnh để tiến thân, hướng về động loạn là tự sát mà làm gì. Tự sát mà không hay, ác mà tưởng mình hiền. Có chút tiền ăn cho đủ cho sướng, tội gì phải đi Đại Hội! Nhưng mà kỳ thật tiền đó không có bền bạn ơi, cái tiền đó ăn cho sướng là hại mình nhiều hơn, bệnh hoạn nhiều hơn, tham dục bành trướng hơn, tâm thức khai triển về Nguồn Cội không có cơ hội.

Nên ngày hôm nay, chúng ta ý thức được tâm linh là chánh, có tâm là có tiền. Ở trước mặt, mẫu thân của anh Tùng, tám mươi mấy tuổi, không có Đại Hội nào không có mặt. Mà cụ có bao nhiêu tiền mà cụ dám đi đại hội Vô Vi, là tự phá tiền! Nhưng mà tại sao cụ lại đi, cụ một người lớn tuổi, đã sống trong hoàn cảnh khổ cực, đã biết là phải dành dụm từ xu từ cúc, nhưng

mà ngày nay cụ nghe tới Đại Hội là cụ đi. Cụ hoang phí như vậy có tiếc uống không? Nhưng mà kết quả cụ đã gặt hái được cái gì của bên trong mà cụ không thể nói ra được nên hàng năm mỗi kỳ Đại Hội cụ không có bao giờ vắng mặt được hết. Mà cụ vẫn khoẻ mạnh, tâm thức cụ dồi dào, cụ không có phải bị trói buộc bởi tiền, tình, duyên nghiệp nữa, chỉ nuôi dưỡng tâm thức thăng hoa, Từ Bi tận độ, mẹ con hủ hỉ, chung vui với bạn đạo, đó là hạnh phúc của người đã tìm tàng trở lại với Chơn Thức. Những cái gương lành đó mọi người cũng sẽ thấy được. Những người lớn tuổi như bác Vinh, bác Bích đâu có làm gì ra tiền cũng vẫn đi, người sống không phải vì tiền, sống vì tâm linh. Biết kẻ trên người dưới, biết Cha, biết Mẹ, biết Trời, biết Phật, biết tất cả như loại đều quý, ngài mới học cái nghề tu này để ảnh hưởng và tận độ những người kế tiếp. Lúc nào cũng sẵn sàng hướng về đạo pháp mà tiến thân. Tin nơi Đạo thì các bạn không nghèo, nếu mà các bạn không biết Đạo là các bạn nghèo ngay, nghèo ngay trong óc. Cái óc tranh chấp là cái óc nghèo nàn, đau khổ; cái óc giết chóc là cái óc đau khổ chỗ không phải cái óc sung sướng đâu.

Ngày hôm nay chúng ta hướng về tâm linh giải thoát, chúng ta có những giây phút thiêng liêng giải bỏ những sự mê chấp trong tâm, mọi người ở trong hội trường đều thanh nhẹ và không có những gì phải lo âu. Vui vẻ hợp tác xây dựng, kẻ nhiều người ít, chúng ta có thể làm được. Bằng lòng ngồi lại với nhau thì tất cả mọi việc gì chúng ta cũng có thể làm được, không có khó khăn. Những sự hiện diện của các nước lên đây, các bạn thấy từ Thụy Sĩ họ cũng qua đây, từ bên Pháp họ cũng qua đây, từ Tây Đức họ cũng qua đây, từ California họ cũng qua đây, từ Houston, Texas họ cũng qua đây, từ bên Tây, Réunion họ cũng đến đây. Họ đến đây họ tìm cái gì? Họ hội tụ cái mà thế gian không có họ mới đi tìm. Thế gian họ chỉ tranh chấp, lấy sự hơn thua, tiền bạc khoe màu, sự thực chất không có. Bây giờ hội với nhau để chúng ta cố gắng tìm thực chất. Bây giờ chúng ta có đầy đủ phương tiện trong sự sống, khai triển trong sự sống, chúng ta tìm cái gốc gác của sự sống là vô sanh, chúng ta mới hội tụ về đây. Một số người nhỏ nhưng mà đạt thức rất cao, rồi đây sẽ tìm lại chính mình là chánh gốc.

Không có nên mê tín, tôi đi tìm vị Phật, tôi đi tìm vị Thượng Đế để làm gì? Chân Lý của chính tôi tôi không có đào sâu, Chân Lý của chính tôi tôi không hiểu, tôi tìm ông Phật để làm gì? Có tâm thì có Phật. Tôi khai thác Chơn Tâm của tôi, tôi tìm Chơn Tâm của tôi là tôi thấy có Phật và có tôi. Còn nếu tôi quên Chơn Tâm của tôi, tôi mất Phật và mất tôi. Cho nên bao nhiêu người lay lục trước Phật gỡ rối cuộc đời cũng mất, cũng đau khổ mà thôi, Phật gỡ cũng không có tồn tại, mà Tâm cũng bị mất, Hồn cũng bị tiêu, đau khổ vô cùng. Chúng ta người tu Vô Vi nhìn tận cùng, cuối cùng gốc gác của nó ở đâu, mà chúng ta phải đi tìm về gốc gác mới là chánh. Nếu mà chúng ta còn tìm cái chuyện mờ ảo ở bên ngoài phù hộ là cái chuyện bê trễ.

Khi mà các bạn luồng điển thức giác rút thẳng bên trên thì các bạn đi ngoài đường cũng khác hơn người thường, sự may mắn nó cũng khác hơn. Vì các bạn không có hướng ngoại, không có kích động, không có rước tà khí nhập tâm: không có sự kích động và sự bất trắc xảy đến cho các bạn. Những cái tai họa đó các bạn qua rất dễ. Cuộc sống của chúng ta phải qua nhiều sự ẩn trắc trong nội tâm, mà giải thoát được sự ẩn trắc trong nội tâm thì đem lại hòa bình từ ngoài tới trong, lúc đó chúng ta ở đâu cũng thanh nhẹ vui hòa tốt đẹp.

Cho nên Đại Hội để làm gì? Để thấy người ta xa thiệt xa mà cũng về gần được mình, cái duyên của Trời Phật sắp đặt. Trời Phật là gì? Là người giải thoát thanh nhẹ thì chúng ta hướng thanh

nhẹ, chúng ta sống trong thức hòa đồng của Trời Phật. Duyên lành tươi đẹp, tay bắt mặt mừng, huynh đệ thương yêu trong xây dựng. Tiền bạc không phải là chánh, tâm thức của chúng ta mới là chánh.

Hôm nay ngày đầu tiên khai mạc, tôi mong các bạn vui chơi và tìm tòi thấy thực chất của chính mình, và tìm hiểu khả năng của mọi người tu, chúng ta càng đóng góp được nhiều hơn trong những ngày tới.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng

ĐẠI HỘI 92

*Nửa vòng trái đất bạn ơi
"Du Hành Tư Thức" chuyên với về đây
Hồng Kông hội ngộ cùng Thầy
Mừng vui Đại Hội sum vầy Phật Tiên.
Chúc vạn linh thức tâm thiên
Trở thành kẻ tốt người hiền độ tha.
Đứt đi cõi tà tà
Trở về lục tự Di Đà ngày đêm.
Nam Mô nguyện niệm nhiều thêm
Liên Hoa diệu pháp biển mềm đá khô.
Biển từ kiếp sống trước ô
Trở thành vũ đại qui mô trong lành.
Cùng nhau học hỏi thực hành
Quán thông cuộc sống rõ ràng đường đi.
Đường đi vào đạo dễ chi,
Gian nan trắc trở trường thi sẵn dành.
Dành cho kẻ quyết tu hành
Theo gương Tiên Phật tâm thành tự tu.*

Montréal, ngày 8/7/92
Kỷ niệm ngày rời Canada đi Đại Hội
Mỹ Kim

ĐẠI HỘI TÂM LINH

MINH LUẬN CHO BẠN ĐẠO MONTRÉAL.

Mục Bé Tám đã nói trước, tổ chức Đại Hội hội trường phải hướng về tâm linh. Thế Thiên Hành Đạo, đâu có chấp mà buồn khổ. Làm việc cho chúng sanh, tận độ mọi người, không có tu lợi làm gì mà khổ. Làm Đại Hội là đại hội của tâm linh, không phải đại hội ăn chơi, đại hội nhảy múa, không có. Đại hội tâm linh nó khác. Đại hội tâm linh là một đại hội Thế Thiên Hành Đạo, chuyện cao cả nhứt.

Các bạn đã thấy, đến Hồng Kông bảo bùng nguy hiểm mà chúng ta tập trung lại thiên một chấp nó hết, cái lạ không? Nhiều bạn cũng thấy lạ. Trời, tâm chúng ta thiên, tập trung thiên động lòng Trời. Mà chúng ta làm những việc gì đây? Thế Thiên Hành Đạo, làm cho óc con người mở, tiến hóa để dứt khoát hồng trần, để tiến hóa trở về thiên cảnh. Chúng ta không phải làm chuyện thế gian. Còn làm thế gian thì phải đi nhà băng đổi bạc, tranh chấp đủ chuyện hết. Còn đây chúng ta tu thiên là lấy bạc ông Trời mà tiến thân, lấy thanh quang của chu Tiên, chu Phật mà tiến hóa, chớ không phải chúng ta lấy tiền bạc dán vô trán đầu mà lo.

Nếu các bạn tổ chức Đại Hội, phải ý thức rõ tại sao tôi phải ở chỗ này, đại hội là đại hội gì đây? Đại hội tâm linh là thế Thiên hành Đạo và thấy rõ cái việc làm của chúng ta chỉ có vui mà thôi. Căn bản là lấy Đại Bi làm gốc, tha thứ và thương yêu, đừng có ôm cái tâm eo hẹp, tranh chấp người này, tranh chấp người kia, tranh chấp người nọ. Tôi cũng nghe qua có người tới muốn tham gia Đại Hội (mà) không cho họ vô vì khuôn khổ trật tự của người đại diện muốn phòng ngừa. Chúng ta là người đến dự, chúng ta phải thông cảm. Không nên dùng ác ý mà đè đầu người ta, đó là trình độ thấp kém và không có phát triển được tâm linh, sự nghiệp không có phát triển, cái đó không tốt. Chúng ta phải hiểu nguyên lý tại sao có sự trở ngại đó, là chính lỗi của chính mình, không phải lỗi của người khác.

Một tổ chức có trật tự, có an ninh thì phải vô khuôn khổ, còn không có trật tự, không có an ninh thì không vô khuôn khổ. Tại xứ Hồng Kông không phải để dài như ở xứ khác. Nói tới đại hội tâm linh thì có tà ma quỷ quái tới phá, mà không có trật tự thì cũng có người tới phá, ông lên bà xuống tới phá rất nhiều chỗ không ít đâu. Tại xứ này rất nhiều ông lên bà xuống, nó núp ở bên ngoài để chờ ngày tới phá. Cho nên cái hội phải có trật tự, mà chính mình không có trật tự, trách người khác là không được. Người ta đã cho hay bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày mà mình không làm. Mình không lo cho chính mình thì mình không có chỗ ngồi, không có cái chỗ đóng góp. Mình không có thực tâm thì tự trách mình, không nên trách người khác.

Nên tôi khuyên từ rày về sau, đại hội tâm linh là một đại hội thế Thiên hành Đạo, hướng về ông Trời. Nó có cái mật pháp, thấy vậy mà mật pháp, không có phá hoại được, không có óc xấu vô đây được. Lúc nào cũng có hết, ngay Canada cũng phá, cũng đủ chuyện hết, bày đủ chuyện làm cho gia cang người ta bất ổn. Những cái đầu óc đó sẽ bị đọa. Nếu những đầu óc đó thức giác, trở về với chơn thức, lui về thanh tịnh học hỏi tiến hóa thì may ra cứu được, còn không thì sẽ bị đọa suốt đời không thành công. Nhớ kỹ những gì tôi nói, nghe kỹ và thấy kỹ

những gì người ta đã làm hình thành. Những đại hội ở Canada, đại hội các nơi đều bị phá, nhưng mà giờ phút cuối cùng là giải tỏa hết, thì mới thấy rằng ý Trời là ý người. Giờ phút chót là mọi sự yên vui. Chính Canada đã nhiều trận rồi, có mấy người thôi mà người ta cũng tổ chức tốt đẹp một đại hội vì người ta có thành tâm hướng thượng, người ta thấy người ta có nhiệm vụ thế Thiên hành Đạo, người ta thấy rõ cái xác của họ là giả, của cái của họ là giả, địa vị họ là giả, họ chỉ có một phần hồn hướng thượng, hướng thẳng về Thượng Đế để độ chúng sanh tu học tiến hóa thì việc làm họ nhứt định phải trôi chảy tới giờ phút cuối cùng.

Nên ngày hôm nay, Mã Tố Anh nói rằng bị người này phá, người kia phá. Không. Tâm mình phải thấy rằng ta đang thế Thiên hành Đạo, chả có sợ ai. Nếu mà nó phá được chúng ta là nó phá ông Trời. Tâm vững. Cho nên tôi dùng điện thoại cho Mã Tố Anh biết rõ rằng đại hội tháng Bảy có, đúng ngày cứ việc làm, Mã Tố Anh, Hoàn Lương ngồi trong phòng hội tôi cũng tới giảng tự nhiên. Thì tự nhiên tất cả mọi người sẽ đến. Tâm thành, mọi người hành tiến và thấy rằng thế Thiên hành Đạo.

Một cuộc hội của chúng ta không phải là chuyện giỡn, người phàm nào thấy. Sự cố gắng hướng thượng giải tỏa tâm linh là đóng góp cho cả Càn Khôn Vũ Trụ, không phải là chuyện nhỏ. Các bạn đừng hiểu lầm Vô Vi, đại hội tâm linh là nhỏ, giỡn cợt, không đâu. Ma quỷ xung quanh cũng không làm gì, giờ phút cuối cùng là giải tỏa hết. Cho nên các bạn đã thấy rõ nhiều chuyện rồi, đã xảy ra rồi, kiểm chứng lần lần sẽ thấy và nuôi dưỡng cái phần đó để tiến hóa và để đóng góp cho tương lai như loại chó không phải chúng ta làm việc nhỏ đâu, người Vô Vi không có thể làm việc nhỏ được, hướng thượng giải thoát không có làm việc nhỏ được. Sửa đổi tất cả những tánh tình, tánh hư tật xấu của chính mình, khai thông khối óc, mở trí. Không có ôm những sự thù hận tranh chấp vô lý, chấp trước đầu này đầu nọ và không khai mở của chính mình, rốt cuộc là bị dọa mà thôi. Guang lạnh trước mắt. Rồi đây những gì tôi nói, các bạn ghi chép để thấy rõ những gì tôi nói, xung quanh của các bạn cũng có những người ngu muội đó, sẽ bị sa dọa lần lượt. Các bạn sẽ thấy những gì tôi nói có hết. Cho nên đại hội của chúng ta là đại hội về tâm linh, thế Thiên hành Đạo, chỗ không phải đại hội giỡn chơi hay là móc tiền người ta bỏ túi, không có vụ đó.

Hôm nay rất vui, mọi người ý thức được qua những sự kích động và phản động, chính bạn đạo Hồng Kông cũng bị gay gắt. Để chi? Để nó thức tâm. Bề Trên chuyển cho nó thức tâm. Có sự kích động nó mới thấy rằng Từ Bi là sức mạnh. Việc thế Thiên hành Đạo là rất cần thiết cho mặt đất như loại hiện tại chỗ không phải nhóm người Vô Vi. Kẻ gian trá lường gạt quá nhiều, tự đối trá với chính mình quá nhiều, nên mau mau thức tâm và trở về với Chơn Giác thì cộng đồng như loại mới có tốt đẹp.

Hôm nay các bạn về đây chung vui với tôi, chúng ta cùng hành cùng tiến, cùng đóng góp xây dựng cho chung, việc làm thành một khối tốt, vĩ đại ở tương lai. Như tôi đã thường giảng, các bạn lo tu Vô Vi sẽ đạt được ngày vinh quang. Không phải các bạn ôm bạc triệu mà vinh quang đâu, ôm một tâm thức Vô Sanh mới là vinh quang.

Cảm ơn sự hiện diện của các bạn.

Lương Sĩ Hằng

TỪ QUANG

MINH LUẬN CHO BẠN ĐẠO TOULOUSE, PHÁP.

Chỉ có thực hành tu học mới thấy rõ Từ Quang phát triển và hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta mới thấy rõ, trước ngày khi mà tôi đến Toulouse trời mưa, mà tới ngày giở tôi đến nhà Thắng thì trời nắng, lúc đó Thắng cũng thấy ngạc nhiên rồi. Rồi từ nhà Thắng đi tới Toulouse, trời đổi tốt hết. Trong những ngày trước đó là mưa tầm tã. Mới thấy là chúng ta cộng đồng tu Vô Vi mà dốc lòng tu học thì chỉ giúp ích, rất nhiều phương diện. Cảm thức được điện năng khối óc mở, Từ Quang khai triển, lúc đó mới kêu bằng tận độ chúng sanh, nguyên ý Hòa Thượng chỗ không có hướng hạ để tranh chấp nữa, lúc đó mới thực hiện tha thứ và thương yêu, cỏi mở, tâm Từ Bi mới được phát triển giàu mạnh, chỗ không phải tiền bạc là giàu mạnh.

Tính tiền thì các bạn lấy bóp ra người nào cũng giàu hơn tôi, mà từ âm thanh tôi vừa nói ra thì các bạn êm ả. Giàu chỗ nào? Cái giàu nó hòa tan với các giới và tận độ mọi người phát triển về tâm linh, không có bực dọc trong khi mình ngồi nghe hay nói giỡn vui. Nhìn thấy chiều sâu, nhìn thẳng cặp mắt của người thuyết giảng thì thấy tâm tư mình càng ngày càng mở mà không có sự bận rộn trong nội tâm nữa: đó là trao đổi Từ Quang.

Lương sĩ Hằng

NGUYỆN CẦU

*Nguyện cầu linh địa Việt Nam
Zua cơn bi cực, thanh nhàn thời lai.
Hồng Kông đại hội năm nay
Góp phần thanh điền dựng xây quê nhà.
Việt Nam đất nước ông cha,
Chôn nhau cắt rốn tâm đà tình thương.
Xa xôi lòng vẫn vẫn vương
Đồng bào gian khổ quê hương đều tàn,
Cơ Trời chuyển vận ân ban
Giúp dân học hỏi mọi tầng thức tâm.
Ngày đêm cầu nguyện âm thầm
Cho đời thức giác cổ tâm đường tu.
Zue hương thành địa giải mù,
Nhơn dân thoát cảnh ngục tù đấu tranh,
Tinh Thượng Đạo Đức lập thành
Cơ đồ Thượng Đế sẵn dành nơi đây.*

*L. T. C.
Odessa, Texas*

DUYÊN HẠNH NGỘ

*Nhìn nụ cười tươi ánh mắt Thầy
Tương như Thầy nắm tay, cầm tay.
Thầy gần con quá, Thầy gần quá,
Khoảng cách gần xa vẫn có Thầy.*

*Lắm khi câu hát tiếng cười vang
Đều nhắc Thầy thương dắt đến gần,
Tâm thức bừng khơi theo dòng điển,
Điển quang phóng thẳng vút không gian.*

*Thật diệu dàng thay cao cả thay
Phút duyên hạnh ngộ tới bên Thầy
Nghe như nổi lại tiền căn ấy
Với Cội Nguồn xưa con với Thầy.*

*Tìm gặp Vô Vi, thấy Vô Vi,
Thật như báu vật quá huyền vi,
Luân lưu tương chảy bừng bừng sáng
Tứ đạo pháp thông ánh diệu kỳ.*

*Chúng con xin kính chúc đại thọ đức Thầy.
Raymond Garcia
(Trình Quang Thắng dịch)*

MINH LUẬN CỦA ĐỨC THẦY

Các bạn nghe người Đạo chúc thọ cũng khác hơn người thường. Người thường phóng đại nhưng mà không có thật, người Đạo tu, có thành tâm tu thì có thực chất khai triển điển quang, câu văn tròn trịa, Chân Lý mở tâm mọi người. Nghe đó để hiểu cái nào chơn giả: người thực hành và người không thực hành lời nói khác nhau. Cho nên chúng ta hiểu chơn giả mà lo tu tiến, càng tu càng mở. Người ngoại quốc mà người ta tu mở như vậy, chúng ta người Việt Nam đã phát khởi cái pháp này không cố gắng tu để khai triển khối óc thì rất uống cho chính mình.

THUẾ TỪ THIỆN

MINH LUẬN CHO BẠN ĐẠO NAM ÚC CHÂU

VỀ ĐỀ NGHỊ

ĐẦU TƯ GIÚP B/Đ V N.

Trên thế giới những cơ quan từ thiện đều được miễn thuế, nhưng mà nước Việt Nam có thể làm được không? Giúp dân bằng một cách đó. Tâm từ thiện của người dân muốn giúp người dân không nên đóng thuế. Tiền nó rất ít, nó phát tâm. Người giàu muốn giàu thêm, người phát tâm thì không có tiền, đi lao động khổ cực dành dụm năm ba đồng giúp dân mà đánh thuế là chết thảng dân! Không nên làm những điều đó.

Cho nên chánh phủ phải có Đạo Đức. Bên ngoài này chánh phủ luôn luôn có Đạo Đức, những cơ quan từ thiện là miễn thuế, mua vật dụng cũng miễn thuế thì người dân mới sống, người ta mới có cơ hội tu, người ta mới phát minh được những trí tuệ tốt đẹp, đóng góp cho xã hội tốt. Cho nên chánh phủ phải xét điều này, thực hiện Tình Thương và Đạo Đức dân mới được nhờ. Nếu không thực hiện Tình Thương và Đạo Đức thì nghìn năm cũng không ai giúp được, giúp bao nhiêu lấy bao nhiêu làm sao sống được, người dân không sống được. Vô Vi là dẫn thân giúp đỡ rất nhiều năm rồi, nhưng mà kết quả không bao nhiêu. Gởi món quà cũng chặn đầu lấy tiền hết, dân đâu còn cái gì. Gởi 10 đồng nó còn 2 đồng là nhiều, ăn tô hủ tiếu hết rồi, mất công! Chúng ta không có làm chuyện mất công nữa.

Chùng nào chế độ thật sự phục vụ dân, thương dân, giúp dân, chúng ta mới hợp tác giúp dân tận tình, người dân mới hết đau khổ. Mà chế độ moi móc dân, người dân nghìn năm cũng là đau khổ, không có cách gì giúp được hết. Trời Phật cũng bó tay mà thôi. Để nó tự nhiên tan rã rồi nó hiểu. Tấm lòng ác độc không có bền bỉ.

Lương Sĩ Hằng

Hỏi: Nhà hàng trình bày rất khéo léo, Đức Thầy ăn có ngon không?

Đáp: Ăn thì lúc nào cũng ngon chớ, Trời cho chớ mình đâu có tạo được...

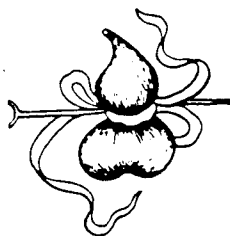
Cái cách khéo léo lấy tiền người thế gian càng ngày càng tinh vi, cái đó là chuyện lẽ thường. Còn ngon dở là chuyện của Trời cho.

TÌNH THƯƠNG CHA MẸ

MINH LUẬN CHO ANH PHẠM MINH SƠN, SYDNEY, ÚC CHÂU.

Con đã biết quý trọng cha mẹ thì con phải biết thương cha mẹ. Biết thương con con mới tu Vô Vi, càng thương con, con càng tu Vô Vi nhiều là đền ơn cho cha mẹ. Cha mẹ thương con đến nỗi con không có tiền đi máy bay đến đây nhưng mà cha mẹ đưa tiền cho con là muốn con bảo trọng thân thể tốt đẹp: hồn, tâm lẫn thân được giải thoát thanh nhẹ... thì con tu nhiều chừng nào thì cha mẹ sẽ được hưởng cái phúc đó, thì cha mẹ bình an, thấy con mình hiểu về tâm linh cũng như về thể xác, đó là điều cao quý. Con lo tu, lo thiền thì rốt cuộc gặt hái được sự tốt đẹp cho gia đình, báo hiếu rõ rệt đối với cha mẹ.

Lương Sĩ Hằng

DU HÀNH TỰ THỨC

*Du hành tự thức quả cao sâu
Hành trong thuận nghịch rõ đạo màu
Tự mình phát triển Quan Âm giới
Thức tiến tâm mình tánh nhịp cầu.*

*Nguyễn Văn Châu
Houston, 9/2/92*

MINH LUẬN CỦA ĐỨC THẦY

Đó là lòng thành tu học phát triển tuệ giác, tâm minh sửa tánh trong chu trình tiến hóa. Đó là Châu đã cảm thức được một phần tốt đẹp của tâm hồn của chính mình. Phải cố gắng tiếp tục thực hành nhiều hơn, nhiên hậu mới ảnh hưởng chúng sanh ở tương lai.

HUẤN TỪ BẾ MẠC

Hôm nay là ngày thứ ba của đại hội Hồng Kông. Do sự ưu ái tu học thành tựu của các bạn cho nên sự kết tinh đó thành một đại hội. Chúng ta các nơi đã dùng phương tiện không vận về đây tụ họp trong cái khung cảnh đầm ấm, thương yêu, xây dựng và tái ngộ, niềm nở cùng nhau xây dựng cho tương lai tâm thức. Và tâm thức chúng ta càng ngày càng nhẹ thì lời cầu nguyện của chúng ta sẽ thành đạt, thấu tới Thiên Đình và độ cho thế gian được bình an. Đó là do công năng công phu; người tu phải dày công tu học khai triển tâm linh. Chúng ta được duyên lành hội ngộ, rồi đây kế tiếp chúng ta cũng có duyên lành hội ngộ nơi tốt hơn mà chưa biết được ngày nào. Do sự tu học của các bạn, chúng ta sẽ có cơ hội tốt đẹp hơn nữa, vinh quang hơn nữa ở tương lai về phần hồn của chúng ta.

Ba ngày tu học ngắn ngủi nhưng mà tràn đầy sự học hỏi Chơn Lý nêu lên tâm thức của mọi người. Phần hồn mọi người đã nguyện cố gắng tiến tới mục đích cuối cùng của mình. Chúng ta có sự hiện diện ở mặt đất này, học những gì đây? Học những sự kích động và phản động, sự nhồi quả đương nhiên phải có. Chính ta làm, tâm ta làm thân ta chịu, không có phải người khác khảo chúng ta mà chính ta tự khảo thì có. Cho nên phải ý thức điều này thì lúc đó mới về lo tự tu tự tiến. Mỗi mỗi do ta mà ra, Thiên Đàng cũng do ta, Địa Ngục cũng do ta. Có tu thì có kết quả, không tu thì không có kết quả. Người tu thì phải chấp nhận dẫn thân trong khổ thì không bao giờ than khổ nữa. Từ cái khổ nó mới đạt tới cái vinh quang ở tương lai. Cái giá trị cuối cùng của nó là vinh quang. Mà không khổ không có vinh quang. Làm con người phải khổ, định luật đã an bài rõ rệt, sinh lão bệnh tử đều là khổ, không có sung sướng. Sinh ra cũng khổ, lão cũng khổ, bệnh cũng khổ, chết cũng khổ. Tới bốn lần khổ như vậy chúng ta mới thức tâm và tìm hiểu con đường về với Bến Giác, tự nhiên và hồn nhiên, nhút khí sinh ra, vô hình vô tướng. Mỗi mỗi của chúng ta đều như vậy nhưng mà phủ nhận, chạy theo hình tướng của thế gian mà gạt hái sự đau khổ triền miên, phủ nhận căn bản thanh nhẹ của chính mình. Nhu lai tánh mọi người đều có, rốt cuộc phải trở về với sự thanh nhẹ mới giải tỏa được sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm.

Trong ba ngày chung họp học hỏi, chúng ta hiểu rất nhiều và cảm nhận được những gì của thế gian động loạn và càng ngày càng bày thêm những sự động loạn. Sự gợn ghê cho Chơn Tâm không có nuôi dưỡng phát triển thì tâm Từ Bi làm sao có. Chúng ta sau những ngày Đại Hội này, chúng ta học hỏi rồi về khép mình lo tu, càng tu nhiều thì càng có thành quả tốt ở tương lai. Chúng ta tu bao nhiêu năm cũng sơ sơ thôi nhưng mà ngày nay cũng có một ngày hội tụ tốt đẹp. Rồi về đây chúng ta cố gắng nữa thì tương lai chúng ta sẽ có cơ hội tốt đẹp nữa, vinh quang nữa, hòa ái tương thân, càng ngày càng đậm đà, sự thật nó trở về với chính chúng ta. Và khi mà sự thật về rồi, chúng ta mới đạt được mầm mống dững mãnh, đạt được một khối biến yêu trong tâm thức và khai triển tới vô cùng.

Cho nên hôm nay là ngày cuối cùng, tôi xin tuyên bố bế mạc. Qua những hành trình mà chúng ta đã học hỏi, tôi mong rằng mọi người sẽ ra về một cách êm vui và thuận hòa khai tiến tâm thức.

Thành thật cảm ơn các bạn.

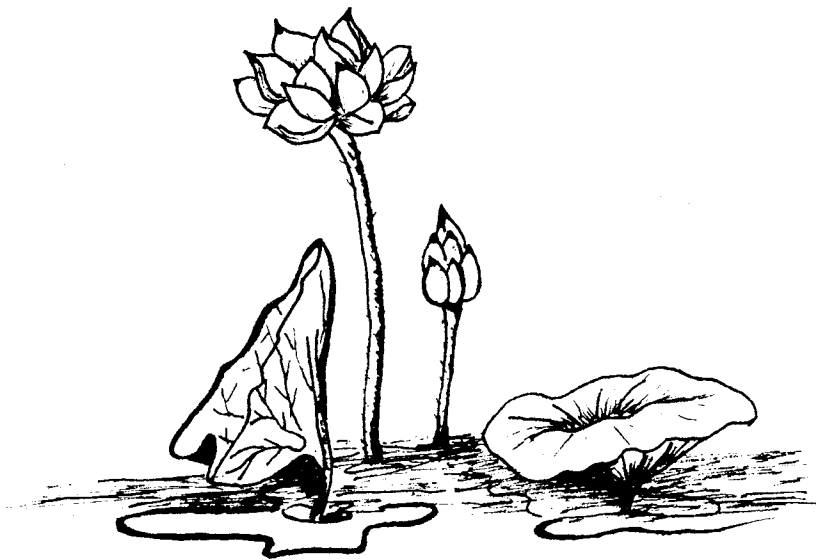
Lương Sĩ Hằng

CUNG CHÚC ĐẠI THỌ ĐỨC THẦY TÁM

Đứng tại trần gian chúc thọ Thầy
Ghi ân truyền pháp chẳng hề phai,
Vía hồn đồng kính thành tâm chúc
Trường thọ an Khang tại chốn này.

Chốn này Thầy xuống năm xưa,
Năm nào năm bảy, bảy giờ chín hai.
Giáng trần gánh chịu đắng cay
Thế Thiên hành Đạo cao dày đức tu.
Sau ba mươi mấy năm dư
À Âu truyền pháp bảy giờ bảy mươi.
Chúc Thầy tuổi hạc thắm tươi
Lộc tài muôn thúơ ban Thầy hưởng thanh.
Chúc Thầy với tâm lòng thành,
Ngày vui Đại Thọ con đàn lễ rôi.
Nghiep tu mang ruộng độ đời,
Thương Thầy gian khổ từ hồi quang lâm
Thuyền tu lèo lái âm thầm
Giúp người tại thế mong tâm đường tu.
Chúc Thầy Đại Thọ thiên thu
Hào quang viên mãn chân như vô cùng.

Trịnh Quang Thắng

TỪ BI HỈ XẢ

Muốn học được Từ Bi Hỉ Xả thì phải biết hoàn cảnh là ân sư, phải biết tha thứ và thương yêu thì mới thể hiện Từ Bi Hỉ Xả. Một người của chúng ta không biết tha thứ và thương yêu làm sao ánh sáng Từ Bi bộc khởi được. Nếu chúng ta còn tranh chấp, còn chấp trước chuyện này chuyện nọ, so đo thì tự nhiên làm đen tối ánh sáng Từ Bi trong nội tâm. Tha thứ và thương yêu mới giàu lòng cứu độ chúng sanh.

Trời cho chúng ta có mắt mũi tai miệng, nghe những sự đau khổ của người khác chúng ta không chịu được, thấy những sự đau khổ của con vật, chúng ta cũng không chịu được. Khi mà chúng ta không chịu được thì chúng ta không nỡ làm những điều ác thì tự nhiên tâm Từ Bi chúng ta xuất hiện. Không đem ác tâm suy nghĩ, ám hại bất cứ một người nào thì lúc đó tâm Từ Bi mới bộc khởi, thì sự sáng suốt mới có, khối óc của chúng ta mới thấy có giá trị. Chớ cứ sợ mất, ôm còn sợ mất là vật chất, nhưng mà kỳ thật là mất. Cho nên vạn sự trên đời là không, không có sự thật. Ôm của, giành của, giành địa vị, rớt cuộc cũng là không. Từ Bi Hỉ Xả là buông bỏ được nghiệp tâm. Luôn luôn chúng ta phải biết thương yêu mọi người. Cái đau khổ của người khác, chúng ta không ôm lấy sự đau khổ và chúng ta không làm cho người khác đau khổ thì mới thể hiện được Từ Bi trong tâm. Việc này cũng khen, việc kia cũng chê, làm động loạn, si mê, ngu muội, tăm tối, làm sao mà có Từ Bi. Gặp đâu theo đó, không có lập trường, làm sao thể hiện được Từ Bi. Dũng mãnh mới thể hiện được Từ Bi, ngu muội không thể hiện được Từ Bi, bị lợi dụng mà thôi. Cho nên tâm Từ Bi phải dũng mãnh hiện ngang mới đứng lên cứu đời độ đời.

Dấn thân học đạo. Có hoàn cảnh, có gia đình, phải dấn thân, nhịn nhục mới tiến hóa được. Nếu mà không có nhịn nhục, không bao giờ có cơ hội tiến hóa. Phải nhịn nhục tối đa thì tâm Từ Bi mới bật sáng. Cho nên bạn đạo Vô Vi tu, học thiền, học tu, học nhịn nhục, nghe những nguyên lý để mở tâm, nghe Chơn Lý để tu chớ không có bị lệ thuộc bởi người chỉ huy bắt buộc ta, ràng buộc ta. Không. Chính tâm chúng ta nghe qua lời Chơn Lý, tự thức, tự khai mở tiến hóa mà thôi chớ không có lệ thuộc và không có bị chèn ép. Thì từ đó càng ngày càng phát triển, cái điển tâm càng ngày càng khai triển thì tâm Từ Bi cũng mở được. Mà học phải kiên nhẫn, đường lối thấy học, nhiều bạn đạo tu Vô Vi thấy không có gì, nói đi nói lại cũng bao nhiêu công chuyện đó, nhưng mà bao nhiêu công chuyện đó mà chúng ta chưa đứng vào vị trí đó thì chúng ta phải học. Khi mà chúng ta hòa tan vào vị trí đó rồi chúng ta mới thể hiện được tâm Từ Bi, rồi dấn thân học Đạo, nghe lời Chơn Lý, thực hiện cho kỳ được Chơn Lý thì mới có cơ hội đắc đạo.

Các bạn Vô Vi nghe biết bao nhiêu Chơn Lý nhưng mà thực hiện nhiều khi dìm lại mình bê trễ, không thực hiện nổi. Chỉ hướng về bề ngoài không, bề trong không có, tự gạt mình là đã một đại tội. Đi theo Đạo, nghe Đạo, học Đạo, mà không hóa giải được mình, mà lệ thuộc bởi người khác là không được, mình phải làm chủ hoàn toàn mới hóa giải được sự ô trược từ tiền kiếp tới bây giờ. Sự mê muội từ tiền kiếp tới bây giờ mình phải hóa giải nó ra thì kinh kệ nẻo hóc nó mới khai thông, lúc đó chúng ta mới thấy rõ Chơn Lý là gì. Chơn lý nó ẩn tàng trong khối óc của con người mà con người vì mắt mũi tai miệng hướng về ngoài, mê muội, trong cái tạm thời không phát triển. Cho nên Vô Vi nhắc rất kỹ là để cho mọi người thấy trong lúc tu

thiền bộ đầu các bạn được rút thanh nhẹ, đó là đi về chiều hướng Chân Lý khai triển của tâm linh. Sự thật của chính mình đã cảm thức được mới là sự thật, còn lý luận sơn phết ở bên ngoài không phải sự thật. Dù cho nói hay cách mấy cũng là cái hay của đối phương mà thôi chớ cái hay của chính chúng ta chưa có. Mục đích là tìm Chân Lý của chính mình, khai triển Chân Lý của chính mình.

Mỗi người có hoàn cảnh có chồng, có con, nhưng mà đức nhịn nhục không có thì cũng phải tan rã. Nói tôi tu, tôi tu đạo này, tôi tu đạo kia, mà đức nhịn nhục tôi không có, gia đình tôi phải tan rã thì tâm Từ Bi tôi đâu có. Người đạt được tâm Từ Bi là người phải chịu nhồi quả rất nhiều, chịu đau khổ rất nhiều, chịu oan trái rất nhiều, người đó mới thể hiện được Từ Bi, chớ không phải trông chấy như sơn phết đầu, không có vụ đó. Làm ơn mang oán đủ chuyện hết nó mới khêu dậy tâm Từ Bi: Tha Thứ và Thương Yêu. Cuối cùng cũng phải biết Tha Thứ và Thương Yêu mới lấy lại sức mạnh, Từ Bi là sức mạnh cứu độ chúng sanh. Nhiều người hy sinh suốt kiếp nhưng mà cũng bị hoạn nạn. Nhiều người có tiền lập chùa lập miếu, hy sinh tất cả tài sản của chính mình nhưng mà rốt cuộc cũng phải mang tiếng. Nhưng mà nó biết cái mang tiếng đó là một đường lối duy nhất để đưa mình trở về thanh tịnh, làm ơn mang oán là chúng ta có cơ hội phát triển tâm Từ Bi. Nhịn nhục đi, chấp nhận đi rồi đâu nó sẽ vào đấy, con đường Chân Lý không có chối cãi được, không có dùng khối óc phàm phu mà lý luận rồi đem ra sự thất bại cho chính mình, ăn năn không kịp. Cho nên hoàn cảnh là ân sư, tôi đã nói các bạn, hoàn cảnh của các bạn khó khăn chừng nào các bạn phải cảm ơn cái hoàn cảnh mà nhịn nhục, nhận lấy hoàn cảnh để thăng hoa tiến hóa chớ không ai nhắc các bạn mà hoàn cảnh nhắc bạn, từ giờ, từ phút, từ khắc, thúc đẩy tâm thức các bạn phải mở ra, phải khai triển, phải tiến hóa, phải nhịn nhục. Nếu chúng ta không có hoàn cảnh, không bao giờ chúng ta đặt cái nền tảng nhịn nhục.

Nhịn nhục để làm gì? Để khêu dậy tâm Từ Bi.

Tâm Từ Bi để làm gì? Tâm Từ Bi để không có đá phá ai, xây dựng và phát triển mà thôi.

Chúng ta thấy lịch sử nhiều chuyện lắm, xa xưa như Phật xưa kia tu đâu có động tới ai, nhưng mà làm tới cái hình Phật họ cũng chặt đầu ông Phật luôn, nhưng mà ông Phật không có trả thù. Họ chỉ tìm ông Phật để đánh, hại ông Phật, nhưng mà ông Phật không có trả thù. Nhưng mà ngày nay họ đào cái hình ông Phật ra họ bán cả triệu quan, cả triệu đô la, cả triệu... kêu bằng khảo cổ, tìm chuyện xưa, để chi? Để người đời thức tâm. Sự nhịn nhục là dưng mảnh, sự nhịn nhục là không có bị tiêu hao và không có mất mát.

Cho nên mình làm một hiền thê trong gia đình, một hiền mẫu trong gia đình phải luôn luôn nhớ cái câu nhịn nhục tối đa thì gia đình mới có hòa khí, mới thanh nhẹ. Bởi vì chúng ta biết sân si hơn thua rốt cuộc rồi cũng vậy đó thôi, cho nên chúng ta nhịn nhục để hai bên được phát triển, chung cùng phát triển, thay vì một bên đạt, một bên bị tiêu diệt chúng ta cũng đau. Cho nên cái duyên vợ chồng nó không phải là tâm thường, từ nhiều kiếp rồi bây giờ nó tái ngộ thì phải hàn gắn lại đầu đó cho nó thể hiện cái giá trị Từ Bi rõ rệt. Nếu không có gia đình chúng ta đâu có con, nếu không có chồng chúng ta đâu có biết thương yêu. Có con có chồng, chúng ta biết thương yêu, mới thương yêu tới xã hội, thương yêu tới nhân loại, thương yêu tới Trời Phật thì tâm Từ Bi càng ngày càng mở rộng, sự thúc giục nó về với chính chúng ta và chúng ta có ngôi vị đàng hoàng.

Những người thể hiện được Từ Bi là những người có ngôi vị, có nhà cửa trên Trời, không có phải là phải đi xin xỏ ai hết, không có sợ động đất, không có sợ mưa bão; tâm Từ Bi không có sợ một sự kích động nào hết. Cái tâm yếu hèn, gian trá, dối trá, cái tâm đó mới sợ sệt, người thẳng thắn không có sợ sệt bất cứ một ai. Mà thẳng thắn để nhịn nhục thăng hoa, nhẹ mới làm Trời, nặng làm đất, rất rõ ràng. Các bạn tu thiền đây là đặt cái nền tảng nhịn nhục. Nhắm mắt để làm gì? Người ta đang bon chen bên ngoài, chúng ta không ra nhìn coi thế nào, tại sao nhắm mắt để nhìn lại, quay vào tâm chúng ta; nhìn sự động loạn của chính chúng ta còn hơn cái chuyện ở ngoài đường, chúng ta phải dàn xếp đầu đó nó có trật tự. Mà muốn dàn xếp cho có trật tự phải làm thế nào? Phải ổn định, phải thanh tịnh, khối óc chúng ta mới thăng hoa. Khi lên cao chừng nào nó mới giải trước, kêu bằng hóa giải, hóa giải. Luồng điển bộ đầu các bạn không thăng hoa không có hóa giải được sự trần trước trong nội tâm, chỉ gia tăng sự trần trước trong nội tâm mà thôi. Theo lý này lý nọ rồi chèn ép nội tâm nội tạng, uất khí càng ngày càng tràn đầy làm sao phát triển được, chỉ khổ, làm khổ thêm mà thôi. Chúng ta có duyên lành, có pháp trong tay, có xác đang sống là may mắn nhứt ở vũ trụ này. Cái xác không phải để có, cái pháp không phải để ngộ, ngày nay chúng ta ngộ được pháp, có người đi trước phân tách rõ ràng kỹ thuật để tháo gỡ những cái gì uất ức trong nội tâm chúng ta giải bỏ hết, khôi phục lại nền tảng tha thứ và thương yêu, xây dựng Từ Bi sẵn có của chính chúng ta thì chúng ta mới tiến. Người mà hiểu được Từ Bi và thực hiện được Từ Bi là người thông minh chớ không phải người ngu muội. Người nhịn nhục là người thông minh. Làm một người mẹ hiền phải nuôi dưỡng cái nền tảng đó tới vô cùng, rốt cuộc là không có thua đâu, chỉ có thắng không có bại. Nhưng mà người đời họ không hiểu, họ thấy khí giới là hay hơn, bắn (một) cái đối phương ngã! Không cần, lấy tâm Từ Bi hóa giải họ. Tâm họ ác ôn họ tới với chúng ta, chúng ta lấy cái thiện giác độ họ thì tự nhiên cái tâm ác ôn đi mất, còn hơn một viên đạn, tan biến mất, không còn nữa.

Ngày nay các bạn đi dự đại hội tâm linh, những tâm tu ô trọc của bạn mới ngày thứ nhì cũng đi biến mất rồi, tự nó tan biến mất, không có muốn tranh chấp với ai nữa, muốn trở về với thực chất thanh nhẹ, đó là ngôi vị chính của các bạn. Mà các bạn càng tiến tới vô sanh xán lạn thì tâm Từ Bi của các bạn xán lạn; cuối cùng của các bạn là cái tâm Từ Bi xán lạn. Tập tành ngay lúc này, buông bỏ tất cả những thế sự mà trở về với sự chánh giác của chính mình thì chính chúng ta tương lai sẽ gặt hái được. Ý thức rõ nguyên lý vô sanh, sống hẳn trong cái nguyên lý vô sanh thì lúc đó các bạn trở về ngôi vị như lai tánh, không bị luồng gạt nữa. Gốc gác của chúng ta là thanh nhẹ. Cho nên ở thế gian các bạn thấy con người khôn hơn vạn vật mà không chịu phát triển lên một nấc nữa để tận hưởng và trở về với ngôi vị vô sanh của chính chúng ta là uống cho một kiếp người.

Cho nên chúng ta có duyên lành, bao nhiêu khối óc hiện diện nơi đây là giá trị của càn khôn vũ trụ chớ không phải là chuyện đùa giỡn ở thế gian. óc không phải để gì tạo, thế gian không có để chế mà chúng ta đã có. Rồi giờ chúng ta phải làm sao? Chúng ta phải am hiểu lấy chúng ta. Mà muốn am hiểu lấy chúng ta phải làm sao? Phải chấp nhận sự kích động và phản động. Mà người tu tới trình độ thăng hoa một bước là phải bị nhồi quả, nghịch cảnh gia đình dù chuyện hết, chúng ta phải nhận nó. Phải nhận nó làm thầy, chính nó là người dẫn dắt cho chúng ta trở về ngôi vị thanh tịnh. Chúng ta chỉ lấy oán làm ân là biết cảm ơn thay vì kích bác giận hờn. Nếu chúng ta giận hờn và kích bác là chúng ta chỉ tạo khổ thêm, đi xuống chớ không có đi lên, ngôi vị Từ Bi mất đi. Cho nên trở về với ngôi vị Từ Bi đó là Tiên Phật đâu có xa chúng ta. Sự ao ước bao nhiêu năm, bao nhiêu kiếp được ngồi gần với Tiên Phật mà chúng ta có khả

năng, không chịu lui về thanh tịnh làm sao chúng ta có cơ hội tiếp xúc với những vị sáng suốt. Không cần lý luận như thế gian nhưng mà am hiểu tất cả. Điều đó là vô sanh tự thức, mọi người đều có mà chúng ta vì hướng ngoại động loạn quá, đòi hỏi quá, tự tạo khổ cho chính mình và không có phát triển nội tâm mà thôi.

Cho nên vật chất càng ngày càng tiến bộ, văn minh càng ngày càng tới với chúng ta để cho chúng ta thấy những máy hình ảnh này kia kia nọ truyền cảm giữa con người và con người để ột, không có gì hết, rút ngắn thời gian đi đúng nữa. Hỗ trợ cho chúng ta rất nhiều để thức tâm, không phải lợi dụng nó rồi bỏ. Chuyện của ông Trời làm đều có ý nghĩa, không phải vô ý nghĩa. Chúng ta phải thấy cuộc Du Hành Tự Thức này, đi rồi chúng ta mới thấy rõ ông Trời diu dắt chúng sanh bằng mọi khía cạnh chỗ không phải bằng một lời nói suông đâu, từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh nọ, diu dắt từ ly từ tí để cho khối óc con người trưởng thành mà nhận thức được vị trí của chính họ, của chính mọi cá nhân, mọi hành giả đang hành tại mặt đất này. Cần phải biết cái nguyên lý mà những vật chất phát triển là chúng ta có mắt mũi tai miệng để nhận thức rõ ràng. Về tâm linh thì chúng ta phải tu mới cảm thức rõ rệt hơn thì lúc đó chúng ta không có sự phiền muộn sái quấy của nội tâm. Tâm lẫn thân đều được phát triển là chúng ta có cơ hội đi xe hai bánh thay vì một bánh, nhẹ nhàng hơn người thường. Cho nên những người tu Vô Vi, tu một thời gian rồi khối óc họ khác rồi, họ thay đổi (theo) một chiều hướng khác, lý luận khác, nói chuyện khác. Vừa nháy mắt là biết tội phước rõ ràng, không có cái gì sai chạy, tự ăn năn hối cải, tự ăn năn sám hối để tu tiến. Đó là chánh pháp.

Cho nên duyên lành đến, hôm nay chúng ta đã chung sống được ngày thứ nhì rồi, chung sống về tâm linh và tự cố gắng phát triển trở về với thanh tịnh. Trong lúc mọi người đua đòi ngoài phố, mọi người đang đua đòi về tiền bạc, tranh chấp từ ly từ tí nhưng mà ngày hôm nay chúng ta buông bỏ được và chúng ta lại nhận được những tin lành từ xa xôi gửi đến đây, từ xa xôi gửi đến đây thăm hỏi chúng ta, chúc chúng ta Đại Hội thành công. Những cảm tình sâu xa đó do đâu có? Do những người nuôi dưỡng tâm linh và tu thiền như chúng ta, nhưng ngộ vào trong cái hoàn cảnh khó khăn. Vậy chúng ta nghĩ sao về họ? Chúng ta rất quý thương mọi người. Nhưng mà tâm linh không có biên giới, tâm linh luôn luôn ở trong tinh thần cứu độ lẫn nhau. Cho nên nhân dịp hôm qua các bạn đã coi cuốn phim từ Việt Nam, các người biết tu và biết thương nhớ lẫn nhau thì cũng là huynh đệ của chúng ta thì chúng ta phải nghĩ sao về họ? Tiện đây tôi thấy mọi người nên có một chút tâm hướng về họ, nhưng mà lấy gì làm bằng chúng: Chút đỉnh quà mọn, tôi mong mọi người đóng góp để gói ghém chút đỉnh cho họ trong cái dịp huynh đệ chúng ta có dịp tương hội với nhau thì chúng ta phải có tinh thần tương trợ lẫn nhau trong giây phút thiêng liêng cần thiết. Biết đâu một ngày nào rồi chúng ta cũng mong mỏi được sự cứu độ của họ vì tình thế không có bao giờ xuôi chày như người đời muốn, trong thuận rồi phải có nghịch, nghịch hết rồi nó tới thuận, chúng ta phải hiểu cái chiều hướng đó. Mà ngày hôm nay chúng ta tu về tâm linh thì tất cả Cần Khôn Vũ Trụ huynh đệ là một, chúng ta phải đặt cái nền tảng thương yêu và xây dựng giúp đỡ lẫn nhau, điều rất cần thiết.

Hôm nay tôi xin yêu cầu bác Vinh là người lớn tuổi đã xem qua cuốn băng video hôm qua thì trong đó có người lớn tuổi muốn khao khát gặp bạn tu, bây giờ bác Vinh đứng lên để xin chút đỉnh quà cho những người đó. Tùy tâm của bạn đạo chỗ không có ràng buộc, Vô Vi là phát tâm... Lấy cái hộp, lấy cái hộp cho bác Vinh...

Người làm phước là người học Từ Bi. Người tu là phải thực hiện Từ Bi.

Người khổ muốn được có mà người có muốn được cho. Nhiều người ở xã hội đầy đủ, an ninh, muốn làm phước không biết đâu mà làm. Không biết đâu mà làm vì cho ai? Ai cũng có tiền, cho ai bây giờ? Như là ở bên Mỹ, bên Tây, khó lắm, không biết đường mà đi. Có dịp thì chúng ta giúp những người cần...

Ở nơi đau khổ luôn luôn muốn có một đại hội như chúng ta, như rồi đây rồi cũng sẽ có cơ hội tương ngộ. Đại hội để làm gì? Để huynh đệ tỷ muội tương ngộ, đồng hành, đồng thức để giải tỏa sự mong muốn nhiều năm nhiều tháng.

Mọi người cố gắng tu thiền, tâm niệm, hướng thượng cũng rưới tưới được tình Trời Phật. Mỗi bạn đạo đóng góp một xu rất cuộc cũng rưới tưới được bạn đạo của chúng ta.

Cho nên Thượng Đế thường nói là tiền của Cha thiếu gì. Tiền Cha để đâu? Tiền Cha để trong tâm của chúng sanh, nếu tâm chúng sanh cảm động là tiền của Trời cho, nên Thượng Đế xung là giàu nứt trần gian. Do tâm con người mà thôi, tâm con người cảm động thì cái gì cũng làm được hết.

Kêu Mã Tố Anh lên nhận số tiền này. Nhân dịp Tố Anh về Việt Nam, số tiền này phải đem về giúp bạn đạo ở Việt Nam. Như những người nào thiếu thốn thì xem cho kỹ để giúp chớ không có phải để cho người ta lợi dụng số tiền này rồi sau này tiếp tục huynh đệ tỷ muội muốn giúp đỡ họ chán nản, không có ai giúp. Phải làm đầu đó cho nó đàng hoàng để cho mọi người có một cơ hội tiến thân tu học.

Chúng ta không có làm chánh trị, không nói chuyện dân nghèo, người nào tu họ thiếu thốn chúng ta giúp thôi. Cần giúp là giúp tận gốc để cho người ta tiến tới cơ hội tu để sửa khối óc và không nên làm những điều ác dữ, ác độc nữa, và không theo cái chiều hướng ác độc nữa. Để cho họ thức tâm để tu, họ làm cho xã hội càng ngày càng tốt. Làm sao có cơ hội để cho họ tu, đó là điều cần thiết. Vì tu về Vô Vi là văn minh, con người đã đem lại sự hữu ích cho toàn dân chớ không có hại dân. Bạn đạo ở Việt Nam là người Việt Nam, đang sống trong hoàn cảnh Việt Nam, hiểu dân Việt Nam nhiều hơn, thì chúng ta chia sẻ giúp đỡ cho những người tu trước hết, những người tu mới biết những người địa phương và giúp đỡ những người đau khổ đó, tận tay hơn.

Cơ Trời chuyển từ giai đoạn một, chúng ta phải làm việc trong khả năng của chúng ta thôi, ngoài khả năng không nên làm. Làm việc trong khả năng của chúng ta là cứu giúp mà thôi, chớ không có ý phá hoại bất cứ ai. Chỉ có tâm cứu giúp là đủ rồi.

Lương Sĩ Hằng

VỀ QUÊ

Về đây tình đẹp con ơi,
Về đây thanh tịnh muôn đời bình yên.
Về đây khắc chôn trần-tiền,
Về đây ở với thánh hiền qui nhơn.
Về đây chẳng có giận hờn,
Về đây tu luyện tiên đơn giúp mình.
Về đây đầy đủ chơn tình,
Gần Cha, gần Mẹ, quang minh tâm hồn.
Về đây tăng trưởng trí khôn
Điền quang rực rỡ giúp hồn tiền xa.
Về đây thánh lễ Di Đà,
Học thêm từ ái của bà Thế Âm.
Về đây tiếp tục luyện tâm,
Điền lành hỗ trợ tăng mầm Tử Bi.
Về đây là kết chia ly,
Về đây tu tiếp để vì chúng sanh.
Về đây phát triển tâm lành
Về đây tiếp tục thực hành độ tha.
Về đây chẳng thiết cái ta,
Về đây tình nghĩa mặn mà vô song.
Về đây tăng trưởng tâm Không,
Trong không mà có diệu bồng dăng Trời.
Về đây tu luyện đời đời,
Sống đời bất diệt thành thời tâm hồn.

Pearland, ngày 4/6/92
Nguyễn Đình Trí

NHỮNG NGÀY HÀNH HƯƠNG

Tới đây cảnh đẹp lạ lùng
Kỳ quan ngoạn mục những ngày hành hương.
Cùng Thầy với bạn hiền lương
Chung vui đồng học chữ Thương, Nhân, Hòa.
Nhìn về tổ quốc không xa,
Niềm vui tràn ngập nở hoa thương người.

Nam Mô A Di Đà Phật, Vạn Vật Thái Bình
Renoir Trần

VẤN ĐÁP VỀ TỪ BI HỖ XÁ

VỚI ĐỨC THẦY LUƠNG SĨ HẰNG

1. Tại sao Từ Bi là sức mạnh vô bờ bến?

Đáp: Từ Bi là tình thương sống động, không có một thế lực nào có thể diệt được Từ Bi. Bất cứ cõi nào cũng là Từ Bi, cuối cùng cũng là Từ Bi giải quyết. Cho nên chúng ta tu phải lấy Đại Bi làm gốc. Mà muốn tiến về Từ Bi, phải học tha thứ và thương yêu, từ những người trong gia đình mà học tha thứ và thương yêu rồi sẽ thể hiện Từ Bi, mới tiến tới Đại Bi. Đó là cái gốc gác vô sanh của mọi nhơn sinh tại thế.

2. Từ Bi đặt sai chỗ, thí dụ như giúp người trong lúc họ không muốn nhờ tới mình, thì có nên không?

Đáp: Từ Bi không có chỗ nào kêu bằng sai, Từ Bi hiện diện bất cứ chỗ nào, do sự cảm thức của mọi nhơn sinh thôi. Nơi nào cũng có Từ Bi... Nhảy vô, tự nhiên phát triển trong lúc người ta đau khổ mình bằng lòng nhảy vô trong đó cứu người ta. Người ta không có kêu mình nhưng mà mình nhảy xuống cứu người ta, đó mới thể hiện tâm Từ Bi.

3. Khi người ta nói "người ta không cần" làm con nổi sân?

Đáp: Con còn sân là đâu có Từ Bi, khi Từ Bi là con phải chấp nhận. Mà con bị phản động lực đó là con đã gặp được ân sư rồi, những người đó mới là ân sư của con, những người chỉ con là ân sư của con, những người trách móc con là ân sư của con, trực tiếp dạy con lui về thanh tịnh, con không có bị thua lỗ. Mà con ngược trở lại là con yếu hèn, không có phải Từ Bi.

4. Nhiều người nói con có Trí, Dũng mà thiếu Bi là tại sao?

Đáp: Có Trí, có Dũng, không có Bi là con không biết thương con. Khi con biết thương con là con mới thể hiện cái Từ Bi. Thương con chừng nào con phải nhịn nhục chừng nấy thì mới nêu cao cái Từ Bi. Có Trí, có Dũng, Trí Dũng người thế gian làm ăn chạy chọt, kêu bằng Trí Dũng của người thế gian. Còn Trí Dũng của người tu học khác, Đại Trí mở, giàu lòng tha thứ và thương yêu. Sáng suốt, thấy hậu quả của mọi sự việc, kêu bằng Đại Trí mở. Dũng là chấp nhận bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến. Dũng sức chịu đựng, chỗ không phải Dũng là đánh người ta. Còn ở thế gian, Dũng hơn thua, mượn thế lực. Hai chữ Dũng đó khác nhau, Đời khác, Đạo khác.

5. Hoàn cảnh của con nhẹ là vì con còn trình độ thấp hay là vì đã tu được nhẹ?

Đáp: Không có hoàn cảnh nào mà yên hết, không việc này cũng việc nọ. Nhưng mà được nhẹ rồi thì người ta dạy về cái chiều khác, sẽ phát triển về chiều khác, về tâm thức phát triển, từ từ phát triển. Mỗi người, mỗi hoàn cảnh là ân sư, dạy từ ly từ tí, mở mắt là được dạy rồi, không chuyện này cũng chuyện khác, không ai tránh khỏi ở thế gian này.

6. Sống thật với chính mình mà làm tròn được bốn phận của một hiền thể hiền mẫu sao con cảm thấy khó quá!

Đáp: Sống thật với chính mình là phải thật thà với mọi người, không có gian dối, đó mới thể hiện được tâm Từ Bi. Sống thật với chính mình mới là người tu. Như số mình ra đời có 7 đứa con, bây giờ làm mẹ, mình phải chấp nhận cái hoàn cảnh làm mẹ để nuôi con, nhịn nhục tối đa để nuôi con, âm thầm trong tiến hóa. Đó là mẹ khôn, mà một linh hồn sáng suốt ở vũ trụ, không phải linh hồn ngu muội tranh chấp, đòi hỏi. Đó là sống thật với chính mình.

Mình nhảy vô con số đó là mình phải chấp nhận số đó, không có tránh khỏi. Mà nhịn nhục là mới giải thoát được, vượt khỏi số đó.

7. Từ Bi một cách thụ động, thí dụ như chỉ ngồi nhắm mắt, thì có ích gì không?

Đáp: Tâm Từ Bi, chữ Việt Nam rất phong phú: từ bỏ sự bi ai là nhẹ nhàng, đó là tâm Từ Bi! Mình muốn giúp người ta cũng dễ dãi, mình phải từ bỏ sự bi ai thì mình giúp ai cũng được. Mình cứ cần nhân số đo không có giúp được ai, làm sao thể hiện Từ Bi. Từ bỏ sự bi ai của chính mình mới thiết là Từ Bi. Cái đó là đi thẳng, đi trong gốc. Phải từ bỏ sự bi ai mới sẵn sàng giúp người khác.

Ngồi một chỗ mà chịu tu, chịu khai triển tâm mình, nhịn nhục tối đa thì Từ Bi là sức mạnh. Nhịn nhục, gia tăng khai triển, mở tâm thức, đóng góp cho xã hội. Mỗi người đứng một khâu, một việc nhưng mà giúp cho xã hội nó tốt, chạy. Đó cũng là tâm Từ Bi. Chớ đừng nói tôi làm cu li, làm công xưởng tôi không làm việc được, khâu nó đều hết. Mỗi người một việc mà tận tâm tận tình cũng thể hiện được Từ Bi.

8. Tại sao người tu chơn chánh cần thực hiện tâm Từ Bi và quý thương mọi người?

Đáp: Người tu chơn chánh là thật sự đi vào con đường Từ Bi. Biết thương yêu mình, biết xây dựng cho mình trở lại con đường trật tự, không có phá hoại các giới, càng ngày càng trở nên nhẹ là Từ Bi. Hỉ xả là mình có điện năng dồi dào, có từ quang đầy đủ, mình mới ban cho những người khác, thì mình mới giàu lòng tha thứ và giúp đỡ người khác là vậy. Từ Bi Hỉ Xả trong thực hành mới có, dùng đôi môi không bao giờ gạt hái được và không hiểu được Từ Bi Hỉ Xả.

9. Hành thân là gì?

Đáp: Khi chúng ta hành thân, chúng ta mới hiểu cái luật Trời đang cho chúng ta có một nơi trú ngụ, luật Trời rõ ràng. Thân xác của chúng ta phải sống sao cho có trật tự, cái gì rõ rệt. Cộng với sự sáng suốt của tâm linh mới là hành thân. Người tu tham thiền nhiều, tuệ giác mở thân nó mới an, đem lại trật tự, an ổn, không có hoang phí, không có phá khuấy cái luật Trời là thể xác của chính chúng ta, không làm cho nó động loạn, không hướng về con đường tham dục được. Giải tỏa con đường tham dục, trở về con đường cứu độ.

10. Tu lâu có phải là tu cao hay không?

Đáp: Người tu xưng là tu cao là sai, nói bậy không đúng. Người tu càng ngày càng thanh tịnh, đó là đúng. người tu không có dám xưng là cao hơn người ta. Thanh tịnh nhẹ nhàng, không có thể xưng ta cao hơn người khác. Lui về lãnh vực thanh tịnh thì nó có ngôi vị thanh tịnh, vô sanh, đó là người tu. Còn người tu mà cho là ta cao hơn người khác: trật đường, thì sẽ bị hạ ván bất cứ lúc nào.

11. Tại sao chưa nhẫn và hòa được?

Đáp: Khi thiền là con đang học nhẫn rồi đó, mà càng thiền nhiều nó sẽ thông suốt. Thông suốt chỗ nào? Bộ đầu khai mở thì nó thông suốt, lúc đó mới thật là nhẫn. Biết, biết không hại người, đó mới là nhẫn. Biết được câu nói họ chửi chúng ta, hành hạ chúng ta, họ đưa chúng ta trở về lãnh vực thanh tịnh, chúng ta không có oán trách người khác thì làm gì sân. Cho nên thiền phải đúng mức thì nó tạo cái nhẫn nhục, cái nhẫn nhục đó nó mới mở lãnh vực thanh tịnh của chúng ta thì lúc đó mới tiến được.

12. Tại sao thực hiện tình thương lại thấy bị động?

Đáp: Cái đó là con hướng ngoại, tình thương hướng ngoại; còn con thương con mới thực sự tình thương. Con thương con là con thiền, con mạnh khỏe, điển con dồi dào, lúc đó con âm thầm làm việc cho mọi người mà con không có bao giờ tính toán. Còn thấy chuyện ngoại cảnh con động, con rước ngoại cảnh, không được. Minh tu thiền giải tỏa cái nội thức của mình thì mình thấy cái tình thương của mình nó dồi dào, sự đau khổ nào đến với chúng ta, chúng ta ứng phó liền tức khắc. Từ quang làm việc sau cái giờ thiền chung ta gạt hái được, cái đó mới thực hiện tình thương.

Còn tình thương tiền bạc nó tạm thời, một góc, không có vô trong tâm thức được, chuyện đó chuyện tạm ở bên ngoài, không có sự thật. Người thiền là biết thương mình nhiều hơn thì nhiên hậu con mới thương người khác được. Cái từ quang (của) con nó trông chấy rồi mới thương người khác được.

13. Giúp người làm sao biết đúng hay sai?

Đáp: Minh động lòng từ bi giúp đỡ theo khả năng sẵn có mà thôi, nó kêu dậy chút đỉnh từ bi của chính chúng ta. Nếu như hôm nay mọi người cảm động thức tâm, đó là kêu dậy chút tâm từ bi. Cái đó nó tạo phước đức cho cá nhân, mọi người làm chuyện phước được phước. Thay vì tôi có tiền tôi đi nhảy đầm tôi xài, tôi làm phước cứu người đau khổ, cứu đồng loại tôi ở thế gian, nó đem lại cái phước tướng cho người, càng ngày càng tốt. Cái đó nó kêu dậy tâm từ bi chứ chưa thật từ bi. Những người cho tiền đó đâu phải thật từ bi, kêu dậy, rồi sau này phát tâm từ bi nó khác.

14. Nếu lúc Thầy mới tu mà Đức Ông Tư giúp đỡ vật chất cho khởi khởi thì chắc ngày thành đạo của Thầy phải chậm hơn?

Đáp: Cái đó đương nhiên. Với cái mà chúng ta đang giúp họ (bạn đạo ở VN) đây không bằng một góc họ muốn, không phải là giúp, kêu dậy cái tâm từ bi để học từ bi vậy thôi. Khóa học từ bi vậy thôi chớ không có giúp được bao nhiêu, ăn chung gì. Tiền của chúng ta mà làm được cái gì, không bằng một góc mong muốn của họ. Cái chuyện của chúng ta không phải chuyện lớn, nhưng mà học từ bi.

15. Tâm động thần tri nhưng mà thần chỉ giúp một lần là tại sao?

Đáp: Vì khả năng giới hạn. Khi tâm mình động là mình tưởng tới sự giúp đỡ thì xung quanh vị thể thần thể địa cũng giúp vậy thôi, một chút thôi, rồi là mình phải tự đi.

16. Khi có một chị thầm khẩn xin Thầy một điều gì, Thầy hay được là nhờ gì?

Đáp: Chỉ động điển, rồi giúp chỉ (chị đó) vậy thôi, chút đó thôi, sau này chỉ phải tự đi. Mình nghĩ tới vị đó, vị đó tới giúp thôi, chút xíu thôi.

17. *Khi chuyện đó xảy ra gặp lúc Thầy ở gần nên Thầy chạy ra gặp. Còn nếu Thầy ở xa thì sao?*

Đáp: Xa thì có cách giúp của xa.

18. *Cái radar của Thầy làm việc ra sao?*

Đáp: Bởi vì khi chỉ hướng tâm về đó thì nó chạy vô đó chỗ không có chạy đâu. Bây giờ có bằng chứng rất rõ ràng, mình bấm téléphone (điện thoại) số đó thì nó chạy vô chỗ đó chỗ không nhảy qua số khác được. Cái luồng điển mà.

19. *Sắp chết mà không gặp được con, đó có phải là một hình phạt hay không?*

Đáp: Cái đó là cái duyên nghiệp. Tới lúc ra đi đó không còn lưu luyến nữa thì kể như xong vậy chỗ không có cái gì đâu. Gặp nhiều thì bận bịu nhiều, mà không gặp là phước cho người đó, ra đi nhẹ nhàng.

20. *Không gặp được người mình rất muốn gặp thì không nhắm mắt được?*

Đáp: Có chứ. Cái đó là chuyện uất ức giữa hai người, không nhắm mắt. Người đã tạo sự uất ức cho họ đó, nhớ thương uất ức đó, mà tới vuốt thì tự nhiên họ nhắm mắt.

21. *Tu tới trình độ nào thì được Phật cứu?*

Đáp: Mình đi tới luồng thanh nhẹ, tương đồng, mình có trình độ lên cao. Phật nhiều tầng nhiều lớp Phật chỗ không phải một thứ Phật đâu nghe. Cho nên ở thế gian hỏi anh đạo gì? Phật tử! Nhiều tầng lớp Phật lắm, nó khác nhau. Nhưng luồng điển của mình tới đâu, tới đó có người giúp thôi. Trình độ mình tới đó thì có người ta giúp. Còn trình độ mình không tới mà mình kêu ông Phật thiết cao mất công, không có lợi lộc gì hết. Có ông thổ thần ở sát bên mà không kêu, kêu ông Phật Thích Ca, chuyện đó xa xưa, không có bao giờ đạt được.

Mình không thanh nhẹ làm sao người ta ban chiếu cho mình. Mình không thanh nhẹ mình không nhận được sự ban chiếu của họ. Những người tu Vô Vi đây tu lâu, nghe băng lâu, bây giờ mới hiểu được một góc nào cái gì tôi nói. Những người mới vô nghe cũng chưa hiểu tôi nói gì. Ông đó ở nói gì trời biển mây gió không, nghe không hiểu gì hết. Nhưng mà nó có trình độ nó bắt được nó hiểu.

22. *Nếu muốn tiếp tục tu PLVVKHHBPP trong kiếp sau thì lúc lâm chung phải làm gì?*

Đáp: Những người tu mà phát đại nguyện như vậy thì có những nhóm Vô Vi rước họ, họ chết rước họ. Mà những người (rước) đó, cho biết là những người đó bận áo trắng, khi tới đứng hút mình qua bên đó, tiếp tục cơ hội học tu thêm. Có nhiều người cũng cõi luân hồi, tiếp tục tu là đi lên luôn.

23. *Tìm Phật Di Lạc mà gặp Thầy!*

Đáp: Vậy rồi Thầy dạy cái gì? Dạy Di Thiện Tối Lạc. Con phải chuyển về, phải hướng về con đường thiện thì tương lai con sẽ vinh quang và lạc quan: Di Thiện Tối Lạc. Những người tu

Vô Vi sẽ nắm cái pháp như ý Di Thiện Tối Lạc đi về con đường thiện, sau này mới đạt sự lạc quan tối đa.

24. *Lúc tụi con còn nhỏ có phải Thầy đã dùng radar kéo tụi con tới hay không?*

Đáp: Đúng như vậy đó. Rồi bây giờ tụi con tu thét rồi cái đầu trống lỗng, không nghĩ cái gì, không biết tương lai là cái gì, rồi mới dòm thấy người ta xạo, con người gạt con người là bao nhiêu thế kỷ. Tương lai, tương lai là cái gì? Trông cái gì cũng không mà cứ nói tương lai! Rồi mình cũng đặt hành trình trong tương lai, đó mình gạt mình. Cứ tu thiền đi rồi mình mới đạt tới vinh quang ở tương lai là vậy. Thanh nhẹ là vinh quang.

25. *Đức Di Lạc có 7 người con là thế nào?*

Đáp: Nói về ngũ hành có năm đứa: tim, gan, tì, phế, thận trong đó, trong cơ tạng nó phá rối nhưng mà ông Di Lạc vẫn vui vì ổng hướng thiện, ổng không có bận rộn.

Người ta nói 7 đứa con thì trong đó nó phải có ngũ hành, rồi cũng có Hồn Vía hợp tác lại thành ra 7 giới trong đó chỗ có gì đâu. Động loạn lắm. Mà người tu thiền đây phải hiểu lục căn lục trần rồi mới phân ra rõ ràng hồn với xác khác nhau, trong đó có tổ chức. Rồi mình thấy bao nhiêu ấy chỗ không phải 7, nhiều nữa. Nó kích động, phản động hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, làm con người rối loạn. Mà con người lập lại trật tự rồi thấy nó thanh thản, mới thấy là Di Thiện Tối Lạc. Di thiện là biết lo cho chính mình, có trật tự nó mới đi tới chỗ bình an sau này.

26. *Đi lo việc đạo lỡ gây tai nạn chết người là đúng hay sai?*

Đáp: Khi mà mình phát tâm làm Đạo thì không có nghĩ chuyện đúng sai, làm tới đâu phát triển tới đó thôi, còn cái chuyện sanh tử của người đó có số. Cái tâm từ bi cứ việc giữ là nó yên, đừng có nghĩ về công chuyện, chuyện đó đã qua cho nó qua, không có nên lưu luyến gì cái chuyện đó. Chuyện sinh tử là chuyện thường tại thế gian, tai nạn cũng chuyện thường mà thôi, cái tâm mình cứu độ mình cứ giữ tâm cứu độ là đúng. Mà đừng có nói tại sao tôi làm đạo mà tôi bị nạn như vậy, là mình trách ông Trời, là mình có tội. Không nghĩ vấn đề đó, cứ việc phát tâm, làm tới đâu hay tới đó, như vậy nó mới yên.

THANH TỊNH

*Bình tâm dưỡng chí học bài
Thiền ăn ban rải đời đời an vui
Tâm không đi chuyên có giờ
Chọn tinh suy xét ngày ngày đạt an.*

Kính bái
Mã Tố Anh
Hồng Kông, ngày 30/4/92

CHƠN TÌNH

Chơn Tình sống đồng lý yêu thương
Hòa ái tương thân khắp mọi đường
Biển Từ khai triển tâm hương thượng
Thực hành chơn đạo để hồi hương.

Từ Bi nguyên lý mở đường
Khai tâm thức giác tình thương đạt dào
Thực hành khai triển đời trau
Hòa cùng các giới nơi nào cũng minh.
Sống trong từ ái thâm tình
Biển yêu Trời Phật hòa minh tiến thăng.
Yêu thương tận độ âm thầm
Lý chơn phân giải nẻo lăm đường mê.
Đồng hành chơn đạo trở về
Hòa tan thanh điền trần trử thương yêu
Vô sanh bất diệt lý siêu
Từ quang khai ngộ từ điều thiết hư
Tâm thương thanh tịnh như như
Hòa bình nội thức lòng từ hiện ra
Cần Khôn Vũ Trụ một nhà
Sống trong quỹ đạo chan hòa tình thương.

L. T. C.
Odessa, Texas

VẤN ĐẠO VỀ THẤT TÌNH LỤC DỤC

VỚI ĐỨC THẦY LƯƠNG SĨ HẰNG

1. Xin dạy về chữ dục.

Muốn tu giải thoát, trước hết phải nghiên cứu rõ ràng lý do gì tôi đi tu? Phải cho rành mạch, khi chúng ta muốn tu thì ý lực chúng ta lúc nào cũng dồi dào: muốn tu để giải thoát hay là tu phước, tu chơi, tu cho có chùng cho có bọn để ngồi đó nói dóc, cái đó là ý dục không thể tiêu tan. Tu trong ý lực giải thoát sẽ không còn ý dục nữa. Giải thoát thì tất cả thất tình lục dục nhân duyên đều dứt khoát trong nội tâm thì cái thần thức nó mới giải thoát được. Còn không dứt khoát thì khó giải thoát. Ý lực phải giải thoát mới được.

Còn người tu mà nói tôi tu chơi, tu cho có bè bạn nói dóc chơi, cái đó không được, không có phải người tu. Tu phải dốc lòng, một lòng một dạ giải thoát. Minh thấy cái luật nhân quả rõ ràng, kiếp trước làm tốt kiếp này hưởng, và kiếp này tu để giải thoát cho kiếp sau được an nhiên tự tại tốt hơn. Phải dứt khoát thì cái ý dục đó phải tiêu tan, cái phương pháp công phu nó mới hiệu lực. Cho nên, căn cứ theo cái pháp này tôi làm rồi tôi diệt dục, không phải, phải có cái ý lực, cộng với cái ý lực. Cho nên Vô Vi đã ngừa trước cho mọi người và cho mọi người thấy rằng trước khi vô thiên phải biết cách niệm Phật. Niệm Phật cho đều đặn và cái ý lực mình phải hướng về cõi Phật giải thoát, cõi cuối cùng, quê hương của chính chúng ta thì chúng ta mới diệt dục được. Cái tâm thức phải nhứt định mới giải thoát được. Còn không thì dục nó quây quần một bên, không bao giờ dứt được. Cho nên vì đó nó bị kẹt, anh hùng cũng tiêu tan là cái ý lực yếu, không có giải quyết được, sinh ra cái tập quán.

Cũng như người hút thuốc cũng vậy nữa, không có dứt khoát không có bỏ thuốc được. Nội điều thuốc thôi, đừng nói cái ý dục, điều thuốc hàng ngày các bạn dùng đó mà muốn dứt điều thuốc không phải dễ, phải có một ý lực rất mạnh. Mà cái ý lực đó từ đâu đem đến? Sự quán thông của mình đem đến, mình phải tìm hiểu tại sao tôi dục. Mà tại sao? Trong lúc tôi có cái ý lực mạnh giải thoát, tôi hướng về Tiên Phật giải thoát, hướng về cái quê xưa chốn cũ của tôi, tôi phải trở về cái ý lực đó, thanh nhẹ thì tự nhiên cái phần dục nó sẽ giảm.

Mình thử, từ lần từ lần mình thử, nghiên cứu thấy rõ ràng, cái điện năng đó dồn lên trung tim bộ đầu và xuất phát, nó khác, con người dục cũng phải tiêu tan. Mà điện năng không dồn lên, không rút được thì cái ý dục ở dưới này nó chỉ bành trướng thôi, không có lối thoát, cái nguyên ý nó không có lối thoát. Con người không có dục mà trở về dục là nó thành con quỷ dữ, càng ngày càng nhắc, càng đòi thêm. Người bỏ thuốc mà hút lại một điều là nó bị luôn. Rất dễ thấy. Con người tu là phải có ý niệm giải thoát. Muốn giải thoát thì phải có một ý niệm rõ rệt, thì nhiên hậu mới đào sâu Chơn Lý, rồi quán thông nó mới dứt khoát. Mà tất cả những gì của cái ý niệm dục mình phải dứt khoát tấc khắc thì nó phải hết.

Nói như vậy, anh hùng còn phải bị như vậy, thì có ai thành Phật đâu, ai đắc đạo đâu! Nhưng mà có người đắc đạo, tại ý lực họ mạnh. Tự chiến thắng mình thì rất khó, chiến thắng họ rất dễ mà chiến thắng mình rất khó. Người tu thiên tự tu tự tiến là vậy, mục đích chiến thắng mình,

không phải chiến thắng người khác. Chiến thắng người khác là tạo thêm ý dục, khống chế người khác là tạo thêm ý dục, nó có luật rõ ràng. Mà chiến thắng mình mới giải tỏa được cái dục.

2. *Làm sao đẹp được tánh tham?*

Mất quân bình, con người luôn luôn lúc nào cũng tham vì cũng như người say rượu, đi thì tay phải cần vớ vào, cái gì cũng vớ hết, đó là tham.

Mà chúng ta có một đường đi thẳng thẳng. Nhiều người nói: tôi ăn mặn thì tôi không đi làm được! Tôi ăn chay, tôi ăn ngày một buổi thử coi tôi đi làm được không! Cái đó cũng là cái tập quán và cái ý lực mạnh hay là không. Ý lực mạnh, tập quán ăn ngày một bữa không thấy mệt và không thấy thiếu. Cũng là sanh ra một cái tập quán mà cái tập quán này nó đã có cái pháp. Lấy cái pháp đem cái nguyên khí hỗ trợ cho ngũ tạng; pháp luân thường chuyển là đem dưỡng khí vô trong cơ tạng càng ngày càng mạnh chỗ không có yếu. Người ta ăn ngày một bữa mà tay chân người ta ấm áp, cái đó là do công năng công phu đầy đủ mà thôi. Thì con người đầy đủ nó không tham, người thiếu mới tham. Sợ nghèo mới tham, sợ thiếu đó là tham. Khi mà chúng ta cảm thấy quân bình đầy đủ, con người không có tham, chỉ có thừa, bố thí mà thôi.

Cho nên chúng ta có pháp niệm Phật, có pháp hành để đem đầy đủ dương khí, nguyên khí của tự nhiên vô hỗ trợ cho cơ tạng tiến về siêu nhiên thì chỉ có hành và nuôi dưỡng ý lực. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật, chấn động lực ngày càng gia tăng thanh nhẹ. Thường niệm. Niệm, thường niệm, vô biệt niệm nó quên hết sự đời và hướng về một chỗ xán lạn, mở được Sơn Đỉnh, nhắm mắt thấy cảnh bên kia rõ ràng. Cũng do cái ý lực tu học. Mà người đời làm sao họ đem được? Họ có bệnh họ sắp chết, nguy hiểm, kêu họ niệm, lúc đó họ bí đường họ mới niệm. Cho nên người ta nói khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới Phật pháp là vậy đó.

Còn người đời, kêu người ta niệm, niệm, niệm chút, người bạn tu kêu họ niệm chút, nói thôi mệt, tôi đi coi hát, hát Bát Tiên hơn ngồi niệm, coi hát Tế Công hơn ngồi niệm mà nó không có truy tầm coi hát Bát Tiên là ở đâu, toàn là con người sắp đặt giả tạo những cái tuồng hát đó. Mà nó theo chuyện giả tạo mấy tiếng đồng hồ nó chịu, còng ngồi niệm Phật hữu ích, để giúp đỡ cho chính nó nó không làm. Chính nó kỳ thị nó, mà nó bỏ nó rồi (thì) nó đi trở về với chính nó sao được. Tu giải thoát là trở về với chính mình, mình không nên kỳ thị mình, không nên bỏ mình. Theo ngoại cảnh là tự gạt mình. Nói tôi thấy Tế Công hay quá tôi theo Tế Công. Rồi một chập nói Tề Thiên hay quá tôi đi theo Tề Thiên mà không biết cảnh đó giả. Mấy ông đóng tuồng đó cũng thiếu tiền ăn cơm, rõ ràng đó. ổng không chịu làm cho ổng cho nên rất cuộc ổng cũng đóng tuồng suốt đời, rất cuộc không có cái gì hết, chỉ chuốc lấy cái khổ mà thôi.

Chúng ta muốn mỗi mỗi cái gì cũng phải truy tầm sự thật. Con người hành pháp là truy tầm sự thật Chơn Lý của chính mình để tiến thân chỗ không phải chúng ta đi tìm cái chuyện của người khác để tạo thị phi cho nội tâm.

3. *Hành là gì, lý là sao, quĩ du thuyết có ích gì?*

Chúng ta phải nhờ lý, mà chúng ta phải hành đúng lý, thì tự nhiên chúng ta mới thành. Cái quĩ du thuyết là để chi? Để chúng mình coi bạn đạo có tu hay không. Tuần này ảnh này ảnh nói như vậy mà tuần sau ảnh làm khác. Tuần này ảnh cảm thức được, ảnh tu thiền nhiều ảnh thấy cái chuyện diệt dục không có phải khó khăn, chuyện bố thí không phải khó khăn đối với ảnh,

nếu ảnh biết thương ảnh và tu hành đúng đắn. Ảnh lên ảnh thuyết cái lời thuyết giảng của ảnh khác. Mà sau cái lời thuyết giảng đó là có tất cả bạn đạo chứng minh, thì đó cũng là một cơ hội cho ảnh tiến thân chớ lập quỹ du thuyết không có phá hoại người tu nhưng mà xây dựng cho người tu tiến hóa.

4. *Người vợ hay chồng không tu mà đến Đại Hội thì có ích lợi gì không?*

Vợ không tu, chồng không tu! Không tu cũng có khối óc mà có tu cũng có khối óc. Mà khi Đại Hội là cộng đồng khối óc của một khối thanh nhẹ, không nhiều thì ít nó cũng gặt hái được một tần số để nó có được sự cảm thức trong nội tâm của nó, không phải không ích.

Mà người tu có hành đúng hay là không, rồi người vợ không tu mà tham gia Đại Hội thì có ảnh hưởng cho người vợ một phần lớn.

5. *Trường chay, thiền nhiều giờ mà thỉnh thoảng vẫn còn bị dục lời cuốn, đó có phải là tại nghiệp nặng hay không?*

Không phải nghiệp. Mình phải hiểu rõ, như tôi vừa giải thích bên trên, là cái ý lực giải thoát phải có, phải cương quyết, coi mình như thép thì cái ý dục nó không có quyến rũ, mà nếu mình yếu hơn nó là nó quyến rũ. Cũng như hút thuốc cũng vậy, tập quán của hút thuốc: hút một điếu nó đòi hút thêm! Khi mình diệt dục mà mình đi về con đường dục nó chỉ đòi hỏi thêm mà thôi, cái đó là một tập quán.

6. *Những người tu thiền trường chay mà chưa diệt được dục thì khi chết có được siêu thoát hay không?*

Nó phải bị luân hồi theo định luật và tính theo phân lượng phước đức của nó đã làm khi còn sống, và lúc chết nó sẽ tiến hóa theo định luật phước đức của chính nó.

7. *Xin giảng về ấn Tam Muội của Đức Quán Thế Âm.*

Ấn Tam Muội (bàn tay phải đưa lên với ngón cái đè trên ngón áp và ba ngón kia giữ thẳng) là tinh khí thần hợp nút. Cho nên khi mà thiền đầy đủ và dốc lòng tu học thì luồng điện người bắt ấn, rớt cuộc họ bắt ấn thì điện nó mới tròn, nó chuyển chạy. Hào quang chuyển chạy hội tụ trên óc thì cái tay nó phải tròn thì nó phải bắt ấn như thế này, cái ấn như thế này là của Quán Thế Âm. Đây là tinh khí thần hợp nút (ba ngón tay trở, giữa và út thẳng), co lưỡi, răng kề răng (ngón tay cái kề trên ngón áp út).

Đây là một cái pháp lực mà khi chúng ta xuất hồn ra gặp ma quỷ phá khuấy đánh đập cuối cùng chỉ nhờ cái pháp lực này mà giải thoát. Cho nên cái niệm Phật phải tự động, tới lúc xuất ra phải tự động bắt ấn như thế này. Còn người đời mà chỉ họ bắt cái ấn như vậy, họ làm cái ấn này để họ hù con ma. Té ra họ tu thiện mà trở nên ác. Họ nói tao biết bắt cái ấn Quán Âm, ai mà nói ma họ bắt cái ấn Quán Âm. Vậy là trở nên ác, không phải người thiện.

Tự nhiên nó đủ cân lượng thì nó sẽ làm được những cái ấn như thế này. Cái này là tự nhiên. Còn nếu mà bày cái ấn cho nó là nó chỉ làm cái ấn để nó hù con ma, nó là người ác. Cho nên ở đây Vô Vi không có học bùa, chỉ một cái bùa gì đó để trấn ma hay là hại quỷ là nó đi trấn ma hại quỷ liền; nó bảnh mà. Nó vẽ cái bùa để trấn ma hại quỷ là nó trở nên một người ác, cái tâm

nó ác, cái tâm nó không thiện. Mà tự động nó tu tới trình độ rồi tới đó cái duyên nó tròn, cái điển nó tròn thì tự động nó làm việc như vậy đó thôi: Từ Bi. Tinh khí thần hợp nhứt thì tâm Từ Bi mới phát triển được.

Cho nên cái dục là cái ác. Dục nhiều chừng nào là cái tâm nghĩ ác, ích kỷ. Ác, làm lợi cho chính mình, không cần biết người khác là tâm dục trở nên ác, không phải thiện đâu.

8. Thầy có nói Đức Quan Âm thể hiện là một người nữ diệu hiền nhưng chân là chân đàn ông là tại sao?

Đức Quan Âm là một vị cổ Phật, một vị hòa thượng cổ Phật từ thời xa xưa. Nhưng mà người đời, Á Đông xứ nóng họ cần tất cả những sự diệu hiền, cho nên họ tưởng tới những hình ảnh diệu hiền là quý hơn. Bởi vì luồng điển của Ngài là tròn trịa, bất cứ nơi nào tưởng tới hình gì thì thể hiện hình đó mới kêu bằng Từ Bi. Cho nên giới nào tưởng tới Ngài thì được thể hiện cái giới thích hợp, theo diệu pháp mà hiện ra chớ kỳ thật Ngài là một vị cổ Phật từ lâu rồi, không phải mới đây.

9. Xin giảng về bình tịnh thủy của Đức Quan Âm.

Thì Ngài đã tu nhiều, trì luyện nhiều, từ quang của Ngài mới chuyển vào cái bình đó, lâu ngày nó mới hình thành nước Cam Lộ độ tha tại thế. Một giọt nước của Ngài là hóa giải biết bao nhiêu tai nạn, hóa giải chớ không phải nước của Ngài làm cho mát người, mà là hóa giải sự trần trước, đem lại thanh khí.

Cho nên bạn tu của chúng ta co lưỡi răng kè răng niệm Phật thét rồi nước miếng nó ngọt. Thì trong lúc đó, nước miếng nó ngọt rồi, chúng ta ngồi thiền thấy không ăn uống, không có bánh trái xung quanh nhưng mà nuốt nước miếng nó ngọt, thông suốt cần cổ, khỏe, nhẹ. Nước đó cũng như nước Cam Lộ, ngọt như nước Cam Lộ. Ăn chay mà nước miếng ngọt, keo ngọt nó mới tốt, đó là người thiền đúng đắn, nấu được linh dược cho chính mình uống, ít có bệnh hoạn.

10. Quan Âm Diệu Thiện và Quan Âm Thị Kính liên hệ với nhau như thế nào.

Cũng nguyên ý Phật pháp mà thôi, tùy duyên tùy nơi xuất hiện. Người thiện lành mà đặt tên chớ kỳ thật nó là điển hình của Chơn Lý diệu hiền mà thôi.

Người đời phải có một lịch sử để người ta căn cứ đó mà tìm hướng về Chân Lý vì người ta không có biết điển. Còn nếu chúng ta tu điển thì tất cả qui nguyên chỉ một mối, một nguyên lý, thanh nhẹ và trước ô, có hai giới đó.

11. Mẹ và Cha khác nhau ra sao?

(Trong) điển giới, Mẹ, Cha chỉ có một, một diệu pháp độ đời mà thôi. Mẹ cũng khối óc mà Cha cũng khối óc, ở thế gian mà hướng thượng thì được quy nguyên về một, mà hướng hạ là tranh chấp phân chia. Tu, điển mở thì chỉ có một mà thôi.

12. Về Sân và Nộ, nếu thanh lọc gan sạch thì có diệt trừ được hai tánh này hay không?

Nếu mà thanh lọc gan, tim, thận, ba luồng điển điều hòa thì sự sân nộ không có, mà ba luồng điển không điều hòa thì rất dễ sân nộ.

13. Muốn trường chay diệt dục mà chồng đòi hỏi thì sao?

Cái duyên nghiệp vợ chồng thì cái luật vay trả nó có nó mới có duyên nghiệp vợ chồng. Khi mà đã bằng lòng làm vợ chồng thì có sự thỏa mãn lẫn nhau chớ không có gì, hai bên cũng chẳng mất mát. Mà cái ý lực tu học phải nhớ về phần hồn, hướng về con đường giải thoát thì trong tâm tự thức nó mới diệt dục. Cái xác là thuộc về phục vụ tạm bợ, không có thực chất, không có vĩnh viễn. Cái tâm hồn mới là vĩnh viễn, tâm hồn mình dứt khoát, không cho đó là vĩnh cửu. Tâm hồn giải thoát mới là đạt tới vĩnh cửu còn thể xác chỉ là tạm bợ mà thôi, không phải chuyện quan trọng của trong Đạo.

14. Đức Quán Thế Âm có bình tịnh thủy, Hà Tiên Cô có cái hoa, Bát Tiên mỗi người có một món cầm tay, còn Thầy Không thấy có một cái gì cả là tại sao?

Tất cả, hoa cũng có nguyên điển thanh tịnh của nó, và nước cũng có nguyên điển thanh tịnh của nó, tất cả đều tương giao về một Chơn Lý tròn trịa của cả Càn Khôn Vũ Trụ chớ không phải là riêng biệt. Nhưng mà người đời phải phân chia phép này phép nọ để thấy cho hay mà học vậy thôi chớ kỳ thật nó có là một vậy thôi.

15. Xin giảng cho câu thơ: "Tâm thân trì trệ duyên không đẹp".

Tâm thân trì trệ là duyên không đẹp. Thân không được quân bình, tâm không được yên ổn, mặt mày linh khí không có thì duyên đâu có đẹp.

Con người đẹp do linh khí đẹp. Cái bà mũi xẹp rồi không có chồng? Bà có cái linh khí đẹp thì ông chồng thương mê mết. Cái ông kia lỗ mũi xẹp mà bà kia cũng theo, cho nên "cái đầu heo ươn có ông thần nghệt mũi" là vậy. Có linh khí hay là không. Linh khí là cái duyên. Khi các bạn thiền, thở, ăn ngủ đàng hoàng, ngồi dậy thấy mặt đẹp trai, tốt, nó có linh khí. Người ta tu càng ngày càng thanh tịnh thì linh khí càng ngày càng dồi dào, đó là nó tạo sự sáng suốt cho tâm linh. Người ta muốn vẽ cái hình ông Phật mà không hiểu cái linh khí thì vẽ ra không có cái hình ông Phật đẹp, tròn trịa duyên dáng, 36 tướng tốt. Phải có linh khí mới vẽ ra được.

Người tu Vô Vi tại sao mặt mày tươi tắn, ăn chay mà hồng hào? Là nhờ nó thiền nhiều nó có linh khí. Nhiều người tu những cái pháp khác, ăn bận áo ông này bà nọ bóng nhoáng mà mặt không có sáng, không có bùng sáng như những người tu Vô Vi. Những người tu Vô Vi ăn bận tầm thường bởi vì áo nào cũng là một miếng vải che thân thôi. Người bày kiểu này, một chập người kia bày kiểu nọ, cũng là miếng vải che thân mà trong miếng vải nó biến đủ dạng hết, cách này cách nọ của thế gian vậy thôi. Người tu đắc đạo rồi họ nhìn mình mặc áo nào cũng một miếng vải che thân chớ không có gì hết. Mà cái miếng vải chánh là cái miếng da cha mẹ sanh ra, đó là cái áo chánh của đời, rách đâu vá đó, đó là cái áo chánh. Còn người ta tu thanh nhẹ rồi, người ta lấy nguyên khí may này kia nọ cũng làm được cái áo cà sa cho họ bận, hợp thành cái áo tốt đẹp theo ý muốn, ý muốn sao nó xuất hiện cái áo như vậy là cái nguyên điển.

16. Có phải bên ngoài là cái Vía hay không?

Bên ngoài là thuộc về cái Vía, Vía làm chuyện bên ngoài. Cái vía nó thủ lễ, đại diện ở đời, cái Vía nó đại diện cho phần Hồn, nó đi trước rồi phần Hồn theo sau. Tới bắt tay là có cái Vía thôi, nhưng mà cái ý thiếu lành là cái Hồn.

17. *Làm sao cho Hồn Via đồng tu?*

Hồn Via đồng tu là tiên học lễ hậu học văn, đầu đó nó có trật tự thì nó đồng tu tiến được. Còn ngoài hỗn ẩu, dâm dục, mê loạn thì cái Hồn cũng không có cơ hội tu; có trật tự thì cái Hồn tu được. Cái xác mà không có trật tự thì cái Hồn khó tu, bấn loạn hết.

18. *Tại sao hay rơi lệ?*

Phải cố gắng tu thiền để cái ý lực, điển tâm hóa giải thì không có bị, ít bị rơi lệ, cảm động mà rất ít. Người tu mà hướng thiện thì đương nhiên có sự cảm động, mà từ hướng thiện rồi mới qui tu được thanh quang thì cái ý lực nó mạnh. Nó quán thông, nó hiểu được, nó không có bị rơi lụy trước bất cứ tình cảnh gì xảy đến.

19. Tại sao Thiên Đường Du Ký không nói đến Công Giáo và Đức Chúa Jêsus?

Họ không đề cập đến Công Giáo mà đại đa số là Việt ở mặt đất rất nhiều. Công, tất cả mọi người học giáo lý nhưng mà thực hành được bao nhiêu là một chuyện. Còn Thiên Đường Du Ký là trong khổ cực giải thoát về phần Hồn, đi lên một cảnh giới khác. Công giáo họ làm chuyện trên mặt đất rất nhiều, họ làm chuyện Bác Ái trên mặt đất, xả thân không kể chuyện của chính mình để mong xây dựng một cơ sở về vật chất nhiều hơn. Còn về phần Hồn, đạo Lão, đạo Phật toàn là khổ hạnh, khổ cực vô cùng, khổ nhiều hơn Công Giáo mới tiến tới giới đó.

Còn Jêsus Christ cũng có giới, Thánh giới cũng có, đi tới Thánh giới cũng có thể gặp được, vì họ áp dụng cái giáo lý tu thân nhưng mà rất tiếc cái xác đời không có vĩnh cửu thì cái Hồn cũng học được một mở giáo lý mà tiến thân tới Thánh giới là hết sức. Thì tôn giáo nào cũng hay, mà họ càng hiểu Chúa nhiều họ có cơ hội diện kiến Thượng Đế ở bên trên, cũng vậy đó thôi.

Bởi do ý lực vô cùng của mọi hành giả mà thành đạt, rồi nó cũng qui hội về những giới kia. Cho nên không có chỗ nào cao hơn chỗ nào, cái ý lực bằng lòng tiến tới không? Mở tới đâu họ tiến tới đó, mà chưa mở thì chỉ ở giới đó mà thôi. Thì cái nào cũng có cái hay và cũng có đường lối trụ hóa thăng tiến của chính họ chỗ không phải đạo này cao hơn đạo kia. Không. Khổ nhiều thì được kết quả nhiều, tốt về phần thanh nhẹ, mà khổ ít thì được kết quả ít về phần thanh nhẹ mà thôi. Cho nên TĐDK không có kỳ thi, giới nào nó ra giới đó, không có kỳ thi. Trên TĐDK phải nói những cái gì có, nói, mà căn cứ trong cái có là sau cái khổ nó mới có cái có.

Họ (các ông Cha) ở Thánh giới họ có chỗ sao không, có vị trí của họ chỗ, có nơi của họ chỗ. Bởi vì TĐDK đề cập tới cái giới siêu giác cao hơn nữa, nhẹ hơn nữa, khổ hơn nữa mới đạt được. Đọc TĐDK mình thấy hiểu được người tu mà đạt tới TĐDK thì thấy toàn là người khổ ở thế gian, hết sức khổ mới được cho nên rất hiếm hoi những người đi tới đó. Còn bên Thánh giới người ta đông lắm.

20. *Xin giảng về một câu nói của Chúa cho một vị Thánh về việc trở lại như đứa trẻ: "Người là tiến sĩ về thần học mà không biết những gì thuộc về vật chất thuộc về vật chất, những gì thuộc về tâm linh thuộc về tâm linh."*

Cái Chơn Lý của Chúa không có sai chạy, vì Chúa nói học tới tiến sĩ là phải hiểu biết nhưng mà rất tiếc không hiểu về tâm linh. Cho nên ở thế gian chúng ta thấy có nhiều vị học tới tiến sĩ mà nói về tâm linh là chơi với không có biết đường trả lời, họ cho đó là triết mà thôi, chỗ thực

chất hướng về tâm linh phần Hồn giải thoát cái đó nó khác, phải khổ hơn nữa, qua một cái giới nữa nó mới tiến được. Cho nên bên Vô Vi có ân phước là biết được điểm giới để tiến hóa. Còn bên kia họ có cái hay của họ, họ khổ cực học về đời, họ sắp đặt trật tự của thế gian rất hay. Còn nếu mà cộng với trật tự tâm linh nữa là họ tiến rất nhanh, rất trật tự, rất tốt.

Lời Chúa để lại hai giới minh bạch mà chúng ta không chịu hành về giới bên kia mà cứ ôm giới bên này, ở giới bên này thì chỉ trong giới hạn mà thôi. Cho nên đi tới hết sức hết cùng của vật chất là Thánh giới mà thôi.

21. Xin giảng về sự rửa tội.

Rửa tội. Người thế gian nhìn mặt đâu thấy họ có tội. Ai cũng nói không có tội là chối tội. Chỉ có pháp thủy mới rửa tội. Pháp thủy là tham thiền, hướng thượng, điện năng mình xuất phát thì thanh quang bên trên chiếu xuống mới kêu bằng rửa tội trọn lành, giải thoát. Pháp thủy mới rửa tội.

Còn những người chống báng Vô Vi là không nên trách họ vì họ tới đó họ phải bảo vệ cái gì họ có, họ chống báng những cái gì họ không nắm được cho là không có, cái đó là quyền của họ, không phải quyền của Vô Vi. Vô Vi chỉ lo tu. Đi để cảm thức, để nhận lãnh thanh nhẹ và chứa được cái nguyên ý Vô Sanh trong nội thức, cái đó là cần thiết.

22. Có cần diệt trừ thất tình lục dục hay chỉ hướng thiện là đủ?

Hướng thiện thì nó sẽ quán thông những chiều đó chỗ không phải chúng ta bỏ được. Tham, ai lại không có, tham sống sợ chết. Ai cũng biết lo tắm rửa, lo cho thể xác. Nhưng mà người tu rồi, tham thiền rồi, nó thấy lấy cái gì tắm cho cái hồn mới được nhẹ, tu thiền dụng pháp thủy rửa tâm thì thân mới an. Khi đó quán thông rồi mới không còn tham nữa, nó thấy có phận sự làm việc chỗ không tham giành, tham giành của người ta kêu bằng tham. Đàng này nó không có tham giành của người ta, của Trời đã cho sẵn, nó chỉ hứng cái pháp thủy để rửa tâm để tiến hóa. Tu nhiều để thanh đạt, thông suốt, quán thông minh chánh hơn.

23. Có thể dụng thiền và niệm Phật để từ bỏ lục căn được không?

Không phải từ bỏ lục căn được. Lục căn thì sẵn có, mà tâm chúng ta sạch thì lục căn mới theo đó nó mới sạch liền. Lục căn là phụ thuộc, nhưng mà "thượng bất chánh hạ tắc loạn", bên trên bộ đầu của chúng ta hướng thượng giải tỏa càng ngày càng sáng suốt càng thanh nhẹ thì bên dưới nó càng thanh nhẹ. Nó phải học theo một đường lối để phát triển đi lên thay vì ở dưới nó mới gom vô trong cái nguyên ý sân si, là bị dồn dập nó mới sân si, mà giải tỏa không còn sân si nữa. Hướng thượng giải tỏa thì không sân si. Cho nên các bạn tu thiền mà bộ đầu hút rồi, khi giờ thiền rồi ra đầu có làm cho sân được, không có sân được. Nó giải ra rồi, lấy ra rồi lấy gì sân. Sân là nó dồn cục nó mới sân, giải ra không còn sân nữa.

24. Ôm là sao, không ôm là sao?

Ôm là mình nuôi dưỡng cái tinh thần đó (thất tình lục dục), xây dựng cái tập quán đó thì nó nhờ như sóng nhờ. Một chấp tình cảm, chấp đòi dục, chấp hơn thua, đó là cũng như sóng vậy, nó nhờ mình. Dứt khoát không đá động nó vì sau sóng rồi tới tịnh, trước khi ồn ồn ào ào rồi đâu sẽ vào đấy, cứ giữ nguyên ý thanh tịnh mà tu thân thì không có bị sóng nhờ. Chuyện gì

của ai mình cũng xen vô, vô ích. Người tu muốn thành đạo phải rán tu, ai cần đến mình, họ nhờ thì chúng ta nói cho họ nghe, tôi nhờ như vậy tôi mới thoát khỏi cái ngục tù trần gian, bây giờ tôi mới được thanh nhẹ, nói họ nghe là đủ rồi. Không có phải là bắt người ta phải tu theo mình, trật. Cho nên Tố Anh có những ý thiện lành của Tố Anh là muốn bắt con tu, bắt chồng tu, bắt cháu tu, bắt tùm lum, nhưng mà cái duyên của nó, cái nghiệp của nó nó phải giải phải tiến. Pháp mình hành cho trọn lành, mình giữ được pháp mình mới trao pháp cho người ta. Ngay con của mình cũng vậy, nếu nó hành không đúng thì nó cũng phải bị trong sóng nhờ, thất tình lục dục như duyên nhờ nó, sau này nó mới biết cái tu là quan trọng, giải thoát là chánh yếu.

25. Tại sao bị khích dục trong cõi vô hình?

Luôn luôn nó có như vậy, cái đó là cái duyên, cái duyên thử thách ở các giới đều có hết. Khi mà chúng ta thề cái đó chúng ta sẽ gặp cái đó. Cho nên tôi nói ở thế gian này đừng có kỳ thị chê giống dân đó, sau này mình phải luân hồi làm giống dân đó còn khổ nữa. Cho nên đừng có kỳ thị bất cứ ai, cái tội kỳ thị là tội nặng lắm, tự giam hãm mình mà thôi. Cho nên mình lo tu tâm. Nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật tôi đã phân tích rõ ràng:

Nam thập phương Nam lửa Bình Định

Mô là chỉ rõ vật vô hình

A Nhâm Quý gồm thấu nơi thân

Di giữ bền ba báu linh: Tinh, Khí, Thần.

Đà ấy sắc vàng bao trùm khắp cả

Phật hay thanh tịnh ở nơi mình.

Mình biết chuyện mình là đủ rồi, không tu để biết chuyện người khác mà đổ vỡ nhiều chuyện ở sau này thành ra thị phi. Tu để biết tâm thân của mình khai triển là quý rồi, lo bấy nhiêu công chuyện đó suốt một kiếp, đó là một cái nghề chuyên môn suốt một kiếp để giải thoát. Nếu không lo, lúc giải thoát ra bơ vơ không biết đường đi, khổ ghê lắm, lúc chết nhắm mắt khổ ghê lắm.

26. Bị thử thách ăn mặn trong cõi vô hình là tại sao?

Cái đó là đi về cõi âm mới bị. Từ cái cõi âm nó sẽ nhập xác ông lên bà xuống, xưng danh này xưng danh nọ là cõi âm. Còn tu bên Vô Vi là thực chất, thẳng một con đường, nuôi dưỡng dương khí để thăng tiến đi lên, nó khác. Người nào dốc lòng tu về Vô Vi, đúng đắn những cái hành trình như tôi đã nói, không có thấy một cái gì trở ngại cho chính mình, tới đâu thì mình hóa giải đó, không có bị người ta chèn ép như vậy. Cõi âm là nó bị, nó có luật lệ dữ lắm, nó có thể giết người ở dương gian cho nên đừng có mê tín dị đoan mà khổ đó. Hiện tại ở Việt Nam nhiều lắm, ông lên bà xuống tùm lum, rồi phải giết heo làm gà cúng mới chịu thả bệnh như, ác ý như vậy. Ngay bây giờ ở Việt Nam có rất nhiều, Tố Anh về Việt Nam phải coi chừng những cái đó, không phải để đâu. Thấy vậy chỗ nó cũng tinh vi, chờ mình lơ hổng là nó nhập à, coi chừng. Tu về bên khoa học huyền bí giải thoát nó khác, cõi âm không có rõ chúng ta được, đừng tới đâu chúng ta giải đó, quán thông đó, không bị.

Như ngày hôm nay tôi đã giúp bạn đạo thanh lọc này kia kia nọ, thấy khoa học rõ ràng, thấy sự tham là gì, chính mình tham, tâm tham thân phải chịu. Còn tu thiền nhiều thì tuệ giác minh, thân sẽ được an lạc. Cho nên gần đây tôi có những cuộc thanh lọc để chỉ rõ cho mọi người biết vì phương pháp tự tu tự tiến phải cho cơ hội cho người ta thấy rõ ta tự thức. Nhiều người đã thanh lọc và tự thức rõ ràng, thấy rõ tôi cần phải tu thiền, điện năng tôi nó mới dồi dào, sức khỏe tôi mới đầy đủ, mặt mày tôi mới tươi tắn, thì lúc đó thanh quang tôi sẽ được dồi dào, có bằng chứng. Chớ bây giờ cứ kêu tu, tin tu để về Thiên Đàng, rốt cuộc nó không hành nó không thấy hành động của nó, làm sao quán thông, làm sao giảm được. Cái này cho nó quán thông, nó thấy vật chất rõ ràng, rồi nó thấy nguyên điển của cả càn khôn vũ trụ rõ ràng thì nó mới ăn khớp vô trong cái pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí rõ ràng, công chuyện của nó, hành trình chính nó gây cho nó khổ, nó phải giải tỏa để cho nó được thông suốt và thanh nhẹ ở tương lai. Thành ra những người tu Vô Vi cùng đi với tôi, tôi tìm ra những cái gì hữu ích tôi đóng góp cho các bạn, các bạn cứ tin đó. Tôi là người đi trước mà tôi không có dẫn thân vô tôi không có bao giờ nói ra. Dẫn thân vô rồi tôi nói ra cho các bạn, các bạn làm đúng như vậy các bạn hưởng chớ không có khổ. Những kỹ thuật tôi nắm được thì các bạn sẽ nắm được, đi được, an khương chớ không có bị gì hết. Chúng ta không có bị cõi âm hù hiếp, những người tu đúng dẫn của Vô Vi không có sợ ma, không có sợ quỷ, không có sợ gì hết, ở đâu cũng không sợ. Rồi tâm chúng ta tự làm sự bấn loạn, tham dục nó làm cho sự bấn loạn trong nội tâm. Không hướng về con đường đó mà hướng về con đường giải thoát chơn chánh, vô sanh, cái đó là quan trọng lắm.

27. Tại sao vừa hứa diệt dục thì cơ thể lại đòi hỏi?

Cái dục, mình phải tìm cái nguyên gốc cái dục phối hợp từ đâu, cái thể xác của chúng ta hình thành từ đâu? Từ cái thức ăn. Mà cái thức ăn quá động loạn nó cũng tạo, cũng hỗ trợ ý dục bành trướng. Mà thức ăn thanh đạm và hòa hợp với cơ năng trong cơ thể, quân bình thì ý dục nó sẽ tiêu tan, không có nhiều đâu. Mà cộng với bộ đầu mở ra thì chúng ta hưởng cái nguyên khí sanh tồn, chúng ta mới nhận thức chúng ta từ nhút khí ra, vô hình vô tướng, không có lo gì đi tìm ông Phật, không có lo gì đi tìm ông Thượng Đế, không có lo gì tìm ông Tề Thiên Đại Thánh, vô ích. Chơn điển, chơn tâm của chúng ta càng tu càng tiến trở về với thực chất thanh nhẹ, trong không còn không nữa thì không còn cái gì hết. Lúc đó là không Người không Phật mà có gì đâu phải lệ thuộc nữa. Còn ôm cái Người, ôm cái Phật, cái đó là lệ thuộc ở trong khổ mà thôi, không có tiến được.

Cho nên ý lực mạnh nó mới hóa giải những cái trần trược trong nội tâm. Một chút xíu trần trược trong nội tâm là nó tạo ý dục liên. Mà cái ý lực chúng ta giải thoát, ý lực mạnh thì không còn một cái dấy bận ở đó, cũng như người hút thuốc, hút thuốc lá mà ý lực mạnh nó mới bỏ được thuốc. Dù có đi châm cứu, đi ăn kẹo này kia nọ, nó vẫn còn nhớ điều thuốc hoại, nó vẫn vương, cái nghiệp quán quanh nó còn. Cho nên quá trình con có gia đình, có con cái, có chồng này kia kia nọ là cái nghiệp quán quanh nó theo một bên, mà cái ý lực con mạnh con mới dứt khoát được, không ôm cái này, không ôm cái kia, không ôm cái nọ. Mỗi khối óc nó tự động giải thoát cho chính nó, không có nên ôm lo nữa thì mọi việc nó sẽ yên vui.

Lần lần rồi đây con muốn lo chuyện gì cũng không có lo được, đầu óc nó trống rỗng rồi không có lo được. Thì lúc đó chúng ta mới khuyên mọi người buông bỏ hồng trần để về Thiên Đàng thanh nhẹ. Thiên Đàng có thật mà con người có thật không về Thiên Đàng được, tậ dâm dục

không giải thoát được, không đi về được, cái tật. Thiên Đàng có thật mà con người có tật thành ra không đi tới là vậy.

28. Nguyên do gây đục gồm ngũ quan thu hút bên ngoài vào nhưng cũng còn phải kể hệ thống cơ tạng bên trong, đặc biệt khu vực tử rốn trở xuống, thưa như vậy có đúng không?

Đúng chớ. Rồi bây giờ tử rày về sau đi trong không còn không nữa, không có ôm chấp, không có trách móc ai hết. Trách mình mình mới cải tiến tâm thân mình được, còn chuyện của bên ngoài họ trách thì họ là ân sư của mình thôi chớ mình không có trách người ta. Tại họ không hiểu. Nhờ cái kỹ thuật đó mình mới tiến hóa được. Nhờ những sự động chạm đó mình mới dòm thấy lãnh vực thanh tịnh mình đã bước vào chỗ đó thay vì người ta còn bơ vơ, ôm lấy động loạn và sống không sống, chết không chết. Tiền tài danh vọng là sống không sống mà chết không chết, khổ ghê lắm.

29. Trong một cuốn băng Đức Thầy nói là Đức Ông Tư nói Bà Tám không tu cũng thành Phật. Tại sao không tu mà cũng thành Phật được?

Bà Tám không tu mà cũng thành Phật là tâm Bà Tám rất thật, có chén nói chén, có bát nói bát, không có muốn gian dối. Cho nên chúng ta người tu không nên gian dối. Bà Tám là người nói thật, không có gian dối. Cho nên bây giờ con nói với Bà Tám:

- Bây giờ con vô nhà Bà, Bà giấu con trong bồ lúa... Chút nữa công an tới thì bà nói "Con Trí nó nói tôi dấu trong bồ lúa". Bà nói vậy chớ bà không biết nói cái khác. Bà nói:

- Con Trí nó có tới nhà tui mà nó kêu tui giấu nó trong bồ lúa mà kêu tôi đừng nói với ông, ông đừng nói nó nghe.

Bà nói thật chớ, cái tâm bà thật mới được Trời chứng chớ. Cho nên ngày nay bà sung sướng đó. Những cái gì nói với Bà Tám là bà nói thật hết, không có dấu. Bởi vì cái tâm bà thật, Phật chứng tâm thật thôi, tâm xảo trá không có Trời Phật nào chứng hết.

Bữa nào con thử coi, con thử nói xấu Mã Tố Anh đi, rồi bữa nào bà gặp Mã Tố Anh bà nói:

- Con Trí nói xấu mày mà nó dặn tao không có nói cho mày nghe!

Bà nói thật, không có dấu được, chuyện gì bí mật đưa bà là tiêu, không có giấu được. Bà thấy rõ chuyện đời nó như vậy mà làm sao dấu được. Rốt cuộc công chuyện Tần Thủy Hoàng bao nhiêu năm người ta cũng biết hết, giấu làm cái gì, bà không có giấu.

30. Thúc ăn làm cho người ta vui, buồn hay nóng tánh là tại sao?

Khi mà thúc ăn làm cho sân là cái bộ phận gan của họ bị ô nhiễm rồi, tánh tình họ mới thay đổi, sự vận hành trong gan, tim, thận không điều hòa mà trở nên bực tức. Cho nên những người đó gặp được phương thiên của Vô Vi về Soi Hồn, Chiếu Minh làm cho điều hòa nguyên khí trong cơ tạng nó lại bớt, bớt sân.

31. Đạo nào cũng bắt người ta nhận tội, mà nhiều khi không thấy làm gì cả mà cũng phải nhận là tại sao?

Nhận tội là sám hối, mà cái phương pháp giáo dục của những tôn giáo đó là để cho người ta ăn năn sám hối, rồi cái luồng điện lập lại quân bình cho chính nó, nó thấy nhẹ nhàng. Khi con giận một người nào mà con thấy con có tội con ăn năn, con sám hối, điện năng trong khối óc nó nhẹ nhàng. Mình nhận tội thôi chớ có mịch lòng ai đâu. Mà nếu mình không chịu tội là mình thấy đối phương có tội và chúng ta phải trả thù thì nó còn gieo thêm nhiều tội trong óc của chúng ta. Mà ta nhận tội ta mới giải tội được, thì nó mới nhẹ nhàng. Đó là tạo cái đức nhẹn nhục mà thôi.

32. Người tu Vô Vi có khi thấy sân si nhiều là tại sao?

Người tu Vô Vi ba năm là lộ tánh sân si đủ chuyện hết, từ xa xưa để lại bây giờ nó lộ hết. Nó càng ngày càng sân rồi mới nắm được cái tánh, mới giải cái tánh, êm đi mới thấy nó sai, thấy người khác đúng. Và thấy nó sai nó mới chịu sửa, lúc đó nó mới tiến thân. Cho nên Vô Vi tự tu tự tiến, không có ông thầy kèm một bên mình nhưng mà hoàn cảnh kèm một bên mình để sửa tánh và thúc hòa đồng sẽ mở, tâm thân sẽ được an lạc kêu là tự tu tự tiến, đó là đạo song tu của Vô Vi. Nó hơi khó, nó chậm, nhưng mà dùng hoàn cảnh trực tiếp khai mở tâm thúc thay vì chờ Trời Phật xuống độ, cái chuyện đó u ơ không biết chừng nào mới gặp.

33. Sao con thờ Chiêu Minh nhanh quá?

Bởi vì làm Chiêu Minh để chi? Làm cho khối thần kinh được thanh nhẹ nhẹ nhàng thì chúng ta không có nôn nóng, cái giờ giấc là giờ nhẹ nhàng từ từ, tự thanh lọc nhẹ nhàng. Lấy cái nguyên khí của cả Càn Khôn Vũ Trụ thanh lọc thần kinh cho nó ổn định thì phải nhẹ nhàng. Mình là một y sĩ tự trị bệnh, nếu nôn nóng nó dồn cục rồi phải đi kiếm bác sĩ trị bệnh là khủng đó. Cái gì cũng không được nôn nóng, cái phương pháp của Vô Vi là chậm rãi từ từ. Làm Pháp Luân Thường Chuyển cũng vậy, từ từ hít vô đây rún, đây ngực, tung lên bộ đầu, phải từ từ nó mới cấu thành một cái diệu pháp thăng hoa thanh nhẹ, chớ nôn nóng là không được.

34. Vì hoàn cảnh con đã từ bỏ nghiệp duyên, như vậy con có thể từ bỏ nghiệp tâm được không?

Thất tình, lục dục, nhân duyên phải chấm dứt thì con người nó mới thanh nhẹ. Khi mà con được thanh nhẹ rồi con mới thấy rõ con là Chân Lý của mặt đất, con tìm tòi cái Chân Lý của con và con mổ xẻ cái Chân Lý sự thật, con đóng vai trần trước đi tới thanh nhẹ thì con là cuốn sách của tình đời để dẫn giải mọi người. Chị em đau khổ như con sẽ tiến theo con đường con đã và đang tiến thì họ có cơ hội cho mọi người tạo hạnh đức hái hoa dâng Phật là vậy. Khi mà con dứt khoát thất tình, lục dục, nhân duyên thì con có cơ hội tạo hạnh đức, hành đạo, thành đạo, độ đời, cứu sinh.

35. Người có gia đình tu có thể giải thoát được không?

Tùy theo phước đức của hành giả, khi mà có gia đình mà quán thông cái nguyên lý và hành đúng theo pháp lý Vô Vi thì đời đạo song tu cũng có thể giải thoát được chớ không có phải đi xuống đọa Địa Ngục. Đọa Địa Ngục là người làm bậy, nuôi dưỡng dục tính quá cao, ác ý càng ngày càng bành trướng, che lấp cái kính minh tâm thì chỉ xuống Địa Ngục học một khóa mới trở lên được.

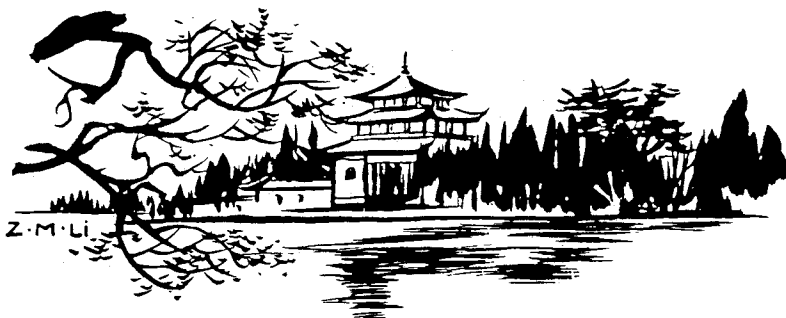
36. Có cần phải tu thiền mới đạt được quả vị Phật hay không hay có thể theo phương pháp nào khác?

Chỉ có Chơn Tâm, Ý Lực nuôi dưỡng giải thoát. Bất cứ đường lối nào mà nuôi dưỡng về giải thoát thì tâm Từ Bi bùng sáng lên, nó mới dứt khoát thật tình, lục dục, nhân duyên, lúc đó mới kêu bằng giải thoát. Chớ người tu không phải ngồi một đống đống đó mà được lên Thiên Đàng đâu, phải dùng ý lực, tâm thức quán thông và giải thoát mới được.

MƠ

*Con mơ một giấc mộng vàng
Con mơ được tới Thiên Đàng mai sau
Con mơ đẹp hết khổ đau
Con mơ ai cũng gần nhau đời đời
Con mơ ai cũng thành thời
Con mơ đạo hữu từ thời thặng hoa
Con mơ lập hạnh Di Đà
Con mơ từ ái của bà Thế Âm
Con mơ đẹp hết lỗi lầm
Con mơ mình được đi lân về quê
Con mơ đẹp hẳn si mê
Con mơ chẳng có bói bê việc đời
Con mơ tâm thức sáng ngời
Con mơ cuộc sống thời thời độ tha
Con mơ tâm đẹp như hoa
Con mơ được đứng trước tòa hoa sen
Con mơ đẹp bỏ sang hèn
Con mơ ai cũng sáng đèn nội tâm
Con mơ hòa ái tránh lầm
Con mơ ai cũng biết tâm hướng đi
Con mơ ai cũng thực thi lời Thầy
Con mơ đoàn kết sum vầy
Con mơ mãi mãi bên Thầy bên Cha.*

Abbeville, ngày 12/7/92
Nguyễn Đình Trí

NGÀN ÁNH TRĂNG THANH

*Một đoạn nhân duyên một cuộc tình!
Nửa đời hương phấn vẫn băng trình
Bóng người con gái mười năm trước
Vẫn giữ nguyên màu da thủy tinh.*

*Những đám mây mù kia đâu xa
Cũng đưa thương nhớ đơm quê nhà
Cho sông trăng đỏ khơi nguồn sáng
Chuyện chờ thâm tình ai với ta?*

*Nhưng có ngờ đâu trăng - gió - mây
Gió mây, trăng nước chẳng vui vầy!
Mây trời theo gió ân tình dứt,
Để ánh trăng ngồi không bóng mây.*

*Ai biết rằng trăng vốn trong ta?
Ngàn ánh trăng thanh ropy mái nhà,
Lung lay tâm thức tình si ấy!
Sôi sáng chơn hồn, ta thấy ta.*

*18/08/1992
Một bạn đạo Adelaide, Úc Châu
Kính tặng*

CHÚC THẦY

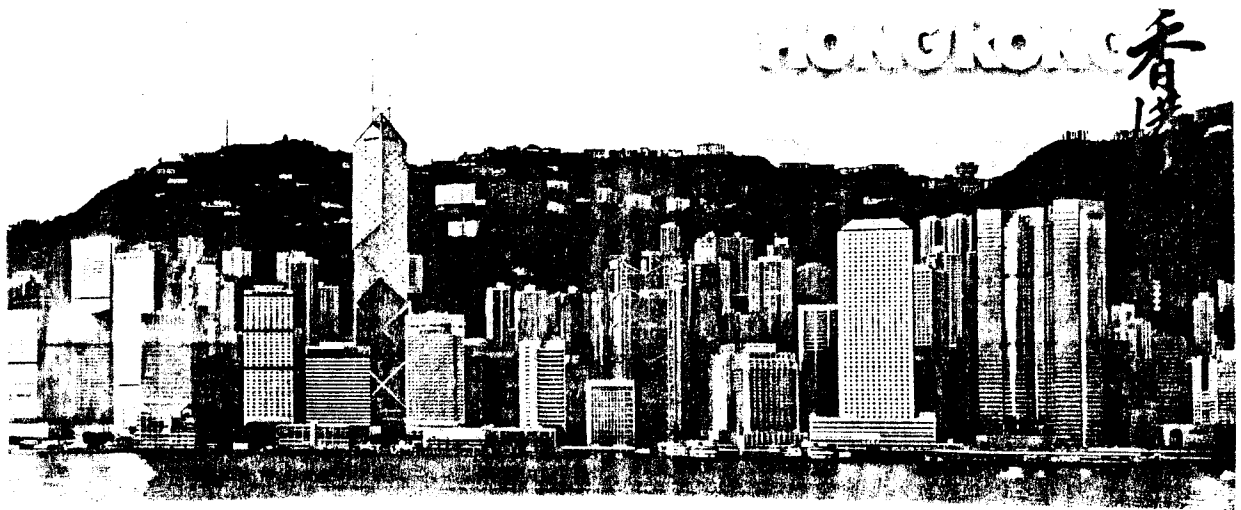
*Kính chúc Thầy tuổi thọ sống lâu
Bảy mươi vẫn khoẻ chẳng ưu sầu
Tĩnh thần mạnh mẽ hần minh mẫn
Soi sáng đản con ánh đạo màu.*

*Đạo màu khai mở cao sâu
Từ quang ban rải năm châu khắp miền
Đệ ba cõi Nhân Địa Thiên
Ngày đêm làm việc liên miên chẳng ngưng.
Âm thầm không chút danh xưng
Chỉ làm bề Tạm độ từng người tu.
Cuộc đời chẳng kể tiền xu,
Thương yêu kẻ yếu, người ngu, người khùng.
Hòa cùng các giới sống chung
Hy sinh nhẫn nhịn, ung dung qua ngày.
Chúng con càng kính yêu Thầy
Càng lo tu tiên mai này đệ tha.
Càng chăm học nhẫn học hòa
Xưng danh đệ tử Cha già kính yêu.*

Mỹ Kim

ĐỨC THẦY ĐÁP:

Dững tâm, dững chí, thăng hoa trở lại con đường Chơn Giác của chính mình mà thật sự độ tha tại trần. Mong các con tiếp tục trong hành trình đó, vinh quang và cao quý ở tương lai.

CÁC ĐÁP TỪ CHÚC THỌ KHÁC:

CHO PHÁI ĐOÀN PHÁP:

Mọi người lên đến đây không có gì phát quà nhưng mà Từ Quang đã làm việc cho mọi người được bình an. Khi mà đánh lễ như vậy đều có Từ Quang ban chiếu.

CHO ANH HOÀN LƯƠNG VÀ CHỊ MÃ TỔ ANH:

Giữ tâm thanh tịnh là điều cần thiết. Giữ tâm thanh tịnh là điều cần thiết. Người tu phải giữ tâm thanh tịnh là điều cần thiết.

CHO ANH HOÀN LƯƠNG:

Chúng con thúc tâm là món quà tặng cho Thầy. Tất cả chúng con biết thúc tâm lo tu, hướng về vô sanh, đó là món quà chúc thọ đời đời, chúng ta không còn lý khai nữa, chúng ta đồng thọ, tiến trong thanh tịnh.

CHO MỘT BẠN ĐẠO HỒNG KÔNG:

Phương pháp luôn luôn ở trong nhà, ẩn tàng trong tâm. Phải thực hành chánh giác, chánh nguyện, chánh tu, chánh tiến (là) điều cần thiết.

CHO PHÁI ĐOÀN HOA KỲ (NAM):

Ý chí bất khuất của các bạn đạo, mong giữ tâm thanh tịnh tiến hóa để cùng tu, cùng độ chúng sanh là điều cần thiết trong kỳ tới này. Cảm ơn rất nhiều.

CHO PHÁI ĐOÀN HOA KỲ (NỮ):

Điều cần thiết là các con tự tu tự thúc, giữ lấy thân tâm an lạc thường độ chúng sanh để vượt qua cơn nguy biến, tâm nạn có thể xảy đến. Cố gắng tu, đó là món quà lớn dâng cho Thầy. Thành thật cảm ơn.

CHO MỘT BẠN ĐẠO VANCOUVER:

Con cố gắng tự tu tự thúc. Con thấy rõ tất cả những gì mà con có bây giờ, do đâu mà có? Do tâm con hướng thượng và giải tiến, phước duyên khác hẳn. Như chuyện thay đổi trong cuộc đời con con thấy rõ, giữ lấy tu và khuyên tất cả các bạn đạo đồng tu đồng tiến để cảm thúc cõi vô sanh để tận độ chúng sanh ở tương lai theo ý nguyện của chính mình. Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các con.

CHO BẠN ĐẠO ÚC CHÂU:

Cám ơn lời chúc tụng của các con. Ngược lại các con phải lo tu tinh tấn thẳng hoa để tận độ những anh em trong quả địa cầu đau khổ qua những cuộc thiên cơ diễn tiến sắp tới. Tâm vững thì giải tất cả những tai nạn kế tiếp. Dung pháp độ tha. Phải đứng tâm tu mới thực hiện pháp lực ở tương lai. Anh chị em các con phải cố gắng tu thêm, vun bồi thêm hạnh đức độ tha, quên thế sự mà nhớ hạnh đức mới có cơ hội tiến thân ở tương lai. Thành thật cảm ơn các con.

CHO CÁC BẠN Ở 230/B1 PASTEUR, Q3 (CÓ TẶNG CHIẾC ÁO GỐI):

Thành thật cảm ơn các bạn đạo ở Việt Nam và mong rằng trong cảnh khổ tìm ra chân tâm tự tu tự tiến để độ quần sanh cho kịp kỳ. Thành thật cảm ơn món quà đầy ý nghĩa của các bạn đạo Việt Nam.

CHO MỘT SỐ BẠN ĐẠO VN KHÁC (GỎI THƠ QUA CHỊ MÃ TỐ ANH):

Thành thật cảm ơn các bạn đạo Việt Nam và luôn luôn bên này Thầy cũng chú ý cho mọi người tu tiến về cõi phước đức ở bên trên. Buông bỏ thế sự, không ôm lấy sự tranh chấp nữa. Một ngày một giây còn ôm tranh chấp là một ngày một giây còn đau khổ. Cảnh bên ngoài khổ nhưng tâm thức là tương lai mới có cái cõi thanh nhẹ của Bề Trên. Cố gắng chuyên lo tu, dẹp bỏ sự tranh chấp thì mới đạt được sự hòa bình ở tương lai. Thành thật cảm ơn tất cả bạn đạo ở Việt Nam.

PHÓNG SỰ ĐẠI HỘI VÔ VI KỲ 11

DU HÀNH TỰ THỨC I

TẠI HỒNG KÔNG

NGÀY 24, 25, 26 THÁNG 7-1992

Giữa một nơi đông đúc và động loạn nhất mặt đất đã hình thành một đại hội tâm linh thanh tịnh của các hành giả Vô Vi đến từ khắp các nơi trên mặt đất. Khách sạn Miramar khu trung tâm du lịch Cửu Long (Kowloon) của Hồng Kông đã được chọn tổ chức đại hội Vô Vi kỳ 11 trong các ngày 24, 25, 26 tháng 7 - 1992 với hơn 100 bạn đạo Vô Vi là một ân phúc vô cùng to tát cho địa phương này cũng như cho toàn thể nhân loại trên mặt đất. Trái ngược với sự bơ vơ, động loạn bên ngoài, nơi đây là sự ấm áp của tình Trời, là thân tình giữa các bạn đạo thâm giao. Chính tại nơi đây, thanh quang đã được đưa xuống cứu độ và chuyển hóa nhân loại đang đắm chìm trong khổ sầu của tham dục và các hành giả Vô Vi lại có cơ hội thức giác nhiều hơn về các thói hư tật xấu của chính mình hầu dứt hẳn khoát tất tình, lục dục và những nhân duyên tạm bợ tại thế gian mà trở về với Chơn Tâm của chính mình sau một chuyến du hành nửa vòng trái đất.

Như thông lệ, Đức Thầy Tám đến sớm vài ngày để mang thanh quang cho khu vực tổ chức Đại Hội. Năm nay Thầy từ Pháp sang vào ngày 22 tháng 7 cùng với nhiều bạn đạo Việt và Pháp. Nhiều bạn đạo từ Mỹ cũng đến vào ngày này, vài người đến sớm hơn và một số lớn khác đến sau, vào các ngày 23 hoặc 24.

Kỳ này nhiều người đã về thăm Việt Nam trên đường đến dự Đại Hội trong khi một số khác chỉ về thăm sau khi Đại Hội đã kết thúc. Không kể bạn đạo Hồng Kông, tổng cộng có 8 nước có bạn đạo đến tham dự Đại Hội kỳ này: Mỹ, Pháp, Úc, Canada, đảo Réunion, Đức, Áo và Thụy Sĩ. Bạn đạo Hồng Kông trong ban tổ chức có gần 10 vị và số quan khách đến tham dự trong buổi giảng bằng tiếng Quảng Đông chiều ngày 26 ước độ 50 người. Tất cả bạn đạo tham dự đều được ghi danh chánh thức, có vài người vì không ở trong khách sạn Miramar hoặc một khách sạn gần đó đã không được phép vào hội trường.

KHÁCH SẠN SANG.

Khách sạn Miramar được xếp hạng 5 sao, tuy so với tiêu chuẩn 5 sao của Mỹ thì có hơi thua sút, nhưng so với bạn đạo quê nhà hay các trại ty nạn gần đó thì quả thật là sang. Phòng thật là sạch, giường được dọn hai lần mỗi ngày, cửa kính lau chùi bóng lộn. Khung cảnh tráng lệ, có nhân viên mặc lễ phục tươm tất gác cửa, phòng khách trang hoàng tươi mát với bàn hoa tươi có bốn chậu lan to, chung quanh là các lục bình cổ và quây tiếp tân bóng nhoáng. Về tiện nghi trong phòng thì thật là đầy đủ: TV với các đài nói tiếng Anh hoặc Trung Hoa,

Đức Thầy Khai mạc Đại hội

Khung cảnh hội trường

radio AM/FM, nước nóng/lạnh... Do đó giá tiền tuy đã giảm gần nửa mà nhiều bạn đạo vẫn phải đi qua khách sạn gần đó để được giá rẻ hơn.

HÀNG HÓA RẺ.

Trưa ngày 23, mặc dù cơn bão cấp 8 đang đe dọa, nhiều cửa tiệm đóng cửa, mặt tiền khách sạn Miramar có kéo thêm cửa sắt chặn phía trước, nhưng nhiều bạn đạo vẫn chưa biết, định đi ra ngoài dạo phố và ăn trưa thì có lời kêu gọi của Đức Thầy bảo mọi người về phòng ngồi thiền sớm (mới 11 giờ trưa). Đến xế chiều thì báo động về cơn bão đã giảm xuống và đến tối thì đài khí tượng loan báo cơn bão đã đổi chiều thổi ngược ra biển Đông. Dù có bão hay không bạn đạo vẫn có dịp dạo phố Hồng Kông và mua sắm trong các tiệm chung quanh khách sạn. Vì đây là khu du lịch nên hàng hóa rất đẹp và giá cao, tuy vậy so với các xứ khác thì cũng còn rất hạ, và nếu chịu khó trả giá thì còn hạ hơn nữa (có khi hơn phân nửa). Các bà các cô thì thích xem các loại cẩm thạch giả (các gân xanh được bơm vào), cẩm thạch thật (lạnh như đá hàn thạch trong chuyện chưởng), quần áo lụa, gấm vóc. Các ông thì ngắm các quần áo veste, cà vạt lụa... Các loại đồ gốm, thuốc Tàu, máy ảnh, máy

thâu băng cũng được các ông chiều cổ kỹ. Có người len lỏi đến các chợ trời để giá được rẻ và nhiều mặt hàng hơn. Muốn mua máy điện toán cá nhân, các máy chơi "game" hoặc các máy điện tử khác thì phải biết đi xe điện ngầm ở cách đó vài trạm, và ai cũng phải học tên tiếng Anh của khu mình ở để trở về, Tsim Sha Tsui đọc khôi hài là Tim Xá Xiu, rất dễ nhớ nên không nghe nói có ai bị lạc!

THỨC ĂN BÊN NGOÀI.

Về các quán ăn thì chay mặn gì cũng có, quán nào cũng ngon, có các tiệm bình dân như khu Chợ Lớn bên nhà, tuy nhiên tiệm mắc tiền thì vẫn sạch sẽ hơn. Trái cây tươi có rất nhiều: trái vải, nhãn, măng cụt, ổi, sầu riêng, thanh long... bạn đạo mặc tình thưởng thức, cộng thêm khung cảnh Á Đông rất dễ quyến rũ lục căn lục trần của mọi người, từ chị bạn đạo mặt xanh tóc nâu cho đến anh tóc đen mũi tẹt.

CHUẨN BỊ CHƯƠNG TRÌNH.

Đến chiều 24 thì có lời nhắc nhở hạn chế ra bên ngoài để giữ gìn thanh diện chuẩn bị Đại Hội. Chương trình Đại Hội được bàn thảo lại vào buổi tối dựa trên cuốn cẩm nang đã phát

Ban đạo Hồng Kông

cho ban đạo lúc nhận chìa khóa phòng và bảng tên. Chương trình nói chung vẫn giữ như cũ, chỉ sửa lại giờ giấc buổi chiều cho được thoải mái hơn. Một số ban đạo được đề cử đi kèm Đức Thầy lúc đến và rời hội trường.

Ban tiếp tân của chị Trí có một bàn nhỏ trong phòng khách khách sạn, thủ tục rất giản dị, trao bọc plastic trong có bảng tên và các tài liệu chỉ dẫn bằng tiếng Anh. Việc ghi danh nhận chìa khóa phòng thì đã có các nhân viên khách sạn phụ trách, tiền đã trả trước nên cũng rất nhanh. Nếu cần tiền Hồng Kông để mua sắm thì đến đối tại quầy kế bên, còn muốn được hối suất cao thì đọc trong cẩm nang tìm tên ngân hàng, đợi khi có dịp đi ra bên ngoài để đổi.

Anh Hoàn Lương có ba ban đạo Úc Châu phụ giúp chuẩn bị trang hoàng và hệ thống âm thanh, anh Tito và các ban đạo địa phương trong ban tổ chức cũng không ít việc làm và các ban đạo khác cũng có thể giúp trong ban trật tự, thu băng.

Đức Thầy có nhắc một ban đạo từ Los Angeles về việc nối điện thoại để cho ban đạo khắp thế giới được nghe, nhưng đến buổi tối mới có dịp đem ra thảo luận thì đã trễ. Nói

Ban đạo Hawaii

chung đa số ban đạo tại đây không tán thành ý kiến này (khi biểu quyết đưa tay), sợ làm mất sự thanh tịnh của Đại Hội. Tuy đề nghị không thành nhưng người đề nghị thì được một bài học quý giá về điển giáo.

MỪNG MỘT TẾT VÔ VI: 24/7/92.

Sáng 24, ban đạo nào muốn ăn sáng thì xuống quán café Le Parc, đã có các chị trong ban tiếp tân đứng dọc theo hành lang chỉ đường. Thức ăn sáng kiểu Pháp thì thật là sang: bánh croissant nhỏ, bánh mì nướng các loại, cháo lúa mạch (hot cereal) với cà phê, trà và nước trái cây gồm táo, cam, bưởi, cà chua... món nào cũng tươi và ngon nên không khỏi có những ban đạo thường thức hơi kỹ và quên là cần để tí bụng trống cho giấc thiền sáng đầu năm Tết Vô Vi lúc 8 giờ 30.

GIAN HÀNG SÁCH VÔ VI.

Hội trường ở tầng trên cùng, vừa bước ra khỏi thang máy là gặp ngay gian hàng sách Vô Vi. Năm nay ban đạo Mỹ gửi sang Đại Hội 11 thùng sách gồm có các sách mới in như Kiếp Luân Hồi của cụ Hoàng Đạo Lương (bút hiệu Hướng Thiện) và các sách của Đức Thầy gồm

Bàn giao số tiền quyên được cho b/đ VN

B/đ chào đón Đức Thầy tại hội trường

Tình Yêu Siêu Thoát và Bé Tám tập II. Các sách khác gồm có: Bé Tám tập I, một ít Đặc San Đại Hội kỳ 10, Bé Tám (của bạn đạo Úc Châu in), phương pháp công phu... Ngoài ra cũng có một số băng âm thơ và hai thùng băng video gồm hai loại: Biên Giới Phật Pháp (phương pháp công phu có thêm phần hoạt cảnh mở đầu) và bài giảng bằng tiếng Quảng Đông. Hai bàn dài xếp vuông góc trên phủ vải đỏ ngay cửa vào phòng họp với các sách, băng màu sắc hòa hợp trông thật đẹp mắt nên đã được mọi người tận tình chiếu cố nên khi ra về mặc dù hành lý ai cũng đầy ắp quà cáp mà cũng cố nhét thật nhiều kinh sách và chỉ còn chừa không đầy bốn thùng cho các trại tị nạn.

KHUNG CẢNH HỘI TRƯỜNG.

Vượt khỏi phòng ăn vào bên trong hội trường, khung cảnh càng trắng lẹ hơn. Sân khấu với các bình hoa trắng to làm nổi bật bàn thờ chính giữa và tấm màn phía sau với các hàng chữ vàng trên nền nhung đỏ sậm: "ĐẠI HỘI VÔ VI QUỐC TẾ KỶ 11, DU HÀNH TỰ THỨC HỒNG KÔNG 1992, CUNG CHỨC ĐẠI THỢ". Có một hàng chữ Tàu trên cùng nhưng không có các chữ bằng tiếng Anh và Pháp như các kỳ ở Âu, Mỹ. Hai chữ Hi (song

hi) quen thuộc tạo cho mọi người một cảm giác thoải mái như trong các tiệc vui của người Trung Hoa. Một chiếc bàn nhỏ ở giữa dành cho Đức Thầy, hai bên có hai máy vi âm cho xướng ngôn viên và bạn đạo lên phát biểu. Một máy vi âm không dây cũng có sẵn trong trường hợp có người đặt câu hỏi ở bên dưới hội trường. Ban thông dịch ra Pháp Văn có các ống nghe không dây rất tiện lợi. Chỉ có một trăm người nên phòng họp thật ấm cúng.

THIÊN SÁNG ĐẦU NĂM.

Trong giấc thiền đầu năm Vô Vi năm nay, Đức Thầy Tám đã cùng thiền với bạn đạo. Qua băng thiền "Du Hành Tự Thức" do Đức Thầy thu sẵn trong đêm, tương đối ngắn, độ hơn 20 phút, Đức Thầy nhắc nhở ba điểm chánh: mục đích đại hội, mục đích tu thiền và các ý niệm tu học. Đại hội năm nay là để cho bạn đạo học hỏi chấn động đời và Đạo, giải trừ ô trong tâm thức, cầu nguyện cho thế giới hòa bình và hướng về quê hương tốt đẹp tương lai. Còn mục đích tu thiền là để thức tâm tiến hóa không ngừng nghỉ, tự thức trong thanh tịnh. Về các ý niệm tu học chánh, Đức Thầy nhắc hướng thượng, trụ đỉnh đầu, tin nơi khả năng của chính mình, hành, nhịn nhục, dày công, Tình Thương và Đạo Đức, thức bình

Bạn đạo đảo Réunion

đăng... Hướng về thanh tịnh để giải thoát tình, tiền, duyên nghiệp. Luồng điện bộ đầu rút lên mới thấy thực chất, và hiểu được thực chất của mình là hiểu Đạo. Chấp nhận kích động và phản động, sẽ có kích động và phản động vô cùng trong những ngày tới đây. Có tâm lực sẽ có pháp lực.

KHAI MẠC ĐẠI HỘI.

Sau giấc thiền là phần khai mạc Đại Hội. Đức Thầy khai mạc bằng một huấn từ tương đối ngắn, nhắc lại mục đích Đại Hội và đề cập thêm các ý niệm tu học khác. Đến đại hội để khai triển tâm linh giải thoát của mỗi người và giải tỏa trước ô cho một xứ nhiều động loạn. Sự nhịn nhục và hướng về tâm linh được lập lại. Các ý niệm khác gồm: hành trong thanh tịnh, phải có ý chí, tham thiền để giải thoát phần hồn, nhồi quả tâm thức để quý sự thanh tịnh. Hướng nội: nội tâm, nội cảnh mới là tiêu chuẩn phát triển tâm thức. Và sau cùng vẫn là dứt khoát thất tình, lục dục và nhân duyên.

Thiền sáng đầu năm Vô Vi

ĐẠI DIỆN CÁC NƯỚC CHÀO MỪNG ĐẠI HỘI.

Sau khi chị Mã Tố Anh, trưởng ban tổ chức, đọc bài thơ chúc mừng đại hội Du Hành Tự Thực, chị Trí, xướng ngôn viên, mời đại diện các nước lên chào mừng Đại Hội và bày tỏ cảm tưởng. Anh Trần Đình Long đại diện nước Mỹ lên đọc bức thư của chị Xuân An, hội trưởng hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ, chào mừng Đại Hội và chúc Đại hội thành công.

Chị Kim Thanh, đại diện Úc Châu, kể sinh hoạt của các bạn đạo Úc và mời Đức Thầy đến dự đại hội Úc Châu vào cuối tháng 12/92 (sau này dời lại vào tháng 1/93) cũng như xin được tổ chức đại hội Vô Vi thế giới năm 1993 tại Úc Châu. Ngoài ra chị cũng đề cập đến dự án giúp đỡ Việt Nam của anh Bùi Đông Phương. Về dự án này, Đức Thầy có minh luận về truyền thuyết "Bất chiến tự nhiên thành" và nói về cơ Trời đang chuyển cho mọi người khắp thế giới thức tâm, cho cả nước Việt Nam đồng tu đồng tiến, lúc đó chúng ta mới giúp được. Cứu cánh của Vô Vi là tham thiền nhập định giải thoát, thực hành để ảnh hưởng người kế tiếp mới là chánh.

Bạn đạo California

Chị Mỹ Kim đại diện Canada nói về các bạn đạo Việt Nam mà chị được gặp đều có tinh thần rất cao. Về sinh hoạt địa phương, chị kể về trung tâm Sức Khỏe và Tâm Linh đang thành lập ở Montréal, và sau cùng chị đọc một bài thơ chúc mừng Đại Hội. Đại diện nước Pháp có hai anh Trịnh Quang Thắng và Raymond Garcier. Anh Raymond nói về khuynh hướng nghiên cứu về tâm linh tại Pháp và ước mong được gặp nhiều bạn đạo để trao đổi học hỏi (anh Thắng dịch ra tiếng Việt). Chị Yến Minh đại diện Thụy Sĩ cảm nhận về hoa tâm bên trong. Chị Jacqueline đại diện Áo (Austria) vui mừng về cơ hội học hỏi và gặp lại Đức Thầy. Chị Jacqueline Trần đại diện đảo Réunion thì rất cảm động về cơ hội gặp lại nhau và học hỏi. Về sinh hoạt địa phương, chị cho biết tuy bạn đạo Réunion ít ỏi nhưng cũng lập được hội Ái Hữu Vô Vi và chung thiên hàng tuần. Sau cùng, chị tạ lỗi về sự bê trễ và thiếu bền chí của mình. Chị Trần Thị Mát đại diện Hawaii bày tỏ sự cảm động được tham dự một đại hội âm cúng và nhiều tình thương. Và anh đại diện Đức Quốc thì vui mừng về sự may mắn xin được Visa cho cả gia đình cùng đi Đại Hội.

Về phần chủ nhà, có ba bạn đạo Hồng Kông lên phát biểu cảm tưởng bằng tiếng Trung Hoa, một bạn đạo xin mọi người tha thứ cho

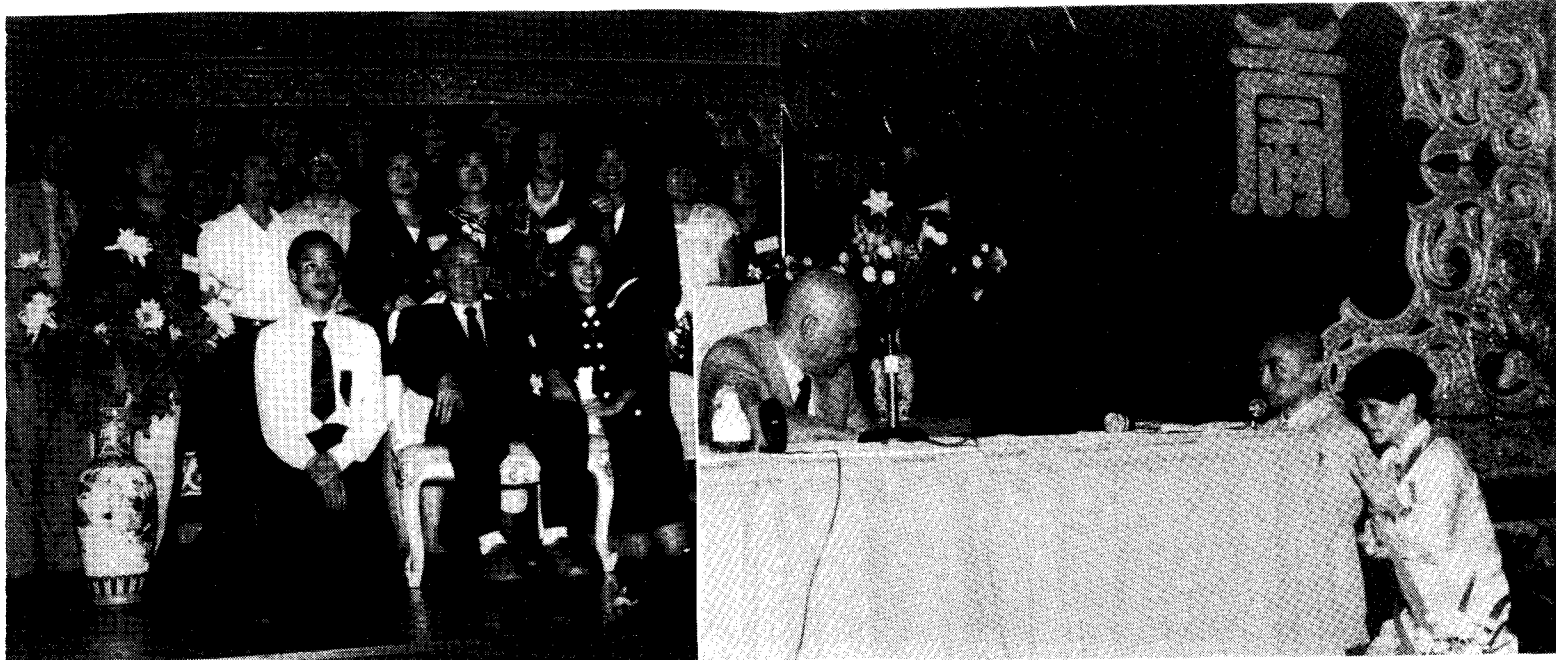
Bàn hoa sen sau Đại Hội

các sơ sót và cảm ơn Đức Thầy và các bạn đạo đã tham dự Đại Hội này, một bạn đạo khác loan báo là sẽ có nhiều bạn đạo đến vào Chủ Nhật (ngày cuối của Đại Hội), và người sau cùng thì ước mong ai nấy sẽ trở lại vào đại hội kỳ II trong tháng 12 tới.

Chị Má Tố Anh sau đó đại diện Việt Nam bày tỏ về tình thương của bạn đạo quê nhà hướng về Đức Thầy và ước mong có đại hội ở Việt Nam vào năm 1993 (sau này Đức Thầy có dịp trả lời trong một bữa tiệc ở Little Sài Gòn, Nam California là năm này chưa được).

ĐẠI DIỆN THIÊN ĐƯỜNG VÀ ĐỊA PHƯƠNG.

Sau khi đại diện các nước đã bày tỏ cảm tưởng xong, anh Lê Thanh Tùng lên đọc 4 câu thơ của anh Nguyễn Văn Châu, Houston gởi chúc mừng Đại Hội. Băng cassette của bạn đạo Nam California sau đó cũng được mở lên chúc mừng Đại Hội thành công. Thì giờ vẫn còn nhiều nên các đại diện thiên đường và địa phương được cơ hội lên phát biểu cảm tưởng. Anh Lê Thanh Tùng đại diện tiểu bang Florida chúc mừng Đại Hội, được Đức Thầy minh luận cho một đoạn dài về "Tâm Linh và

Bạn đạo Úc Châu

Tiên". Một bạn đạo Hồng Kông lên nói về sự khảo đảo rất nhiều trong việc tổ chức đại hội này. Anh Huỳnh Quốc Kiệt đại diện Bắc California (San Jose và San Francisco) cho biết hiện có 8 thiên đường luân phiên thiên chung, tương lai sẽ có thêm 4 thiên đường mới, tổng số bạn đạo ước độ 50 người, chú trọng nhiều về đề tài sửa tánh và học hỏi. Chị Mã Kim Cúc đại diện các thiên đường ở Montréal nói đã từng tổ chức đại hội hồi năm rồi nên rất hiểu các khó khăn của bạn đạo trong ban tổ chức và bày tỏ sự cảm kích được tham dự đại hội này. Đức Thầy có một bài minh luận dài cho chị về đề tài "Đại Hội Tâm Linh". Anh Nguyễn Hữu Lâm đại diện hai tiểu bang Washington và Portland lên nhấn lại lời bạn đạo vấn an Đức Thầy và chúc Đại Hội thành công. Anh Hoàn Lương, trưởng ban tổ chức, lên cảm tạ bạn đạo bằng vài lời ngắn gọn. Đức Thầy minh luận: "Những người làm thật nói thật chỉ nói hai câu là xong, mà người làm láo nói láo nói thiệt nhiều mà không có xong gì hết". Chị Mã Tố Anh hỏi lại có phải Đức Thầy nói cho chị không? Anh Trịnh Quang Thắng kể câu chuyện lạ về Từ Quang được Đức Thầy minh luận cho một đoạn khá dài. Anh Nguyễn Văn Tri Huyện đại diện Nam Úc Châu lên kể về đề nghị của bác sáu Lung (Việt Nam) về dự án đầu tư giúp bạn đạo quê nhà được Đức

Anh Hoàn Lương và chị Mã Tố Anh chúc thọ

Thầy minh luận về đề tài "Thuế Từ Thiên". Anh Phạm Minh Sơn đại diện Sydney (Úc Châu) xin Đức Thầy hướng độ cho cha mẹ được tu và được Đức Thầy cho một bài minh luận ngắn về "Tình Thương Cha Mẹ".

Một buổi sáng mà bao gồm thật nhiều sinh hoạt, nếu nói theo các bạn đạo thích nhắm mắt thì Bê Trên đã giải tỏa thật nhiều ô trước cho bạn đạo trong suốt buổi sáng này. Nhận xét về các bạn đạo lên sân khấu, có người được Đức Thầy bơm thanh điển rất nhanh, nhưng cũng có người được bơm rất lâu (qua bài minh luận dài) không rõ vì các bạn này có những thành quả tu học đặc biệt hay vì trước nhiều hoặc là tại vì khả năng tiếp nhận thanh điển còn yếu (ít tập trung nơi bộ đầu). Có bạn đạo nhắc là câu tục ngữ "một đêm ăn trộm bằng ba năm làm" so với thời gian đứng phát biểu trong đại hội cũng chưa bằng! Có tâm lực thì có pháp lực nhưng cơ hội học hỏi tại đại hội vẫn dễ dàng và nhiều hơn.

THỨC ĂN NGON TẠI ĐẠI HỘI.

Mọi người có hơn nửa giờ để nghỉ ngơi trước giờ ăn trưa. Ai nấy đều cảm thấy no nê sau mấy giờ sạt đầy thanh điển trong hội trường nhưng khung cảnh sang trọng của phòng ăn

Bà cụ năm nào cũng dự Đ/H

cũng hấp dẫn mọi người. Thức ăn Trung Hoa xưa nay vẫn được mọi người đồng ý là ngon nhất và các món chay cũng không kém gì món mặn. Các thức ăn trong ba ngày Đại Hội là một kết hợp tất cả những khéo léo về nghệ thuật moi tiền tại thế gian này: từ cách trưng bày bàn ghế khăn ăn, cách trình bày mỗi đĩa thức ăn, cách đặt tên món ăn, cách phục vụ khách cho đến thú tự dọn ăn sao cho thực khách dù không thấy đói vẫn có thể ăn ngon và ăn rất nhiều! Kết quả về nhà nếu không súc ruột thì thế nào cũng bị các dị ứng vì có quá nhiều món chiên xào trong bụng. Cũng vẫn đậu hủ, tàu hủ ky, khoai môn, tóc tiên, nấm đông cô, nấm hộp, cải xào... nhưng các món ăn cầu kỳ và khéo léo này rất kích thích sự tò mò cùng khẩu vị của bạn đạo. Không nghe ai nói món này dầu mỡ nhiều không nên ăn hay món chè này có chất đường ăn không tốt mà chỉ có nhắc nhau về phòng uống trà thanh lọc cho nhiều hoặc cố đi tiêu cho kỹ mặc dù tên các món ăn toàn là danh từ cao nhã nhiều ý nghĩa trong đạo!

Vấn đạo Thiên Địa Nhân.

Buổi chiều là phần vấn đạo về đề tài Thiên Địa Nhân. Chị Trí có vẻ lo lắng sẽ không có ai hỏi, Đức Thầy phải trấn an: chưa tới giờ mà (Bề Trên cũng làm việc mà)! Sau đó, các câu hỏi từ Việt Nam gửi qua được đọc lên để Đức

Bạn đạo Pháp quốc

Thầy giải đáp, có nhiều người xin bài thơ dạy đạo. Sinh hoạt buổi chiều đầu tiên này tương đối ngắn, ai nấy đầu óc còn lơ lửng nên chưa đặt nhiều câu hỏi.

Trong giờ nghỉ trước bữa ăn chiều, mọi người có nhiều thì giờ để đến hồ bơi, chỗ tắm hơi hoặc chơi thể thao. Buổi cơm chiều cũng có rất nhiều món ngon, ai cũng muốn nếm thử cho biết. Có những món lạ như nước cốt dừa lăn bột chiên, hoặc các món có tên rất hấp dẫn như Đỉnh hồ thượng chay, Thủy hồ cam lộ... và người nào cũng phải có một phần!

Buổi tối là phần chiếu phim video của các bạn đạo từ Việt Nam, mọi người thành khẩn hướng về Đức Thầy và Đại hội đã là một đề tài quan trọng trong buổi giảng về Từ Bi Hi Xả trong ngày hôm sau.

Giấc thiền khuya tại hội trường thật thanh nhẹ, mọi người lại được thêm một cơ hội đóng góp thanh quang cho Đại Hội cũng như giải tỏa trước ô cho chính mình.

Chị MIA dâng bánh chúc thọ

Các bô lão chúc thọ

MỪNG HAI TẾT VÔ VI: 25/7/92.

Bữa ăn điểm tâm bắt đầu từ lúc 7 giờ sáng như thường lệ. Bàn của Đức Thầy bao giờ cũng có rất nhiều các cô và các cụ. Có bạn nhận xét là Đức Thầy đặc biệt ban ăn điểm cho một vài người thật là nhiều để hỗ trợ cho việc tu hành của các bạn đạo này.

Sau giấc thiền sáng là bài giảng dài về Tủ Bi Hi Xả với phần kết luận là Đức Thầy yêu cầu Bác Vinh (Montréal) cầm chiếc hộp đi nhận tiền của mọi người để gửi cho bạn đạo Việt Nam như là phần thực hành về đề tài này. Kết quả số tiền thu được ước độ 2.300 US Dollar, sẽ do chị Mã Tố Anh mang về Việt Nam trong vài ngày sau. Đây là một đề tài hữu ích nên có rất nhiều câu hỏi của bạn đạo trong buổi sáng này.

Buổi ăn trưa thịnh soạn với nhiều món ăn lạ. Một số bạn đạo từ các bàn xa được hoán chuyển đến ngồi chung bàn với Đức Thầy cho được đồng đều!

Đề tài Thất Tình Lục Dục trong phần vấn đạo buổi chiều được mọi người tham gia thật hào hứng. Câu chuyện tình của chị bạn đạo từ Úc được mọi người theo dõi trong thương cảm và

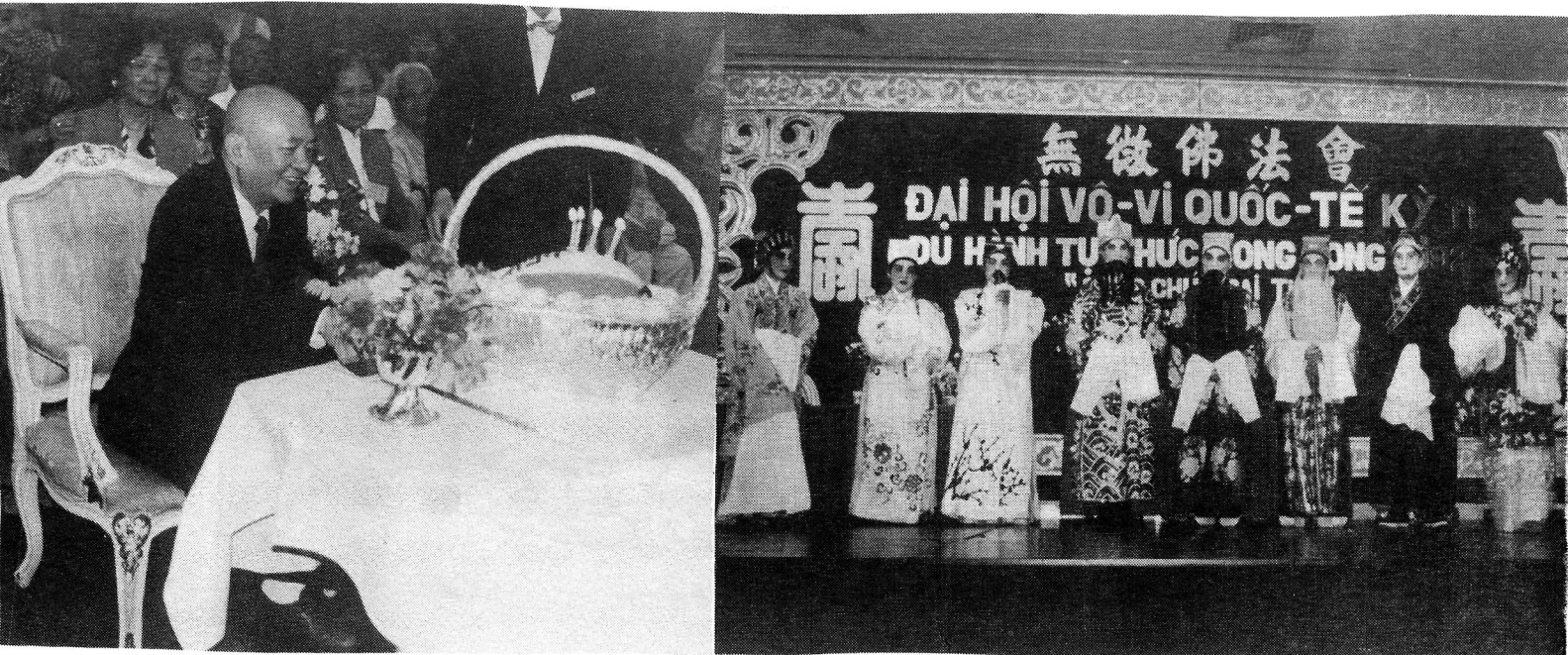
hồi hộp lắng nghe câu trả lời của Đức Thầy về kết quả tu hành của chị.

Buổi tối ban tổ chức dự định sẽ bầu cử về đại hội năm sau nhưng Đức Thầy bác bỏ vì không đủ túc số. Đề tài trở thành lời dạy tổng quát về cách tổ chức đại hội trong tương lai. Phần còn lại là các lời giảng cho chị Mã Tố Anh và các sinh hoạt tu học hiện tại ở Việt Nam. Chị Mã Tố Anh hôm sau có nói là trước điển trong người được giải rất nhiều!

Đến khuya lại được thêm một giấc thiền chung thanh nhẹ tại hội trường.

BẾ MẠC ĐẠI HỘI.

Sáng 26, sinh hoạt đầu tiên sau giấc thiền sáng là lễ bế mạc Đại Hội. Chị Mã Tố Anh xin Đức Thầy ban huấn từ kết thúc Đại Hội sớm để tất cả mọi người có thì giờ chúc thọ Đức Thầy trong buổi sáng. Qua huấn từ bế mạc, Đức Thầy cho biết đại hội này có được là nhờ công năng tu học của các bạn đạo Vô Vi, rồi đây sẽ được hội tụ tại một nơi tốt đẹp hơn (ám chỉ Việt Nam?) và do công năng tu học, phần hồn sẽ được hội tụ tại một nơi tốt đẹp hơn nữa. Đức Thầy cũng nhắc lại khả năng tụ đi của

Bé Tám với bánh đào tiên

Hát Bát Tiên chúc thọ Đức Thầy

mỗi người và sau đại hội này, mọi người khi trở về nhà sẽ quay trở về với chính mình mà lo tu học nhiều hơn.

CHÚC THỌ ĐỨC THẦY.

Trong buổi sáng ngày 26 này, mỗi bạn đạo đều có mang theo một bao đồ lì xì, ai chưa có có thể hỏi các bạn trong ban tiếp tân. Có bạn tâm sự là trong hơn mười năm tu học chưa bao giờ có dịp tặng Đức Thầy một đồng nào và trong tương lai cũng không thấy có một cơ hội nào khác. Có lẽ vì tinh thần này mà tổng số tiền tặng cho Đức Thầy đã được khá nhiều, không kém số tiền quyên tặng cho bạn đạo Việt Nam, và nhờ vậy mà vài cơ sở Vô Vi còn ềo ụt được hưởng một phần phúc.

Các bô lão được lên chúc thọ Đức Thầy trước tiên, sau đó là phái đoàn các nước, từng người được chúc riêng rẽ. Đa số chúc Đức Thầy khỏe mạnh sống lâu, cứu độ được nhiều người. Nhưng cũng có người chẳng chúc gì mà chỉ cảm ơn Đức Thầy cho cơ hội được đến tham dự Đại Hội. Đến phiên phái đoàn Mỹ thì số bạn đạo quá đông, nam cũng đông mà nữ cũng đông nên chỉ có hai người đại diện chúc thọ Đức Thầy.

Đến buổi chiều, phòng họp được nói rộng gấp đôi với nhiều hàng ghế mới để chuẩn bị đón tiếp các quan khách bản xứ. Bài giảng bằng tiếng Quảng Đông và các vấn đáp của các người đến tìm hiểu Vô Vi thật là sôi động. Chị Mã Tố Anh làm xướng ngôn viên tiếng Quảng Đông rất khác với lúc chị nói tiếng Việt Nam, có bạn nhận xét và hiểu tại sao chị hát bài Ô Hê với giọng khác lạ. Các bạn xướng tóc lại càng kinh ngạc hơn nữa, có vị khách quí một chân xuống hành lễ thật cung kính làm vài người hết sức kinh hãi phải trụ tâm ban điển trả lễ. Phía bên bạn đạo nữ, cũng có chuyện lạ khi một vị khách có hành động khác thường giống như thiêng liêng nhập xác, nhưng sự kính hãi không kéo dài khi Đức Thầy nhìn về vị này và sự khác thường kia bị ngưng lại.

Buổi giảng bằng tiếng Quảng Đông được ngưng sớm để chuẩn bị cho ban múa lân và tiệc chúc thọ. Trần nhà hơi thấp nên ban múa lân phải tìm chỗ tập dượt sơ lại. Một vị trong nhà hàng mặc lễ phục ông Thọ mang chiếc bánh hình trái đào tiên thật đẹp đến dâng Đức Thầy ngụ ý chúc sống lâu. Hai chiếc bánh lớn được cắt ra, bên trong là các quả đào nhỏ, ai cũng được phát cho một quả. Có người thích đẹp bỏ túi, có người bỏ vào mồm và nhân mặt vì bột hơi dày. Các bạn có máy ảnh thì rất trọn vui vì hình quả đào rất đẹp.

Lễ cưới sau Đại hội

Khi hai con lân bắt đầu múa thì bạn đạo đã trợn vui! Các bạn chụp ảnh không rõ có ai nhớ được đỉnh đầu của mình hay không chứ còn các bạn thu hình thì chắc là đi luôn vào Không nên mới có người chẳng rõ vô tình hay cố ý đến nhắc khéo bằng cách đưa trợn chiếc lưng thật đẹp vào ống kính của một bạn phó nhóm. Đối với các bạn đạo quen sống trong các xã hội Âu Mỹ, mỗi người là một con số chìm lìm trong đám đông, buổi lễ chúc thọ này là một cơ hội để so sánh. Để làm vui lòng Đức Thầy, có lão Thọ dâng quả đào tiên, có chị Mã Tổ Anh dâng quả đào, Đức Thầy được danh dự điểm nhãn chú lân trước khi múa, mọi người quì chúc tụng (tuy chỉ có một số nhỏ có cơ hội quì)... Có người Trung Hoa hỏi Đức Thầy:

- Mã Tổ Anh làm buổi lễ chúc thọ Thầy như vậy, Thầy có thấy vui không?

- Tôi là người thanh tịnh thì có thấy vậy là vui đâu. Khi nào Mã Tổ Anh đắc đạo tôi mới vui! Đức Thầy trả lời.

Sau khi chụp ảnh với hai chú lân xong là màn hát Bát Tiên chúc thọ trên sân khấu. Giàn nhạc bát âm có kèn thổi toe toe nghe thật vui nhộn. Tám người đóng vai Bát Tiên lần lượt

ra chúc thọ Đức Thầy, sau cùng là hai tiên đồng và tiên nữ ra sân khấu trở lại, tiên nữ tay ẩm búp bê vải tượng trưng đứa con được Thượng Đế ban cho ra cảm tạ và chấm dứt buổi buổi hát chúc thọ. Khi tiên đồng và tiên nữ cuối đầu chào thì tấm bảng chúc thọ bằng giấy bồi trên bàn trên sân khấu cũng bị rơi xuống sàn (!?).

Bạn đạo đợi mãi chẳng thấy màn hát kế tiếp thì được thông báo là đã hết rồi! Một ông tiên đã thay ra y phục trần gian mặt còn phấn đỏ phải ra nói lời từ giả để mọi người khỏi chờ đợi. Bạn văn nghệ Úc Châu tiếp tục chương trình văn nghệ với các ca sĩ cây nhà lá vườn. Tuy chỉ trình bày có mấy bản nhạc nhưng chị Kim Thanh trưởng ban văn nghệ cũng có cơ hội nài nỉ xin được tổ chức Đại hội 93 tại Úc. Đức Thầy phải trả lời: "Để yên, thành tâm thì được".

ĐÁM CƯỚI VÔ VI.

Buổi ăn sáng cuối cùng tại café Le Parc rất là vui, ai nấy kiểm điểm các điểm tu học và chuẩn bị chương trình du ngoạn hoặc ra về. Buổi sáng có tiệc cưới cho hai người con của chị Mã Tổ Anh và buổi chiều có chương trình du ngoạn Hồng Kông trên biển.

Minh tinh phim Hoa Hồng Lúa thủ lúa b/đ trong tiệc cưới

Đức Thầy dạy anh Hoàn Lương và chị Mã Tố Anh phải tổ chức lễ cưới cho hai người con là anh Tito và cô em gái (nay đã có một cháu rồi mà chị MTA vẫn chưa tổ chức) vì chị không bằng lòng cho người con nào lập gia đình cả. Đám cưới bất ngờ nên nhà hàng không có chuẩn bị món ăn nào mới, quần áo cưới cũng không, và bạn đạo thì chỉ có hai người làm phù dâu (cho hai chú rể và hai cô dâu). Bạn đạo Vô Vi thì rất là thanh tịnh, tới dự đám cưới chỉ vì sự có mặt của Đức Thầy và do đó cô dâu Trí phải tiếp tục làm xuống ngôn viên.

Các lời chúc thì đầy tình thương, ai cũng thương anh Tito và chị Trí như thương chính bản thân mình. Một anh ở San Diego chúc: ngày dục, đêm dục, dục tiến Thiên Đàng. Một bác ở Houston đọc bài thơ chúc hai người sớm có quý tử và lớn mau để chia lo cùng cha mẹ. Ai cũng chúc tụng rất là thương yêu và lo lắng cho hai bạn đạo thân thương đã góp công nhiều trong đại hội vừa qua. Và hi vọng là các bao đồ lì xì quà cưới cũng đầy tình thương như các lời chúc tụng để bù đắp vào số tiền nhỏ thiếu hụt trong việc tổ chức Đại Hội.

PHONG CẢNH ĐẸP.

Buổi chiều, mọi người ghi danh đi tour Aberdeen thăm viếng Hồng Kông bằng xe buýt và tàu cùng với Đức Thầy, trạm đợi là phòng khách của khách sạn ở tầng một. Sau mấy ngày ở các tầng trên, nay có dịp xuống tầng trệt này ai cũng ngạc nhiên vì khung cảnh khác lạ. Bàn hoa lan cổ hữu nay đã được thay bằng hoa sen màu hồng trông rất thân tình, có bạn đạo tò mò thủ đêm ước độ 80 đóa hoa sen trong bốn chậu lớn. Nhiều bạn đạo đến chụp ảnh kỷ niệm với bàn hoa này.

Từ Kowloon (Cửu Long) chỗ trung tâm du lịch này sang đảo Hồng Kông có hai đường hầm băng qua biển, xe cộ thật đông đúc so với diện tích đất rất chật hẹp nhưng nạn kẹt xe cũng không quá nhiều nhờ hệ thống chuyên chở công cộng xe buýt, xe điện ngầm... rất phổ biến. Nhà cửa cất san sát và nhiều tầng, đẹp và lạ mắt. Nhà hàng nổi, chùa to, bảo tàng viện Sung Village (có tượng vua Sùng Chính mà nhiều bạn đạo vẫn nói là tiền kiếp của Đức Thầy) là các nơi du khách thường thăm viếng nhất. Trong tour Aberdeen có đến ăn tối ở nhà hàng nổi vốn nổi tiếng về các món ăn hải sản nhưng bạn đạo Vô Vi thì chỉ có ăn chay thôi, tuy không mới lạ gì hơn các món ở khách

Múa lân chúc thọ

sạn nhưng cũng rất ngon miệng. Trong khi đợi các món ăn, có nhiều bạn đạo lên sân khấu mặc áo làm vua và hoàng hậu để chụp ảnh.

Ngồi trong tàu chạy dưới biển nhìn lên bờ, cảnh thành phố về đêm thật đẹp, tuy không hùng vĩ bằng cảnh thành phố Paris ban đêm nhìn từ tàu du ngoạn trên sông Seine nhưng các sinh hoạt trên mặt biển của Hồng Kông thì thật là sống động và hấp dẫn. Các chiếc ghe nhỏ có chiếc bàn ăn với ngọn đèn leo lét là một khung cảnh rất là biệt lập với thế giới ồn ào trên đất liền.

Ngày hôm sau (28/7), anh Hoàn Lương dắt một số bạn đạo đi mua máy móc điện tử trong lúc nhiều người ghi danh đi thăm viện bảo tàng Sung Village. Chiều về có người than thở là chỗ gì mà âm u quá (Đức Thầy không có đi trong chuyến này). Buổi tối có một nhóm sang đảo Macao, trở về lại cầu nhàu, chỗ gì mà y như dưới nhà quê, chỗ đánh bạc thì nhiều nhưng cả đảo chỉ có một chỗ đổi tiền! Một số bạn đạo có nhiều thì giờ hơn sang dạo chơi Hoa Lục, tỉnh Quảng Đông thì chỉ mất một ngày, nhưng muốn đến Bắc Kinh hay thăm Vạn Lý Trường Thành thì tối thiểu cũng phải 5 ngày, và thường thì đến 12 ngày. Đi xa thì tiền nhiều nhưng cảnh đẹp cũng nhiều: Tô Châu, Hàng Châu với các cảnh đẹp như tranh

thủy mặc... Tuy nhiên có bạn đạo khi trở về than phiền là khách sạn 5 sao bên Hoa Lục lạ lắm, bên Mỹ thì khó mà tìm, mà về bên nhà thì có thể so sánh được!

KẾT LUẬN.

Mỗi đại hội Vô Vi là một lần gom thanh quang để chuyển hóa thế gian. Lần này, sự việc có thể thấy được là trận bão cấp 8 tan đi và chuyển hướng nhưng những sự việc khó thấy hơn thì rất nhiều như ảnh hưởng trong việc xoa dịu nỗi lo âu của người dân bản xứ, của các người tị nạn Việt Nam và các thiên tai khổ nạn ở quê nhà...

Từ khác sạn Miramar bước ra đường thì sự thanh nhẹ vẫn còn nhiều, nhưng bước đi vài mươi thước thì đầu đã thấy khác, và càng xa hơn về hướng chợ trời, các tiệm bán hàng và các tiệm ăn thì càng thấy nặng nề hơn. Phải đi đến các chỗ nặng để có sự so sánh và thấy được chỗ mình đang ở là thanh nhẹ và hiểu được sự đóng góp của mình trong sứ mạng đem thanh quang cứu độ và chuyển hóa nhân sinh. Đến Đại Hội để tẩy rửa thân tâm, chia sót thanh quang cho muôn loài và trở về với các thức giác của tần số mới dùng làm hành trang tu sửa cho những ngày sắp tới.

Chúng con xin thành tâm cảm tạ Nguồn Cội, chu Phật đã đóng góp trong Đại Hội, Đức Ông Tư, Đức Thầy Tám cùng tất cả chư vị Bề Trên đã cho chúng con được cơ hội học hỏi và đóng góp. Xin cảm ơn anh Hoàn Lương, chị

Mã Tố Anh và tất cả bạn đạo đã đóng góp cho sự thành tựu của Đại Hội: một sự thúc tâm cho các người tham dự và những ngày đầm ấm trong tình cha con.

BAN BIÊN TẬP

KÍNH CHÚC ĐẠI THỌ ĐỨC THẦY

*Hôm nay chúc thọ Đức Thầy
Kính chúc người sống đủ đầy hơn xưa
Chúc Thầy tâm thức dư thừa
Sống vừa sống mãi cho vừa lòng con.
Kính dâng hoa thọ lòng son
Chúng con nguyện giữ vương tròn đạo tâm
Ngày ngày sửa đổi sai lầm
Hy sinh hòa nhẫn không ngần ngại chi.
Quyết tâm phát triển Từ Bi
Để làm đầy đủ bát thi kỳ này
Dù cho có phải bỏ thầy
Chết cho tròn đạo tâm này vẫn vui.
Một lòng tự dựa tự trui
Tự tu tự tiến tự chắt hồn linh,
Tạo cho thân thức mãn minh
Lâm quả chúc thọ Thầy mình quý thương.
Kính xin Trời Phật mười phương
Giúp Thầy mở rộng con đường độ tha,
Diễn quang phóng tận nước nhà
Giúp cho đạo hữu nở hoa bên lòng,
Giúp cho con cháu Lạc Long
Sống đời Di Lạc thoát vòng lao lự.
Người người hành pháp Vô Vi,
Người người hoan lạc Từ Bi hoài hoài.*

Hồng Kông, ngày 26/7/92
Nguyễn Đình Trí

CẢM TƯỞNG

CỦA MỘT BẠN ĐẠO VỀ

ĐẠI HỘI DU HÀNH TỰ THỨC HỒNG KÔNG

THÁNG 7/1992

Trước hết con xin cảm ơn Bè Trên và Thầy đã cho con có đủ khả năng đến dự đại hội này, kể đến là cảm ơn ban tổ chức và các bạn đạo đã vui vẻ giúp đỡ tận tình trong mọi sự việc tại đây. Sau đây con xin trình bày cảm tưởng về chuyến đi này.

Khi chuyến bay ghé phi trường Đại Hàn, ngồi chờ mấy giờ, con có dịp so sánh phi trường và nhân viên của nước ngoài mà thương xót cho Việt Nam thua kém mọi phương diện. Rồi khi đến Hồng Kông, sự so sánh ấy lại tăng lên bội phần, chùng nào nước Việt và dân Việt sẽ theo kịp Hồng Kông? Nhưng những sự so sánh ấy biến mất trong ba ngày Đại Hội với tâm thức cầu giải thoát, không còn ràng buộc bởi thời gian và không gian, vài ngàn năm tranh đấu để sống còn trong quá khứ hay một ngàn năm hòa bình của kỷ nguyên Thánh Đức cũng chỉ là một đoạn ngắn trong chu trình tiến hóa của con người thì sự khổ cực hiện tại không nên quá bi quan.

Kính thưa Thầy,
Ngày thứ nhì của Đại Hội, Thầy khuyên chị Tố Anh về Việt Nam phải cẩn thận về phần tâm linh. Trước đó chị có nói sẽ xa Thầy và không có dịp diện đàm như ở nước ngoài, con thấy thương cho chị thân gái dặm trường, bao nhiêu thử thách đang chờ đón cả đời lẫn đạo.

Thầy như người mẹ có trăm con, áp ủ bao nhiêu ngày tháng cho con đủ sức bay xa, lo trăm chuyện cho các con mà các con đâu có biết. Con còn nhớ ngày Thầy qua Hạ Uy Di cách đây 5 năm, con ngạc nhiên khi thấy Thầy chỉ nhìn một anh bạn đạo mới gặp Thầy lần đầu và giảng gần một tiếng đồng hồ. Nhưng sau đó Thầy quay qua nhìn con và nói: "Tôi mới từ phi trường đến, còn mệt nhưng từ này đến bây giờ tôi giải trước cho chị đó, chị thấy nhẹ chưa vì chị về Việt Nam hút trước mặt tối thui!" Lúc đó con muốn ôm chân Thầy khóc òa lên như đứa con nít, cho ... nhẹ hơn nữa.

Năm ngoái con đi dự Đại-hội ở Montréal, nơi con muốn đến và xem trước nhất là địa điểm và phòng Thầy ở. Sau khi đi một vòng ở ngoài nơi Thầy ở, con vào phòng bên cạnh. Nhìn ảnh Thầy con khóc vì cảm giác vui như đặt chân đến nhà người yêu cũ... kiếp trước, nhưng với một tâm tình cao cả hơn. Tình Thầy thương chúng con thật bao la và tế nhị mà chúng con không biết, chúng con cứ cãi lý với Thầy, rồi đòi Thầy đi dự Đại Hội ở nước này, làm Đại Hội nơi khác, người đòi tổ chức đầu năm, kẻ đòi tham dự cuối năm... mà không nghĩ đến khi Bố Mẹ già các con phải đến thăm Bố Mẹ, phải được các con đền đáp và thương yêu bù đắp lại công ơn. Thay vì đến trình Thầy những công trình, công quả tu học, các con lại cứ đem những chuyện buồn của gia đình và của bạn đạo mà than với Thầy.

Kính thưa Thầy,
Khi bạn đạo đề cập đến nơi nào có phong cảnh đẹp để tổ chức Đại Hội trong tương lai, Thầy có nói ở Calgary (Canada) có cảnh đẹp giống dường lên Thiên Đàng. Đối với con, nơi nào Thầy ở và đặt chân đến, nơi đó là Thiên Đàng. Vì thế trong những năm sắp đến, con xin Thầy cho có một đại hội ở nơi Thầy đang ở là Atlantic City để tất cả chúng con có dịp về tề tựu bên chân Thầy. Đại hội đó sẽ là đại hội lớn nhất của Vô Vi và chúng con sẽ thương yêu nhau hơn bao giờ hết và cũng sẽ không còn ai làm buồn lòng Thầy nữa. Những giọt nước mắt của Thầy và chúng con trong Đại Hội đó sẽ là những giọt nước mắt vui sướng nhất.

M.E. Honolulu

DU HÀNH TỰ THỨC II

(Ngồi thiền tại chùa lớn Hongkong)

**Đệ tử xin thành tâm dâng hiến suốt cả một cuộc đời tu học
để đóng góp phần thanh quang cho Cần Khôn Vũ Trụ được an lành.
Hạnh hy sinh là trên hết.**

Lương Sĩ Hằng
(Băng giảng thiền Đ/H DHTT II, Hongkong)

HUẤN TỪ KHAI MẠC

ĐẠI HỘI

DU HÀNH TỰ THỨC II

Duyên lành hôm nay tôi cũng rất thành tâm cảm ơn ban tổ chức đã cho chúng ta có cơ hội, mà một nơi ấm cúng, huynh đệ tỷ muội có cơ hội tương hợp để phát triển tâm linh hướng thượng cầu nguyện hòa bình trong dịp mọi người đều cố gắng không cần tiếc đến tiền bạc thì giờ nhưng mà cần sự hòa bình cho nhân loại. Chúng ta thành tâm trong giây phút thiêng liêng hướng thượng cầu xin chư Phật ban chiếu ân độ cho tất cả toàn thể giới được an ổn, thiên cơ bớt sự kích động trên mặt đất quá nhiều có thể tai hại sanh linh không ít. Sự đau khổ đó chúng ta có thể nhìn thấy hiểu được và chúng ta có đóng góp để xây dựng.

Chúng ta đêm đêm lo tu thiền, gom gọn thực chất của chính mình, thanh quang trường tồn bất diệt, để hoá giải tất cả nạn tai của chính tâm thân và ảnh hưởng tất cả luồng thanh quang hợp tác trong sự cứu độ của Thượng Đế đã ân ban cho nhân loại. Chỉ chờ nhân loại thức tâm và nhận lấy sự thanh bình trong nội thức và khai triển tới vô cùng. Mọi gia đình đều có sự thương yêu, mọi khối óc đều có sự mến tiếc con đường tiến hoá không ngừng nghỉ mà chính chúng ta phải đi nhưng mà vì sự bận rộn của cuộc đời, chúng ta mất đi rất nhiều thì giờ. Ngày hôm nay chúng ta thiền thức giác, mỗi khi các bạn ngồi thiền, nhắm mắt rồi các bạn thấy nó mê mê và nó đương rút cái đầu của các bạn đi, đó là sự đóng góp vô sanh bất diệt để cứu độ tất cả, những nơi ô trược được hoá giải. Khí trời ác độc nhưng mà chúng ta có tâm tu, đồng tu đồng tiến, thì khu vực đó cũng phải giải tỏa thích hợp.

Cho nên thời giờ các bạn chung thiền là thời giờ rất quý báu trong thành tâm hoá giải vì chúng ta đã hiểu rõ rồi, phần hồn của chúng ta không phải ở đây có thể chế ra được, từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian, bây giờ phải hiểu rõ con đường chúng ta trở về, không còn sự mê chấp nữa. Không còn mê chấp cái ngoại cảnh nữa thì chúng ta mới thật sự cứu mình và ảnh hưởng tất cả những người ở cõi khác, cả các cõi cũng đều cần sự tiến hoá đó. Nhiều cõi phải luân hồi trở lại thế gian. Đâm đầu xuống thế gian tranh chấp rồi đâm đầu xuống Địa Ngục, thức tâm mới chịu trở về, mới nghe những lời thanh nhẹ thăng hoa. Không phải nói riêng cho khối óc con người, vạn linh cả Càn Khôn Vũ Trụ cũng đồng phải dự thính để nghe và tiến hoá cho kịp kỳ, không thì nó tạo thành một cái thiên cơ nguy biến cho nhân sinh.

Cho nên chúng ta làm một điều rất có ý nghĩa, các bạn về đây làm một việc rất có ý nghĩa, sau một thời gian tu thiền giải quyết được tất cả những cái nạn trong nội tâm của chúng ta, đem lại sự hoà bình cho tâm thức, lần lần mới cống hiến cho nhân loại ở tương lai. Một triệu mười, mười triệu trăm, trăm triệu ngàn, ngàn triệu vạn, rồi đây họ sẽ biết con người sống trong điện năng sống động hiện tại nhưng mà quên đi, hướng ngoại, dồn cục vào sự tranh chấp cho nên sanh ra giặc giã, đau khổ, con người không có tiến thân được, khối óc không có mở được. Mỗi người đều mang một khối óc tinh vi vô cùng, ngày hôm nay vật chất nhờ khối óc mà thể hiện ra những máy móc chúng ta được sử dụng nhưng mà cái đó do đâu có? Khối óc con người làm ra. Tất cả những tinh vi trong kỳ Du Hành Tự Thức kỳ nhì này các bạn đã thấy rõ rồi,

chúng ta đi từ xa mà rút ngắn lại, bây giờ chúng ta đến đây thấy cũng không có gì, thấy cũng vậy đó thôi, nhưng mà cái kỳ công giai đoạn đó nó tiến hoá từ từ. Vật chất mà nó còn tiến được, vậy khối óc chúng ta thanh nhẹ vậy tại sao chúng ta không tiến vào trong cõi thanh tịnh sẵn có. Vốn sẵn quê hương của chúng ta là nơi thanh tịnh chỗ quê hương chúng ta không phải là nơi tranh giành.

Chúng ta tu cái pháp thiền này là trở lại thanh tịnh, khai thông khối óc, khai thông ngũ tạng, khứ trước lưu thanh thì nó lui về thanh tịnh. Cái đó là tự nhiên. Các bạn cứ dày công, có bao nhiêu đó làm rồi tự nhiên các bạn thanh tịnh lên. Chúng ta tin cái đường đi, chúng ta bị rớt xuống bùn rồi, chúng ta phải giải bùn chúng ta mới tiến tới chỗ thanh nhẹ. Cho nên mỗi người tu có công tu óc sẽ sáng, trí sẽ mở, tâm sẽ yên ổn, việc làm của chúng ta lúc nào cũng hợp thời và đúng đắn.

Cho nên ý nguyện của chúng ta rất có giá trị. Những người tu Vô Vi thực hành đúng đắn, chu Phật ban chiếu giúp đỡ cho các bạn rất nhiều. Không phải là giúp đỡ cho các bạn thấy này, thấy kia, thấy nợ, thấy tiền, thấy bạc, không phải. Cái duyên lành đến với các bạn. Nhiều người đến đây không đủ tiền bạc, nhắm không có thể đến, không cơ duyên, nhưng mà họ vẫn đến vì tâm họ thành, đêm đêm họ lo tu. Tiền của do tâm thành mà có, mọi người nhìn nhận mà có thì cái duyên điển nó khai mở thì cũng tương hội như vậy. Chúng ta tu ở đây thanh nhẹ là hưởng tiền của ông Trời, mở óc ra, trí chúng ta thông minh. Tất cả bạn đạo khắp năm châu đang tu thiền hướng thượng mà hướng về chúng ta, trong đó là cái cộng hưởng hoà bình của mọi người đem ra phân giải cả Càn Khôn Vũ Trụ. Chu Tiên chu Phật biết làm việc chỗ không phải ngu si như chúng ta. Nếu chúng ta thành tâm thì chu Tiên chu Phật sẽ làm việc tốt đẹp cho chúng ta, mắt thấy tai nghe mà chúng ta sẽ được cộng hưởng hoà bình tốt đẹp ở tương lai.

Cho nên hôm nay chúng ta về đây vui vẻ, tâm thức mọi người đã và đang làm việc trong ngày đại hội này tràn đầy ý nghĩa thương yêu và xây dựng. Chúng ta là con người đang sống trong sự linh động trong cơ tạng là điện năng sẵn có và tâm thức của chúng ta bằng lòng trở về với thanh tịnh, chúng ta là người đi xe hai bánh, phải giúp đỡ những người bơ vơ, đó là tâm thức của chúng ta.

Giúp cái gì?

Giúp cái phần thanh quang chuyển hoá cho tất cả mọi người. Mà chúng ta tin nơi Phật thì Phật sẽ làm việc đó, tin nơi Trời, Trời sẽ làm việc đó. Chúng ta có của cải vô cùng tận, mọi người đều có một khối óc thông minh rõ rệt, không có thiếu cái gì hết, không nên hướng ngoại mà theo những hình tượng thua óc chúng ta. óc chúng ta sáng và sống động, chúng ta phải khai triển lãnh vực sáng và sống động đó để tiến hoá thì tâm thân chúng ta mới được yên ổn, hoàn cảnh nào kích động chúng ta cũng qua được, không có bao giờ bị trì trệ nữa.

Các bạn trong giờ thiền, cuốn băng tôi đã nói rõ, các bạn cảm thấy luồng điển của các bạn như thế nào, đi rất nhẹ trong giờ phút tham thiền. Chúng ta nhẹ chúng ta mới nhập định được. Khi mà thiền định, thiền là phải định, định rồi chúng ta mới xuất thì lúc đó tha hồ tiến hoá theo định luật rõ rệt trong thanh tịnh, cõi mở.

Cho nên các bạn về đây vui trong ngày đầu năm, tôi xin tuyên bố khai mạc và tất cả các bạn sẽ chung vui. Rồi đây chúng ta sẽ chung thiên trong vài ngày nữa, sẽ đóng góp rồi các bạn sẽ thấy tình Trời thay đổi rõ ràng. Ngay khí trời cũng thay đổi. Trước giờ thiên và sau giờ thiên, các bạn thấy ánh sáng cũng khác. Không phải một mình chúng ta làm việc, tất cả thiên cơ đang biến chuyển cho chu Phật chu Tiên cứu độ cứu nạn tại mặt đất này. Bây giờ chúng ta có duyên và có trình độ tu học và có tâm muốn tiến, chúng ta có dịp hưởng cái phần trau dồi và xây dựng của chu Phật Tiên và chúng ta giữ lấy sự thanh tịnh để tiến hoá. Từ đây về sau, các bạn đã hiểu rõ thanh tịnh là cái vốn căn bản của các bạn, các bạn sẽ có cái vốn vô cùng bất diệt, giữ lấy đó mà tiến thân.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn.

Lương Sĩ Hằng

Quang cảnh hội trường

Chào mừng bạn đạo Vô Vi Hồng Kông

DU tiên cho biết cõi Thiên Đàng
HÀNH đạo độ mình kiến thế gian
TỰ tạo kim thân hồi bốn giác
THỨC tâm qui Phật sống an nhàn.

MỪNG đón nguyên linh hội nhứt tràng
ĐẠI thành sự đạo dứt gian nan
HỘI viên cộng lạc quy thanh giới
VÔ ngã Thanh Hoà hợp quá quan.
VI diệu pháp môn cùng học tiến
HƯƠNG linh chánh giáo thầy qui hoàn
CẢNG Tiên chào đón người xa xứ
THÀNH tựu xương minh mới đạo vàng.

MỪNG thay chi tiết nỗi vui mừng
THẦY đến ân ban thanh điển xuân
MỪNG hội nguyên nhân đồng tự thức
BẠN tu Thầy độ hết mê trần.

*(Du Hành Tự Thức, mừng đại hội Vô Vi Hương Cảng thành,
mừng Thầy, mừng bạn)*

Nguyễn Xuân Liêm

(T/D Thanh Hoà, San Diego, 1992)

HUẤN TỪ SÁNG NGÀY THỨ NHÌ

Hôm nay là ngày thứ nhì của Đại Hội. Tôi tin tưởng là quý vị nữ rất vui, ban đêm thấy nhiều cái áo lạ "khá" quá! Ban đầu nói: "Tôi không mua đâu, mua xách nặng". Nhưng mà mua một hồi rồi bây giờ không biết gọi làm sao? Cho nên tâm con người ai cũng thích cái sự kỳ lạ nhưng mà quên căn bản của chính mình, căn bản thanh tịnh của chính mình: "muốn gì có nấy, khỏi cần đi mua". Ta rán ta tu cho tới ngày đó muốn gì có nấy. Cái đó quý hơn.

Cho nên người tu Vô Vi phải ý thức cho đi chơi Du Hành Tự Thúc để biết tại sao nói tôi tu mà, tôi đâu có tham, nhưng vẫn còn tham, tham mê. Mê nữa. Rồi ham mới bỏ cũ cũng có vậy đó, bạn đồ mới vô liền! Nhiều chuyện lắm. Cái đó, một chút xíu đó, mình tự cân nhắc, mình tự thấy mình chưa mấy thanh tịnh. Nếu mình thật sự thanh tịnh, đứng giữa chỗ động loạn mà mình tịnh mới thực sự là tịnh. Cho nên các bạn tới đây để học cái tự thúc, thấy rõ mình hơn. Cho nên tôi nói hoàn cảnh là ân sư. Các bạn đi tới đó, cái đường nổi danh "đường đàn bà" là nó hút, hút các bà vô hết! Tại sao mấy ông Tiên ông Phật tu cao mà hút người ta không được mà cái chợ bán quần áo nó hút đàn bà chạy lòng vòng trong đó hết, lạ vậy? Cái ý lực không có mới bị hút, còn ý lực mạnh không có vậy. Cho nên rán tu, rán thiền, tạo nên một cái ý lực mạnh mẽ thì mình thấy có thiếu gì đâu mà lãng xãng. Lãng xãng tạo động chớ không có ích gì, giữ thanh tịnh để tu nó hay hơn. Tu tới mức nào rồi cái gì cũng có.

Hỏi chớ các bạn đi lên tới trên đó, ngồi đó nói tôi muốn uống ly nước trà hay gì thì tự nhiên nó bay tới rồi, đâu phải cần nhờ ai đâu. Tại sao tu mà được cái quyền năng như vậy? Là mình đã làm trước cho mình mới có thành tựu. Bây giờ cố gắng tu, tới lớn tuổi một chút rồi mới thấy là ông Tám nói đúng, thành tựu. Chính ông Tám hồi xưa muốn cái gì cũng không có, khó lắm, mà bây giờ muốn một chút là nó có rồi, nó chạy tới rồi. Về bên trên muốn cái gì là nó phải có cái đó. Rồi bây giờ lấy cái gì chứng minh? Ở thế gian này, bây giờ tôi nói áo tôi mỏng quá, lạnh. Một chập các bạn đi mua áo cho tôi. Cũng vậy đó thôi, cũng luồng điển mà thôi, luồng điển của tâm thức nhanh lắm. Mình liên lạc với tần số đó, những người tu Vô Vi đây khai mở luồng điển tâm thức thì nó nhanh nhẹ lắm. Cái việc may mắn đó đến với mình mà không có bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh mà tạo khổ nạn cho chính mình. Không hiểu, mình thanh tịnh mình mới quán thông được. Quán thông mới đi tiến phần hồn, rõ rệt.

Chúng ta cũng đã học đời lẫn Đạo, mà chính thể xác của ta cũng tạm rõ ràng, chết rồi là không có cái gì hết. Thấy rõ ràng rồi thì bây giờ chúng ta lại có cơ hội để tu, mà tu trong thực chất, tu trong thực hành chớ không phải tu u ơ, nói dóc. Cho nên chúng ta phải thực hành, có dụng chạm này kia kia nọ: hiểu. Đây rồi các bạn đi một chuyến Hồng Kông rồi đi về tu thiền mới thấy, à, mình đi cái pháp này nó đúng hơn, nó siêu hơn. Chính mình đi đi nhưng mà về rồi mình thấy cũng không ăn chung gì, chơi vậy mà, cái thiền là cái cứu cánh quan trọng cho sức khoẻ và tâm linh. Rồi khai triển tới cái phần hồn có thể đi được rồi, lúc đó mới thấy chiều sâu mà tôi từng giảng cho các bạn. Thấy rõ, càng ngày càng thấy rõ, càng tu càng thấy rõ. Nhiều người còn trần trọc nghe những lời nói của tôi hay chống báng lắm, ổng nói vậy chớ không phải vậy, rồi nghĩ bậy nghĩ bạ. Sự thật nó đi tới là đúng như vậy. Khi dụng chạm rồi mới thấy. Cho nên chúng ta tu trong thực hành chớ không có ăn cắp lý thuyết của ai mà nói hết. Chỉ thực hành đi đến, tới đâu chúng mình tới đó. Loài người chỉ thiếu cái đó thôi. Cái kỹ thuật tự nhiên

và hồn nhiên Trời Phật đã ban cho nó ở trong tâm, trong lãnh vực tu tưởng sáng suốt của chính nó mà nó không chịu dùng, nó chỉ thích hưởng ngoại lợi cuốn bởi mắt mũi tai miệng mà động loạn đó thôi. Bây giờ chúng ta có cái pháp để đóng mắt mũi tai miệng mà trở về với chơn thức thì chúng ta sẽ không còn bị cái đó.

Hôm nay ngày thứ nhì, các bạn cũng vui nhộn rồi, rồi đây còn đi nữa, còn vui nữa. Khi chưa nhảy đầm chớ nhảy đầm là nó giựt chân à. Chưa shopping (mua sắm) mà giờ shopping nó nhắc hoài. Thôi các bạn tiếp tục chơi cho vui đi, rồi về rán lo tu. Ở đời mình cũng biết, phải biết. Cho nên ông Diêm Vương tới rồi, ông hỏi: "Đâu, mày biết gì không, không biết hả, tao cho mày xuống thế gian mà không biết hả? Bắt lấy cục than mài cho trắng đi!" Coi chừng ông vua Diêm Vương bắt mài than cho trắng đó! Than mà bắt mài cho trắng thì biết chừng nào mới xong. Cũng phải biết. Phải biết và quán thông mới về Trời được. Cái đời quý lắm, cái đời hay lắm. Từ nghịch cảnh mà mình quán thông nghịch cảnh mình mới định. Trong cái định mình mới xuất được. Không sao đâu. Các bạn đi chơi cho biết rồi về phải thiền. Đêm khuya phải thiền. Sáng sớm thiền, đêm khuya thiền. Chúng ta làm việc ý nghĩa cho chính mình và cho tất cả ở tương lai.

Thôi mời các bạn tiếp tục chương trình của các bạn, tôi có đôi lời đó thôi.

Lương Sĩ Hằng

Bạn đạo Nam California

Nhạc cảnh Bát Tiên Chúc Thọ

Khen bạn đạo Hồng Kông

Bạn Đạo Hồng Kông sống như tiên
Thanh quang bao phủ giải ưu phiền
Tốt tươi rộn rịp người qua lại
Tâm tu tự tại vẫn an nhiên.

Bạn đạo Hồng Kông tốt như tiên
Những người bạn trẻ tâm tốt hiền
Hết lòng tận tụy cho Đại Hội
Bạn đạo về đây chẳng phí tiền.

Một bạn đạo tại d/h DHTT II

Du ngoạn thắng cảnh với Thầy

HUẤN TỪ SÁNG NGÀY THỨ BA

Bữa nay là ngày chót trong Đại Hội. Mọi người hướng thượng trong ý thiện lành muốn làm một điều lành cho mặt đất, không nhiều thì ít cũng nhận được sự ban ơn trong nội tâm. Chính chúng ta đóng góp một việc có ý nghĩa mà mong muốn kế tiếp, những người cũng sẽ làm những điều tốt hơn. Thì tình Trời không bao giờ phụ người thiện lành, hướng về Từ Bi, trong tinh thần xây dựng.

Chúng ta đã nung nấu nhiều năm nhiều ngày nhiều tháng, tu muốn gì đây? Muốn có sự hoà bình yên ổn cho chính bản thân và tất cả cộng đồng nhân loại, đó là ý thiện lành của người Vô Vi. Cuối cùng khai triển được tâm thức, ánh sáng Từ Bi của chính chúng ta thì ánh sáng đó cuối cùng đi đâu? Hòa tan trong Đại Khố Linh Quang hằng hữu cả ba cõi chớ không phải một giới. Mục đích của chúng ta phải đi tới tận cùng. Tận cùng của chúng ta là vô sanh bất diệt, đó mới kêu bằng thực hiện Tình Thương và Đạo Đức.

Nói bằng đôi môi, dụng tiền bạc nói là Tình Thương và Đạo Đức không có được, hạn hẹp, một số người giới hạn thời. Còn tâm thức của chúng ta sống động vô cùng, ngày như đêm vẫn làm việc tốt đẹp cho mọi người. Cho nên ý thiện lành đó, các bạn nên cấy phúc điền sẵn trong tâm của các bạn. Đừng thấy các bạn không có khả năng đi tới, phải thấy rõ chúng ta là vô sanh thì ta luôn luôn làm điều cần thiết và không làm điều không cần thiết. Mỗi đêm các bạn tham thiền là làm gì? Làm điều hay nhứt trong cuộc đời. Cuộc đời con người ai cũng có tự ái. Ai kiểm soát mình? Chính mình phải có phương pháp tự kiểm soát. Phương pháp Soi Hối, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định đó là phương pháp tự kiểm soát lấy bạn.

Chúng ta càng kiểm soát càng thấy rõ cái bản tánh hu tật xấu. Mà từ tánh hu tật xấu chúng ta biến giải tới thanh nhẹ tốt lành là điều cần thiết của Thượng Đế mong muốn, của cả Càn Khôn Vũ Trụ mong muốn. Chúng ta ở nơi nào thì đem cái ý thiện lành cho nơi đó, đem sự bằng an cho mọi người. Kể ngay trong gia đình của chúng ta, hai vợ chồng đồng tu, hướng thượng, tự đóng góp ý thiện lành cho chính gia đình và đem hoà khí cho gia cang. Đó là cái chùa liên hệ cả cái chùa Càn Khôn Vũ Trụ, các bạn không phải làm việc nhỏ. Mỗi ngày làm một chút nhưng mà đúc kết thành một việc lớn vĩ đại, một khối Từ Bi lớn lao ở trong nhơn loại chớ không phải chuyện nhỏ.

Con người thường đã bỏ quên hiện tại. Chúng ta bước ra đường nhìn chợ đời người ta đã bỏ quên cái khu vực giá trị thanh nhẹ thăng hoa xây dựng rõ ràng, nhưng mà họ cứ hướng ngoại. Tưởng là xây dựng được một cái gì, cho giỏi nhứt là bận một cái áo tốt thôi. Ngoài cái áo tốt, cái tâm phải tốt. Đan cái áo là ông Trời cho chúng ta thấy phải tỉ mỉ mới đan được miếng vải tốt, mà thợ may phải khéo mới may được cái áo tốt. Và tâm chúng ta cũng vậy, phải tu triển miên chúng ta mới đúc kết được một ánh sáng Từ Bi thật sự tốt lành, làm việc trong ý muốn. Lúc đó thanh nhẹ rồi, lên cõi thanh nhẹ rồi muốn gì được nấy. Lấy cái gì bằng chúng? Bây giờ chúng ta thấy người ta (dùng) vệ tinh đi lên cung trăng, muốn là nó bay lên. Thì cái thức của các bạn cũng vậy, có bằng chúng đàng hoàng, cái hồn của các bạn mà lên cõi thanh nhẹ rồi các bạn muốn gì nó phải có nấy. Nhưng mà lúc đó cái muốn của các bạn không có muốn ô trước như thế gian mà muốn cái gì là đều cần thiết hữu ích thanh nhẹ. Chúng ta tu Vô Vi đây rồi

chúng ta thấy cũng có muốn như người đời nhưng mà không có muốn nhiều, muốn cái gì cần thiết vừa phải thôi, không có lấn át của ai và chỉ lo sửa chữa và xây dựng thì chúng ta thấy càng ngày càng thay đổi. Đó là các bạn đang tiến lên. Tánh tình ngày xưa nhậu nhẹt hút xách cờ bạc đủ chuyện nhưng bây giờ hết rồi. Nhìn qua mình hiểu. Quán thông mới có giá trị. Hiểu chiều sâu mọi việc và quán thông mọi việc, đó nó mới có giá trị.

Chúng ta làm mà cứ dụng lý thuyết nói, không được. Còn hành pháp cũng vậy, phải hành nó mới tiến. Chớ nói tôi gặp ông Tám rồi tôi nắm tay ông Tám rồi tôi đắc đạo. Đâu phải cái vụ đó. Gặp ông Phật cũng không được. Mình phải hành mình mới có. Mình cũng như người dệt vải vậy mà, nuôi tằm, xé tơ, phải có công phu mới phát triển được miếng vải lành, cái tâm tốt. Còn nói mà không làm, nói thiệt hay mà không làm, cái đó là tự bỏ rơi tâm mình. Bỏ rơi mình đi làm những chuyện gì? Làm chuyện không cần thiết, tự phá hoại tâm can, phá hoại cái cơ năng cơ thể. Nhiều người nói tôi mạnh khoẻ, tôi phải dục tôi mới sung sướng, tôi đi chơi bời, tôi nhậu nhẹt. Cái đó là phá hoại. Mà phá hoại cả cơ đồ của Thượng Đế nữa. Cho nên cuối cùng chỉ ăn năn mà khóc thôi, không có phát triển được. Thúc tâm thì chúng ta mới rời khỏi trần gian và chúng ta mới trở về thực chất của chính mình. Chính mình là vô sanh bất diệt thì mình mới nhập được khối Đại Linh Quang.

Cho nên các bạn tu lần lần các bạn chứng minh rõ ràng, tôi đang đi đây chớ không phải tôi đang ngồi chơi đâu. Tôi thiên đó là tôi đang đi. Đi chỗ nào? Tánh tình hỗn ẩu ngang bướng của tôi bây giờ nó dẹp hết rồi, tôi đi khỏi cái lãnh vực không cần thiết rồi và tôi đi vào lãnh vực hoà ái tương thân. Tôi biết thương mọi người, tôi muốn mọi người tu, sau khi thúc tâm thì tôi làm điều cần thiết cho chính tôi và ảnh hưởng mọi người chớ tôi không có làm chủ ai hết. Chính tôi làm chủ cái tiểu thiên địa của tôi chưa xong mà tôi làm sao làm chủ người khác.

Tôi càng ngày càng cố gắng hơn, càng khám phá ra thì chúng ta mới thấy tiểu thiên địa chúng ta đầy đủ, có hăm mô, có cơ quan rất cần thiết. Cái xác của chúng ta đầy đủ hết, không thiếu cái gì hết, có radar, có hỏa tiễn, có đủ hết nhưng mà không biết xài, bỏ phế, rồi than nghèo, rồi quỳ lạy ông Phật! Mình thiếu từ bi mình mới quỳ lạy ông Phật. Bây giờ mình xây dựng từ bi thì mình đâu có nghèo, càng ngày càng khai phá ra rồi mới phát minh được cái chuyện tốt để cho hậu sanh chung tiến. Chớ con người bị giáng lâm xuống thế gian đây bơ vơ, tiến không được. Tôi bây giờ nuôi con lớn lên, học thành tài rồi, thành tử phú rồi, có nhà cửa rồi, rốt cuộc cũng tay không. Rồi cuối cùng đi về đâu? Cái hồn đi về đâu không biết. Cái quan trọng không lo mà lo chuyện không cần thiết. Cho nên người đời bị mang tâm bệnh rất nhiều là vì lo chuyện không cần thiết. Cần thiết là phần hồn.

Tuổi tác của các bạn còn trẻ thì nói "tôi không sao đâu, ông Tám già ông Tám lo tu chớ tôi không sao, tôi còn mạnh mà". Nhưng mà tới lúc các bạn già rồi các bạn thấy lời nói tôi là đúng. Mình tu trước mình hưởng trước. Tuổi trẻ mà biết khai thác lấy mình, biết tận dụng của cải của chính mình thì tới già các bạn đâu có lo. Già, các bạn chỉ nói sơ cho người ta nghe thôi thì các bạn cũng cứu được người. Nếu thực hành từ tuổi trẻ cho tới già thì sung sướng biết bao nhiêu. Cho nên Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí là để dành một cái nghề suốt kiếp của các bạn.

May mắn những người ý thức được Vô Vi cứ nắm đó mà đi, không có bị lường gạt đâu. Chính mình làm chủ mà ai gạt được. Chính mình tự gạt! Dụng rồi mới thúc chớ không sao hết. Rồi

tự nhiên các bạn cố gắng, càng ngày càng thu gọn lại con đường để đi. Chính các bạn tu rồi các bạn thấy càng ngày càng thu gọn, thu gọn tới cái đầu tóc các bạn còn không muốn để nữa, vô ích quá, không có lợi lộc. Các bạn thấy cái phương pháp Vô Vi đơn giản không hình, nhưng mà người hành mới cảm thức nó có giá trị. Còn không hành thì nói Vô Vi là đồ không, biết cái gì. Chính nó biết quá rồi, nó không muốn biết nữa mà nó đi về cái nó chưa biết. Nó dùng mảnh là nó đi về cái nó chưa biết để nó phát triển chỗ nó không phải người ngu đâu. Thấy nó làm thình, nhịn nhục, mà không ngu.

Tôi khuyên các bạn nhịn nhục để hiểu các bạn nhiều hơn. Nhịn nhục để cứu độ chúng sanh. Hành động tốt của chúng ta để ảnh hưởng người khác. Thâm tu thâm tiến thì các bạn có thể tận độ tất cả mọi người. Ngay trong gia cang của mình rất cần thiết có người thiện lành. Gia đình có một người cha biết Trời Phật, biết chúng sanh thì cái gia đình đó sẽ đem hoà khí cho gia cang, khỏi lo. Không có đói đau, không có lo tiền bạc. Tối lúc là nó chạy vô đây đủ cho các bạn, không có phải lo. Người lo là người tham, sợ nghèo mới thấy tôi thiếu rồi đâm ra ăn cướp của người ta rồi mang nạn. Cái này chúng ta không có, chúng ta khép mình, có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo, mà có tâm thương yêu, cái đó là cần thiết, xây dựng cơ đồ thương yêu là cần thiết. Tha thứ và thương yêu thì gia cang lúc nào cũng tốt đẹp, lúc nào cũng là mới chỗ không có cũ, không có chê bai lẫn nhau. Thương yêu trong xây dựng.

Hôm nay cũng là đến ngày chót rồi, chúng ta rồi đây cũng phải chia tay ra đi. Một kỳ hội ngộ của tâm linh, mà tâm linh trong kỳ công của chúng ta đã tạo thành ngày nay có đóng góp, mới đóng góp theo trình độ sẵn có và chúng ta làm một ý nguyện vô cùng khai triển cho hơn loại. Vì cơ Trời sẽ chuyển lần lần, đây rồi con người phải biết ngồi gần lấy nhau. Mà muốn ngồi gần lấy nhau thì phải có cái tâm thức cởi mở, khai thông trí tuệ thì mới tận độ hoà ái tương thân được. Mặt đất họ cũng muốn có hoà bình lắm, đặt ra chính trị để đem những người ngồi gần lại với nhau, nhưng mà rốt cuộc cũng đi vô trong bụi tức vì không thông, rồi mới chém giết, mới sanh ra chiến tranh tại mặt đất.

Bây giờ chúng ta thực hành cái phương pháp này là hướng về tâm linh, một cuộc cách mạng lớn lao cho phần hồn để tiến hoá mà tới nơi thanh tịnh, học cái tự do triền miên phát triển của chư Phật chư Tiên ở bề trên. Người ta có cõi thanh nhàn tốt đẹp mà chúng ta có trí óc mà không hưởng được là rất uổng. Nhân cơ hội này vật chất đã phát triển, điện não computer (máy điện toán) này kia phát triển đầy đủ hết cho chúng ta thấy, chúng nghiệm hóa tiến lên cung trăng để chúng ta thấy trí óc con người là vô cùng. Ngày nay các bạn đến Hồng Kông, các bạn thấy nhà cửa xây nguy nga ngoạn mục, cái đó do ai các bạn? Do óc con người mà làm ra. Thì khối óc con người là vô cùng, phương tiện đầy đủ. Tại xứ Hồng Kông này không thiếu một cái gì nhưng mà cũng còn khao khát về cái đạo đức của con người. Con người không biết thương con người là mất đạo đức. Mình biết thương mình mình không muốn giết ai. Thương mình là biết lo tu, lo sửa, lo tiến, là không giết ai, lại còn đem lại cái ảnh hưởng tốt cho mọi người.

Chúng ta đến chỗ động loạn nhưng mà tâm chúng ta vẫn tịnh, vẫn giữ một lẽ lối giải thoát cho chung, cứu độ chúng sanh. Cái tâm thức mỗi người làm một chút. Cho nên chư Phật trong chùa trong miếu cũng để lại những kỷ niệm, ngồi xếp bằng thiền an ổn. Các bạn thấy có chùa nào, cả ngàn người đến, mấy chục ngàn người đến chiêm ngưỡng cái gì? Chiêm ngưỡng sự thanh tịnh. Mà ngày nay các bạn đang học cái gì? Đang học sự thanh tịnh của các bạn, đang về lãnh

vực thanh tịnh của các bạn. Hỏi chớ các bạn có đi lạc đường không? Không đi lạc đường. Các bạn càng thanh tịnh, một nháy mắt là các bạn hiểu được biết bao nhiêu công chuyện, một sát na là các bạn hiểu những công chuyện gì trong trí óc của các bạn không có thể diễn tả được ở thế gian. Cho nên thiền cú lo thiền trong thanh tịnh. Cái diệu pháp các bạn đã nắm rồi, đây rồi các bạn sẽ đi, đi khắp năm châu.

Tôi là người đi trước để ảnh hưởng các bạn, để cho các bạn thấy một con người không tiền không bạc nhưng mà lo tu để cho các bạn thấy rằng có Thượng Đế không? Chớ tôi nói Thượng Đế cũng là quảng cáo mà thôi. Có Phật không? Tại sao một người tị nạn không tiền mà đi khắp năm châu như thế đó? Để làm cái gì? Mục đích nó làm cái gì? Làm chánh trị ư? Lập địa vị ư? Không. Không có địa vị. Chính tình thương của các bạn thương tôi và cho tôi thuyết giảng những cái gì tôi đã làm được chớ không phải sự đòi hỏi của tôi, không phải sự mưu mô của tôi. Tôi không có sự mưu mô. Mục đích của tôi là thức hoà đồng để mọi người trở về sự an ổn vô sanh đời đời bất diệt. Chính tôi đã tìm cho chính tôi, tôi muốn các bạn đồng đi với tôi, cả nhân loại cùng chung sống một cảnh thanh tịnh an vui thật sự. Thay vì ở thế gian người ta chỉ muốn, văn chương là chỉ muốn thôi, nói cho hay nhưng mà không làm thì làm sao mà hưởng. Bây giờ chúng ta làm đi để hưởng.

Hôm nay trong ba ngày đại hội, huynh đệ tỷ muội đã trao đổi với nhau, nhìn nhau qua cặp mắt, nghe qua giọng nói, tình thương yêu bộc khởi, lòng Từ Bi phát triển. Về sau rồi đây các bạn phải chia tay ra về, nghĩ cách nào để cứu mình. Cứu mình là thương nhân loại. Cho nên phải về nơi địa phương tiếp tục và mách cho mọi người biết rằng chúng ta có một cõi vô cùng chớ không phải xứ Hồng Kông, còn nhiều xứ tốt đẹp của Trời, của Cha Trời đã dành sẵn cho chúng ta an hưởng, không bị kích động và phản động nữa. Người thế gian nay lâm vào cảnh kích động và phản động để thức tâm lãnh vực thanh tịnh của chính họ mà thôi. Càng tu càng quý sự thanh tịnh, chúng ta đồng tiến về thanh tịnh.

Tiện đây tôi xin có đôi lời và cầu chúc các bạn ra về bình an. Tin (cùng) các bạn là chúng ta phải tạm bẻ mạc nơi đây, rồi có những điều gì thắc mắc thì tiếp tục trong mấy tiếng đồng hồ rồi chúng ta phải xa nhau.

Thành thật cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng

Chung vui xây dựng

Nhấn cùng huynh đệ khắp gần xa
Hội tụ về đây học nhấn hoà
Xây dựng phần hồn thêm vững tiến
Yêu thương giao cảm điển chan hoà.

Chan hoà vui học thặng hoa
Yêu thương xây dựng một nhà Vô Vi
Nhấn lòng diệt tánh sân si
Hoà cùng tất cả thực thi hạnh lành.
Miệt mài khú trước lưu thanh
Công phu công quả quyết hành chẳng ngưng
Nhịp tâm niệm Phật không ngừng
Lòng thành ý thiện nguyện dâng Cha Thầy.
Chung nhau học hỏi dựng xây
Phá tan ngăn cách ngày ngày hoà vui
Dù bao cay đắng ngọt bùi
Một lòng vì Đạo rèn trui thực hành.
Tinh đời thiện ác, trước thanh
Đạo tâm giữ một chân thành tiến tu
Đời phân cao thấp hiền ngu
Đạo tâm chỉ có hoà nhu bi từ.
Một lòng theo bước minh sư
Cha Trời mẹ Đất chu huynh hiếu hiền
Trước sau vẹn một lời nguyện
Thực hành tu tiến hợp duyên Phật Trời.
Ngày nay tịnh niệm không rời
Ngày mai phát triển tuyệt vời thanh quang
Dắt diu chung tiến một đường
Hoà vui huynh đệ vô vàn kính thương.

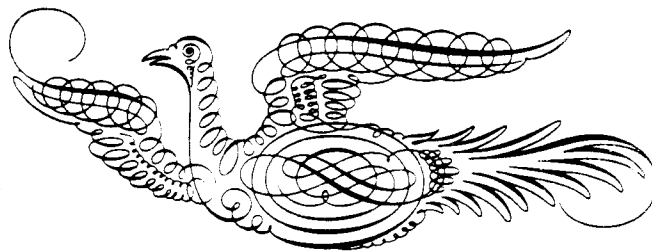
*Mai Văn Chất, Việt Nam
Kính bái*

HUẤN TỪ BẾ MẠC

Cuộc vui đã đầy đủ theo sự phân tách của mọi người. Chúng ta đã đón nhận nhiều chuyện bất ngờ và cải tiến được mọi sự trong tự nhiên và hồn nhiên. Đó là một kỳ đại hội của tâm linh mà tất cả bạn đạo đều gặt hái được.

Đến đây cũng đến giờ rồi, tôi xin tuyên bố bế mạc và chúc các bạn thương lộ bình an.

Lương Sĩ Hằng

Kính Thầy

Kính Thầy như một người Cha
Thầy là Bé Tám tuổi đã 70
Chúc Thầy thọ được mười mười
Trần đây sức khoẻ rươi tươi độ đời
Diễn quang Thầy chiếu khắp nơi
Tâm linh sẵn có hợp thời cảm giao
Thương Thầy không biết tại sao
Đêm đêm luống những lệ trào bờ mi
Chúc Thầy mãi được uy nghi
Để dân con đại thức nghi học hành
Đêm ngày tu luyện chuyên cần
Huynh đệ tỷ muội xa gần cùng nhau
Du Hành Tự Thức ngày nào
Bây giờ lại đến đón chào Thầy yêu
Nơi xa cũng có ít nhiều
Tâm linh hướng thương phước nhiều Hồng Kông
Quý thương con tỏ tấc lòng
Chúc mừng Đại Hội thành công hai lần
Thầy thương nên đã giải phân
Thế nào là nghĩa là ân của Trời
Tình Thương khi giới tuyệt vời
Chúc Thầy luôn được thành thoi an nhàn
Tại vương quốc Bỉ họ hàng
Vô Vi kính chúc Thầy an Thầy hoà
Phận con lời chúc thiết tha
Cầu cho bá tánh thoát qua tai nạn
Cầu cho thế giới bình an
Sanh linh bớt khổ pháp tràng độ tha
Cầu cho nước Việt quê nhà
Mọi nơi mọi giới chóng qua khổ sầu
Dù cho Thầy ở phương nao
Con xin dâng lễ bái chào Thầy yêu.

Chị Tuyết, Bruxelles, Bỉ
(Cảm hứng khi nghe băng Trí Thức Và Chơn Tâm)

XUẤT HỒN ĐÁNH LỄ PHẬT

VÀ

CÁCH ĂN UỐNG

Theo anh K. nói rằng phải đặt mục đích xuất hồn đánh lễ Phật. Muốn xuất hồn đánh lễ Phật phải nghiêm trang, thanh tịnh. Ở thế gian muốn đi gặp ông Tổng Thống phải mặc quần áo cho đàng hoàng, lý lịch tốt mới vô gặp được. Lên ông Phật cũng vậy, sự thanh nhẹ mới hoà hợp với thanh nhẹ.

Còn nói xuất hồn được không?

Thì mình tu mình có mục đích, có đường hướng, xuất hồn đánh lễ Phật là phải nghiêm trang, phải giữ nghiêm luật hàng ngày, đâu đó quân bình tiến hoá tới là đúng hơn. Chớ còn nếu mà nói xuất hồn tôi đi đây đi đó, hồi hôm tôi đi đây thấy này kia kia nọ, thấy hai vợ chồng ông kia ngủ chung, cái đó là bị phạt, thị phi! Xuất hồn để hoà tan trong thanh tịnh chớ không phải xuất hồn để nói chuyện người ta. Nhiều người thấy được một công chuyện, như ở Việt Nam hồi quá khứ, có nhiều người thấy được chuyện người ta, nói, thét rồi tưởng hay quá nói dóc luôn, rồi không xuất được cũng nói được, nói dóc luôn. Không có hoà tan trong thanh tịnh thì suốt kiếp vẫn động mà thôi, không có phát triển được, triết lý không cao siêu.

Còn tu là chúng ta mục đích đánh lễ Phật, hoà tan trong thanh tịnh Phật giới, các bạn đi đâu? Ở thế gian này người ta còn bonjour (chào), gặp ông Phật mình cũng phải quì một chút chớ. Nhẹ với nhẹ nó hoà hợp. Tới lúc đó mình biết, và tới lúc đó giữ tâm thanh tịnh để tu chớ không phải khoe cho người ta biết hồi hôm tôi gặp ông Phật! Không có nói vấn đề đó. Tôi hoà tan trong thanh tịnh thì thoát ở chỗ nào, chứng minh chỗ nào người đó có xuất hồn đánh lễ Phật? Triết lý họ cao siêu thanh nhẹ, từ bi bác ái, tự nhiên và hồn nhiên nói ra, thì mình cảm thấy trình độ của họ đang đứng ở cái giới đó, khỏi cần check (kiểm soát) họ có xuất hồn được không. Còn nhiều người nói tôi xuất hồn này kia kia nọ mà mới nói có hai, ba câu, tức động tới danh giá không chịu nổi, sân lên! Chưa phải là xuất hồn, chưa đánh lễ Phật được. Hoà tan trong thanh tịnh, tâm từ bi bùng sáng mới được tới giới Phật, không phải đơn giản mà tới giới Phật được.

Cho nên người tu của chúng ta là đây thử thách. Thử thách ở chỗ nào? Pháp tu này kiểm soát hằng đêm. Đêm nay tôi tu, tôi thiên thanh nhẹ thấy sáng, đêm mai mất ánh sáng, đó chính tôi đã tự hạ tầng công tác, là tôi động loạn, phải cố gắng làm trở lộn lại. Cái pháp này may mắn là không cần ông sư gần một bên, chính ta làm không đúng là tối đó chúng ta thấy có lỗi. Ta sai chỗ nào, cố gắng làm nó đi tới. Mỗi mỗi ở thế gian cho tới Thiên Đàng, không có cố gắng không có kết quả. Ở thế gian người ta lo đi học này kia kia nọ, người ta đậu ra bác sĩ này kia kia nọ cũng ăn chút đỉnh tiền chớ đâu có ăn nhiều được, mà học là học trời chết chớ không phải giởn đâu. Còn mình tu, có điều kiện tu, mình phải giữ tâm thanh tịnh là cái gì cũng phải nhẹ nhàng, trong tâm thức càng ngày càng mở, cần trí sáng.

Niệm Phật là luyện cái ý, rồi trí nó mới mở. Cái ý chúng ta xuất hồn, cái trí chúng ta mở sáng. Càng ngày càng sáng, càng sáng là càng nhẹ. Thì các bạn thấy cái đèn điện đang chiếu đây, nó sáng nó nhẹ, còn lửa đốt lên cũng sáng nhưng không nhẹ bằng đèn điện. Thì hai sợi dây điện nó chớp nhanh hơn, nhanh hơn cái lửa kia nó mới sáng như vậy được. Còn cái tâm của chúng ta là phải hội tụ, quân bình, căn bản tiến lên hoà hợp với điển Từ Bi thì nó sáng biết bao nhiêu trong cơ thể chúng ta.

Cho nên những người tu Phật người ta thanh tịnh rồi người ta ngồi triền miên, không có kể vấn đề ăn uống. Động loạn về vấn đề ăn uống tối cũng khó khăn. Còn nếu chúng ta bây giờ đang vừa tu vừa đi làm phải lo vấn đề ăn uống cho nó đầy đủ sức khoẻ. Nhiều người nói tôi dốc lòng tu, tôi muốn đi về Phật, tôi ăn rau không, tôi không ăn cơm. Đó là thiếu hoá chất, cơ thể thiếu một phương diện gì rồi, thiếu protein là càng ngày nó càng bệnh thêm chớ không có phải là đắc đạo đâu. Đó là liều mạng không trúng. Tôi còn đi làm mà, tôi lấy sức đổi tiền thì sức khoẻ tôi phải đầy đủ.

Còn tôi tu trong một cái cốc thanh tịnh thì tôi muốn diệt tôi lúc nào cũng được hết. Cương quyết lên, người ta ăn ba bữa, tôi ăn một bữa cũng xong. Một ngày tôi ăn một buổi, tôi thấy cũng nhiều quá rồi, dư rồi. Thì từ đó nó đạt tới sự thanh tịnh. Nội bộ mình được thanh tịnh là không có nhiều kích động, vạn linh không có kích động nhiều trong cơ tạng chúng ta thì chúng ta đạt được thanh tịnh.

Như trước kia tôi tu có ăn gì đâu. Ba giờ khuya nấu một chén cơm một trái cà. Rồi tôi nghĩ: "nhiều quá, ông Thích Ca ăn một ngày một hột lúa mà tôi ăn chén cơm biết bao nhiêu hột lúa". Tôi thấy còn nhiều, còn dư nữa. Thành ra tôi thấy tôi không có thiếu và không thấy đói bụng. Mà không thấy mệt, mặt mày hồng hào và cương quyết là vì lúc đó tôi không có đi làm, tôi chỉ chuyên tu thôi. Các bạn đừng có bắt chước vừa đi làm mà làm như tôi rồi nó quy đó, nó yếu đó. Tôi không đi làm, tôi cả ngày thiền thì luồng điển tôi được dồi dào hơn, tôi hấp thụ được nhiều thanh quang thanh nhẹ. Cả ngày ngồi thiền vậy đó cho nên cái óc sáng, cái trí mở, thơ từ đều biết lưu loát, trong tự nhiên chớ không phải sắp đặt. Không có văn chương gì hết, nhưng mà người ta đọc tới đâu người ta cảm thức sự thật của họ được phát triển. Thì tu để trở lại tự nhiên và hồn nhiên là vậy.

Chớ còn nói tự nhiên và hồn nhiên, ra thấy cảnh Hai Không rồi nói tự nhiên và hồn nhiên mà trong tâm tôi không thấy tự nhiên và hồn nhiên là tôi phải động. Mà muốn tự nhiên và hồn nhiên là phải lập lại trật tự điện năng trong cơ tạng thì tự nhiên nó thấy cái gì cũng vui, thấy cục đá cũng vui, cục đá cũng đang tu, đang chờ ngày tiến hoá. Hột cát cũng đang tu, đang chờ ngày tiến hoá. Cảnh thanh tịnh của bầu trời thế giới đang chuyển mà mình thức được thì mình cũng gắn liền với sự kích động của thiên cơ, mình hiểu được. Chớ không phải đi học chữ cho nhiều rồi quên, nói một đàng quên một ngả. Còn cái này càng nói càng mở, càng thấy rõ rệt hơn. Thì do sự thanh tịnh ở bên trong và phát triển.

(Đức Thầy minh luận cho toán thảo luận có các tu sinh t/v Hai Không)

XUỐNG TÓC VÀ TU HỌC

Kinh tế khó khăn, cạo đầu dư tiền ăn bánh chớ sao đâu mà sợ.

Tất cả những sự bàn luận nãy giờ cũng đưa lại nguyên lý tự thức. Mọi người đã có sẵn nguyên lý tự thức. Cạo đầu để thức tâm, cạo đầu để tránh những sự ô trược có thể lôi cuốn mình. Người tu không muốn nhận một cái trược nào.

Cái trược đó do đâu? Điện năng trược. Mình chải tóc đẹp, cô gái liếc một cái nó cũng qua mình rồi! Cái đó là cái trược, cái điển trược, điện năng trược nó chuyển tới. Mình cạo trọc đầu tới, thì ở đời này họ thấy ông trọc đầu này không dám đụng ống: Tu. Cũng đỡ cho mình nhiều lắm. Cho nên những người cạo đầu trọc cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng và những người đàn bà mà có người chồng chịu cạo đầu là người chồng được thức giác cảnh đời là tạm bợ thì người đó mới thật là chồng mình.

Bữa nay bàn bạc rất cuộc rồi nó cũng về không. Mà bây giờ ta lo tu cho thanh nhẹ thì tương lai phần hồn ta được nhẹ. Chính ở đời mà không có tham vọng ngoại cảnh thì phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ và sáng suốt. Tôi rất quý những người trẻ tuổi mà chịu tiến về con đường giải thoát và tìm thực chất trong cuộc sống. Những người cạo đầu là những người trở về thực chất trong cuộc sống. Tự nhiên có một cái ý lực phát triển về tâm linh, không còn đòi hỏi ngoại cảnh nữa.

Quý vị để tóc, trước kia tôi để tóc, chút đi ra đường về lấy ngón tay cạo thấy bụi không. Thấy cái đầu mình dơ quá mà tại sao mình lại thích, lại còn bôi brillantine (dầu sáp, một hiệu vaseline xưa) lên cho hút bụi nữa. Để cho nó đẹp mà đẹp chỗ nào đâu! Tôi phân tích ra không thấy chỗ nào đẹp, chỉ có dơ thôi. Tôi thiền một thời gian thấy đầu ngứa, bắt buộc phải đi cạo. Cái đầu tôi cạo còn phải cái lộn với ông thợ hớt tóc. Ông thợ hớt tóc nhứt định không chịu cạo. Tôi nói nhứt định trả tiền, anh phải làm việc cho tôi!

- Không, tôi không cạo. Tóc ông đẹp tự nhiên quăn như vầy mà ông cạo là không được, tôi đã phục vụ ông nhiều năm rồi. Tôi không muốn cạo cho ông, ông đi chỗ khác đi.

Tôi nói:

- Không được, tôi trả tiền anh, không tôi kêu cảnh sát bắt anh!

Cạo về nhà, mấy người ở nhà cứ chọi trên đầu mình. Về thấy cái đầu mỗi người gõ cái cóc:

- Thằng này nó điên rồi, khi không đi cạo đầu!

Nhưng mà thấy thoải mái quá. Thấy sung sướng lắm. Rồi từ đó để luôn tới bây giờ vậy thôi.

Cạo đầu không phải người ngu. Ý thức sự thoải mái của tâm hồn người ta mới cạo chớ không phải người ta ngu đâu. Nhiều người đời khoe khoang tóc đẹp, nhưng mà giả không có thật.

Người cạo đầu hưởng được thật, da đầu được thờ trực tiếp với dưỡng khí, càng ngày càng tròn trịa.

Cuộc nói chuyện bữa nay rất hữu ích. Mọi người cũng có một hoàn cảnh khác nhau, rồi có cái ý lực, tâm tư hướng về pháp lý Vô Vi thì thấy cái sửa được tâm hồn từ ngoài cho tới trong, thì mới xác nhận được người đó đã thức tâm. Người thức tâm thì chỉ có tiến hoá, mà xài đồng tiền thiệt của ông Trời cho. Tâm mình không nghèo là có tiền. Tâm thức cảm thấy nghèo, có tiền cũng là khổ mà thôi. Tâm thức không thấy nghèo, mấy người tu trong cốc đầu có thấy nghèo. Thấy đủ ăn, dư ăn thì thấy không bao giờ nghèo. Mấy người nhà giàu mà tham, bành trướng chuyện này, chuyện kia, chuyện nợ thì lúc nào cũng phải thiếu hụt, rồi là con nợ của ngân hàng mà thôi.

Người tu đã thoát. Thoát là thoát từ giai đoạn một, thấy. Còn những người tu trên thiền viện này kia đâu có thiếu nợ ngân hàng, đâu có thiếu ai hết, khoẻ mạnh và được tiến hoá trên lãnh vực vô hình mà người đời không thấy được. Mỗi đêm mỗi tiến, có sự chứng minh của Bề Trên chỗ không phải chuyện giỡn.

Cho nên cái chuyện tu là chuyện hữu ích, cuối cùng cũng phải tu. Người nào giỏi, tính toán cho thiệt dữ rồi cuộc rồi cũng phải tu. Tôi vô Casino (chỗ giải trí có sòng bạc) thấy bao nhiêu người, bỏ một triệu đô la đánh, thiệt giỏi tính toán, người Đức tính toán giỏi lắm, đánh một chập một triệu mất, mất luôn, không có đồng xu! Do đâu? Có vòng tròn đó mà chạy theo nó không kịp, có 36 con số thôi. Mà cái đầu của mình mà mình khai triển được, chấn động bộ óc mình tiến hoá đi lên, đi lên theo chiều hướng chấn động của vũ trụ và thoát về thanh tịnh thì mình tiến biết là bao nhiêu, sáng suốt biết là bao nhiêu, thông minh biết là bao nhiêu.

Các bạn tu ở đây là học đại học của Càn Khôn Vũ Trụ, trong đêm thiền đó, rồi từ từ các bạn sẽ nói triết lý rất là rõ ràng mà không có học qua khoá triết lý nào. Tự nhiên và hồn nhiên khai triển rồi mới thấy tu thiền có giá trị. Hồi xưa Ông Tu có nói với tôi câu:

"Biển cho lặng minh châu mới phát

Lòng cho riêng mới gọi là thần"

Tôi u ơ không có biết chuyện gì.

Biển cho lặng minh châu mới phát: Khi chúng ta tu thiền, ngồi thiền đâu đó chấn động an ổn rồi tự nhiên trong tâm nó bùng sáng lên.

Lòng cho riêng mới gọi là thần: Cái thần thức của chúng ta ở ngoài thể xác, cảm thấy ta đang ở một cảnh nào, một cảnh giới nào, đang làm việc gì, đang truy lùng một cái gì mà tự mình có sự phúc đáp rõ rệt, thì mới thấy rõ "lòng cho riêng mới gọi là thần".

Tôi tu sau này mới thấy, tôi đi được này kia kia nợ tôi mới thấy, mở mắt tôi cũng đi được, thì tôi mới thấy rõ lời nói của Ông Tu là sự thật, không có sai chạy một ly nào hết. Thực hành nó mới có. Bây giờ cũng có người đã đạt, cũng thấy được, thâu đêm cũng thấy được nhiều chuyện. Hạng nhưt là những người ngủ ngời, dễ thấy được. Nhưng mà tu cho điều hoà rồi mới ngủ ngời,

nó rút được cái đầu rồi mới ngủ ngời. Cái đầu không rút được không nên ngủ ngời, nó uất ức. Cái đầu mà rút rồi, ngủ ngời ba tiếng đồng hồ như 15 phút, không sao hết, nó nhẹ.

Hôm nay là ngày thứ nhì, vui mà mọi người đóng góp, rất tốt đẹp. Và tâm thức mọi người sẽ tự ngộ và tự giác. Đó là điều quý báu nhất.

Thành thật cảm ơn quý vị đã đóng góp.

(Đức Thầy minh luận cho toán gồm các chị Lan Anh, Xuân An, Hòa và các anh Trần bá Trường, Trần Lý Thanh, Lý Vĩnh, Nguyễn Quanh Minh)

Soi hờn sao cho đúng?

XUỐNG TÓC VÀ ĐỂ TÓC LẠI

Những người xuống tóc phải biết rõ duyên nghiệp tại thế gian. Vì duyên nghiệp mà đem sự lận đận, tâm thức họ không ổn, trí họ không khai cho nên họ cần xuống tóc để diệt bỏ cái trần tâm nhìn thấy trước mắt mà xây dựng nội tâm để tiến hoá. Người đó có ý lực mạnh mới dám làm. Ý lực mạnh về con đường tiến hoá của tâm linh thì không có chấp cái chuyện đời.

Tóc nó tạo duyên trong một lúc thôi. Cho nên ở đời thế gian chúng ta thấy vợ chồng xinh tươi, mái tóc đời uốn cách này cách kia cho nó đẹp. Nhưng mà một thời gian rồi lận đận lao đao, tóc bạc lại chề nhau, bỏ nhau cũng có. Cho nên người tu người ta ý thức cái đường đi cho tâm, sự sống con người do tâm chớ không phải do tóc, nó không có do bề ngoài, cho nên họ không cần biết bề ngoài. Họ tìm một con đường đơn giản mà không có hao phí nhiều trong cuộc đời. Người tu đâu có tiền, làm gì có tiền, chỉ có tâm tu thôi. Họ trở về hưởng cái thực chất của Trời Phật thành ra họ không cần chấp chuyện thế gian. Mà nhiều người tu nửa chừng để tóc lại là cái tinh thần yếu, không hiểu thấu cái ý nghĩa mình xuống tóc với lý do gì. Thấu triệt cái ý nghĩa đó thì thế gian vẫn minh họ cũng có thể uốn tóc để cho mình bắt chước đi vô "shop" đó, đi vô tiệm đó hớt tóc, cho mài tóc cho tóc tốt đẹp, đẹp trai lên! Tại sao mình không biết xây dựng cho cái tâm mình đẹp?

Đời dạy mình tại sao mình không biết dạy đời?

Nếu mình người tu thì cứ cương quyết giữ đường lối đó để ảnh hưởng người khác, người kế tiếp. Những người hớt tóc rồi, cạo tóc rồi thấy sống thoải mái, nhẹ nhàng, ít tốn hao và bớt duyên, ít người để ý hơn, tâm bất động, dễ thiền. Cho nên họ vui với cái tâm thức nhẹ nhàng, họ bằng lòng hớt tóc. Tuổi trẻ mà ý thức được điều này là vàng không đổi. Quý lắm. Người tuổi trẻ ai lại không ham vui, ai không ham chuyện tiền bạc, tình duyên thế gian nhưng mà dứt khoát là một con người cao quý, một linh hồn cao quý. Cái tinh thần đó rất cao quý. Không phải để xuống tóc.

Cho nên trước khi xuống tóc phải nghĩ cho thiệt kỹ. Mà chúng ta xuống tóc cho nó sạch sẽ, khoẻ mạnh, đầu óc không có bị bụi bặm nữa và thực hành cái pháp để khai triển tâm thức. Hình ảnh của chúng ta cũng tươi đẹp, gọn ghẽ trước khi chết. Hai cuộc quan trọng của thế gian là cái sống và cái chết, và cái chết chúng ta đã bắt đầu dọn đường thì không còn bao giờ sợ chết nữa.

Lương Sĩ Hằng

THỰC HIỆN TỪ BI

Làm sao để biết Từ Bi?

Thì mình đã biết thương yêu mình, mỗi đêm mình lo tu, lo phát triển thì điện năng càng ngày càng dồi dào, óc càng ngày càng sáng thì mới hiểu giá trị của Từ Bi là vô cùng bất diệt và mới nuôi dưỡng cái tinh thần đó.

Làm người thế gian mà óc sáng thì cũng như sống hai cõi rồi, vừa sống với Trời Phật vừa sống với nhân gian, không bao giờ mịch lòng ai hết. Căn bản của Từ Bi là óc sáng nó mới Từ Bi.

Lương Sĩ Hằng

B/D Bắc California

Thiền với Đức Thầy tại chùa.

CHIẾC XE ĐẠP

Vô Vi không phải một tổ chức để khống chế, nhưng Vô Vi là người đã hành và truyền lại cho mình tự hành.

Cho nên khi mình bước vào Thiền Viện là hành đúng pháp. Hỏi một người võ sư, một võ sư giỏi thì mỗi ngày luyện võ.võ mới giỏi. Người tu mọi ngày phải thường luyện, thường tu hành đúng pháp. Lâu ngày nó sẽ phát triển đúng đắn. Không nên quên. Không vì lý do này vì lý do nọ, không có. Nhận pháp là chỉ có hành pháp. Bởi vì cái pháp này có giá trị cách nào? Phương pháp chứng minh rõ ràng khú trước lưu thanh. Thì lưu thanh lần lần nó mới trở về tới tịnh. Còn cứ càng ngày cứ ôm cái trước, chấp, nói cái pháp này tôi hít đi hít lại mà nó cũng vậy thì tôi đã dấy động thân kinh của tôi làm sao mà hít được. Tôi phải từ tốn nhận lãnh cái pháp, lấy cái pháp để hoá giải trần tâm là tôi phải làm thường xuyên như vậy. Làm thường xuyên rồi thì tất cả những gì mà tới nó hoá giải liền. Có bạn đạo nói 30 giây là giải quyết! Không có gì khó khăn đối với tôi vì hằng đêm tôi đâu có rảnh, tôi làm đúng luật như vậy, ba mươi mấy năm như vậy thì tự nhiên tôi phải được nhẹ hơn. Các bạn làm đúng như vậy thì cũng phải đạt tới mục đích chớ không phải đương hành thế này rồi chê, rồi khen, làm động lấy mình, dấy động lấy mình, không được.

Có chiếc xe đạp cứ việc đạp, đạp thét nó tới nơi. Đạp nửa chừng thấy xe hơi chạy, nói ối xe đạp chậm, tôi bỏ xe đạp. Đón không được xe hơi rồi mất xe đạp luôn! Cho nên cái pháp nào mà mình nhắm... Nhân thân nan đắc pháp nan ngộ, mình ngộ được cái pháp mà ngộ được cái xác.

Cho nên ngày hôm nay tôi phát triển thêm một lớp khoa học cho các bạn thấy rõ: thanh lọc xác là lo cho chiếc xe ổn định để về bến giác. Các bạn thêm một lẽ lối thanh lọc xác, tâm. Niệm Phật là Tâm pháp, hành thiền là Thân pháp. Tâm thân các bạn được giải mở. Mà mỗi ngày làm đúng như vậy thì lâu ngày các bạn sẽ đạt, mà phải kiên trì chớ không phải tới rồi thấy này kia kia nọ rồi vì lý do này vì lý do nọ rồi bỏ. Đêm nào bỏ là mình có lỗi với chính mình.

Mình thiền để làm gì? Mình niệm Phật để làm gì?

Niệm Phật để giành lại giây phút thanh tịnh của chính mình đã mất, niệm Phật là làm quân bình chấn động khối óc và khôi phục lãnh vực thanh tịnh của chính mình đã mất. Chớ các bạn không phải làm chuyện chơi, làm đại sự cho cả cuộc đời. Cho nên cái pháp này cho cả suốt một kiếp người, giữ lấy mà đi, mà phải làm đúng đắn.

Rồi nói về đời, các bạn làm đúng đắn rồi các bạn ra đời nói chuyện rồi so sánh. Trước kia tôi chưa tu, tôi nói với một người trí thức nói chuyện không được, u a ú ớ. Mà bây giờ tôi nhẹ nhàng, tôi thấy có thể ngồi đối diện với một vị bác sĩ nói chuyện rõ rệt và có thể trau dồi với họ. Trước kia tôi là ngu dốt, tôi không có học. Mà bây giờ tôi tu thiền rồi tôi nhẹ nhàng, tôi nói chuyện được.

Trong Vô Vi có chứng minh. Anh G. ở Norway (Na Uy) là một người gia đình đánh cá, dốt, cả gia đình dốt không có học. Mà từ ngày đọc được cuốn sách của Bác Mẫn truyền cho và anh nghiên cứu về những lời tôi giảng, nhận được cassette hằng đêm nghe và lo tu thiền. Mà anh là một con người trước kia cũng là một công an hay cán bộ gì phản quốc hay bỏ chạy gì đó rồi nó bắt được nó đánh cho chết. Nhưng mà may ra ảnh không chết, ảnh nắm được cái pháp lý. Bây giờ ảnh nói chuyện những người trí thức người ta cũng nghe, người ta chịu. Thơ thi ảnh cũng viết được, ảnh thấy lạ. Tâm thức ảnh cũng thay đổi, ảnh chỉ nghe những lời giảng của tôi, ngày đêm chỉ sống trong đó.

Mà người Pháp ở thế giới này, Marc Lapoussé là người đi dạy người Việt Nam lạ. Chính Lapoussé dạy anh G. lạ. Một ngày anh G. lạ 150 lạ, mở trí ra. Khi tôi tới Norway, đi với Marc tới Norway thì gặp anh G., anh G. thấy Marc Lapoussé đúng giờ là lạ, bất kể chuyện gì, đúng giờ là ảnh làm phận sự của ảnh. Ảnh làm có ích cho tâm thân ảnh, ảnh thấy ảnh khoẻ mạnh. Thì anh kia thấy, chu choa ông Tây này sao ổng lạ hay quá, bất chúc lạ và xin thờ kính Vô Vi và thực hành đúng như vậy. Nên ngày nay anh G. lại làm thơ thi gửi đến tôi nữa. Thì cũng dịp may.

Người dốt có thể làm thơ thi, hỏi chớ quý vị là người trí thức mà thanh lọc, làm trật tự khối óc lại, quý vị viết được một chuyện gì hay nữa, triết lý cao siêu để độ đời. Chuyện đó là làm việc lớn chớ không phải làm việc nhỏ. Cho nên tu pháp lý Vô Vi phải thực hành đúng pháp, mà thường xuyên giữ đúng nghiêm luật vậy thì giải quyết mọi sự nan giải.

Lương Sĩ Hằng
(Minh luận cho một bạn đạo tạm thời để tóc lại)

B/D Hongkong

B/D Đức Quốc

Ánh mắt Thầy

Ánh mắt Thầy từ bi vời vời
Nhấn nhủ người bé khổ chơi vơi
Trần gian dầu mấy cuộc chơi
Khổ rồi lại khổ, chẳng đâu bằng Trời.

Một bạn đạo đ/h DHTT II

Cắt bánh sinh nhật

BÀI GIẢNG THIỀN

ĐẠI HỘI

DU HÀNH TỰ THỨC II

Hồng Kông ngày 29 tháng 12 năm 1992.

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày đại hội Du Hành Tự Thức kỳ 2 do bạn đạo hướng tâm chung thiền cầu nguyện hoà bình cho thế giới cùng tâm thân sớm được an lạc.

Chúng ta đã nôn nức về đây thực hiện Tinh Thương và Đạo Đức, khai triển tâm linh, tu thiền khai mở tâm thức, điển quang dồi dào hướng thượng hướng về quê xưa cõi Phật thì chúng ta được chư Phật ban chiếu trong giây phút thiêng liêng thành tâm tham thiền nhập định. Trong giây phút quý giá này mới thấy rõ Phật pháp vô biên, nơi nào cũng có thể tận độ chúng sanh qua từ quang thanh nhẹ.

Chúng ta chung thiền để hướng tâm về cõi Phật giải bỏ những sự trần tục trong nội tâm cùng hoà hợp trong một lời nguyện cứu độ quần sanh, đem lại hoà bình cho mặt đất. Đêm đêm chúng ta thiền lễ lơi, bây giờ người càng ngày càng đông, chúng ta có cơ hội chung học, huynh đệ tỷ muội một ý chí thăng hoa giải mở thanh nhẹ, từ quang sáng chói cứu độ quần sanh. Lòng thành cầu nguyện do tâm tu phát triển chớ không phải dùng đôi môi không thực hành. Chúng ta đã thực hành ngày đêm, ngày nay mới có duyên ngộ tái hợp nơi đây. Khắp năm châu các nơi bạn bè về đây và tất cả các thiền đường của Vô Vi đều hướng tâm về đây cùng chung cầu nguyện cho thế giới được hoà bình. Sự đau khổ lan tràn trên thế giới, chúng ta đã thấy, vì ý niệm không khai mở, tóm thâu sự độc tài không phát triển được. Bây giờ cuộc đời đổi mới rồi, chúng ta phải hướng tâm để tìm về căn bản sẵn có của chính chúng ta là nguyên lý vô sanh, tâm thức từ bi khai mở. Tâm thức từ bi khai mở mới hướng tâm tận độ chúng sanh được. Tâm thức từ bi của chúng ta không mở, còn chấp trước, không bao giờ cứu giúp được ai, chỉ nói của đôi môi và không thực hành đến đích. Chúng ta ngày đêm lo tu, nguyện xuất hồn đánh lễ Phật để giải bỏ nghiệp tâm, tiến hoá tới vô cùng, thấy rõ đời là tạm, không nuôi dưỡng tranh chấp nữa mới đem lại hoà bình cho tâm thân và ảnh hưởng chúng sanh.

Ngày hôm nay các bạn vui mới thấy rõ chúng ta đã từ xa bay đến đây, rút ngắn thời gian chúng ta huynh đệ tương ngộ. Hằng đêm chúng ta tưởng đến Trời Phật, bây giờ chúng ta mới tương ngộ thành một khối tưởng Trời Phật, đó là sức mạnh. Và chúng ta ở ngay Hồng Kông này cũng là nơi quốc tế, tất cả mọi người đến đây rồi lại đi. Tâm chúng ta cũng vậy, đến đây hướng thượng để tiến hoá cứu độ những sanh linh của cả Càn Khôn Vũ Trụ đang vất vưởng qua những sự đau khổ của thiên cơ. Từ giai đoạn một, chúng ta thấy rõ hành trình của người tu phải đi cho đến đích chớ không còn sự giả ảo nữa. Trong thực hành gạt hái kết quả. Trí chúng ta sẽ sáng, tâm chúng ta sẽ minh thì chúng ta không còn mê chấp mà nguyên ý tận độ của chúng ta kết hợp với chư Phật sẽ thành tựu. Các bạn có chung thiền nơi đây, mọi người du hành tự thức là

chúng ta tiến tới một mục đích rõ ràng, thật sự cứu mình, ảnh hưởng họ. Ngày đêm lo tu và giải bỏ nghiệp tâm, chúng ta không còn sự chết sống nữa.

Cho nên các bạn có dịp chung thiền để tận độ cho nơi phồn thịnh vinh hoa hưởng ngoại nhưng mà tâm chúng ta luôn luôn hướng thượng thì tự nhiên ảnh hưởng của chúng ta cũng cứu độ được quần sanh. Cố gắng tu, ngày càng phát triển, tâm càng minh chánh, thức giác đường đi của chính mình. Hãy trở về căn bản của chúng ta là KHÔNG, nhìn nhận chúng ta là từ Tam Thập Tam Thiên giáng lâm xuống thế gian, bây giờ chúng ta phải trở về bởi một cách thanh nhẹ. Phải có một kỳ công mới tiến hoá lên trên được. Ngày hôm nay chúng ta gom tụ thanh quang của tất cả mọi người về đây để chung cầu nguyện hoà bình. Huynh đệ tỷ muội tương ngộ trong căn phòng, một ý chí không thay đổi, dứt khoát cứu độ quần sanh bằng một tâm thức, bằng một ý thiện lành chó không phải bằng hành động rồi tráo trở, không có vụ đó. Tâm thức của chúng ta lúc nào cũng đem lại sự thái bình cho tất cả các nơi. Nhất định phải hướng về cõi Phật, quê xưa chốn cũ của mọi tâm linh. Trở về Như Lai tánh căn bản sẵn có, tâm Từ Bi sẽ bùng sáng trong giây phút thiêng liêng tận độ.

Quý thay và lành thay, chúng ta không ngờ có những dịp may mắn như thế này khiến chúng ta hướng về chu Phật, chu Phật ban chiếu cho chúng ta thành một hào quang lộng lẫy cứu độ quần sanh. Chuyện hiếm có ở mặt đất. Chúng ta đang làm và sẽ làm, tiếp tục làm, làm mãi, làm cho đến đích. Cho nên ngày hôm nay các bạn về đây, luôn luôn nung nấu rồi muốn luôn luôn có cơ hội để chung họp, chung thiền với nhau để tìm tòi sự thật và ảnh hưởng chúng sanh kế tiếp.

Trình độ là gì các bạn?

Trình độ là do công phu công năng trật tự của chính mình. Mình công phu công năng nhiều thì mình sẽ có một trình độ tiến hoá nhanh nhẹ hơn, còn giải đãi ề a thì không có bao giờ kết quả. Thành tâm thực hành mới đến đích.

Trong thanh tịnh chúng ta mới gặt hái được kết quả tốt đẹp. Ở trên đời các bạn đã thấy hoàn cảnh là ân sư, ồn ã ào ào rồi đâu sẽ vào đấy, sự thanh tịnh là trên hết. Chúng ta tu để giải mở tất cả những sự sống trần trược thì tự nhiên nó sẽ thành tựu trong thanh tịnh. Các bạn Soi Hồn, các bạn Pháp Luân, các bạn Thiền Định là các bạn đã giải mở rõ. Sau khi giải mở là thành tựu, là thanh tịnh. Thanh tịnh về đâu các bạn? Càng thanh càng tịnh thì càng cao càng nhẹ và hội tụ nơi của Phật, Niết Bàn rõ ràng.

Các bạn ban đầu mới tu thiền chưa cảm thấy gì, nhưng mà tu thiền lâu rồi chúng ta đã cảm thấy cần nhắm mắt, đóng tai, đóng miệng để tâm ta càng ngày càng thức mới giải mở được nghiệp tâm, không có ngộ được nạn gì ở thế gian. Tâm của chúng ta càng ngày càng vui, càng thanh nhẹ. Điển hoá văn, không phải văn hoá điển thì chúng ta mới thấy rằng điển là chú trọng, điển là cốt cách, hoá hoá sanh sanh để đưa phần hồn tiến tới vô cùng tận, hướng về thanh quang, phát triển tâm linh.

Ngày đầu tiên chung thiền, bộ đầu người nào có tâm thiền đều rút hết. Và mục đích của chúng ta hướng về cầu nguyện về hoà bình, chu Phật và chu Tiên cũng cảm động và bố hoá cho chúng

ta một tình thương rõ rệt. Không phải vị kỷ, (mà) vị đại chúng. Nhưng mà ta phải tu mới cứu độ được đại chúng, ảnh hưởng đại chúng. Đại chúng hành thì mặt đất đâu có chiến tranh.

Tu thì phải sửa, sửa là phải tiến. Tu không chịu sửa thì đứng yên một chỗ, không thể trách Trời Phật, không thể trách pháp. Chính chúng ta tu mà chúng ta không chịu sửa thì không bao giờ tiến được. Tu thì phải sửa nó mới tiến.

Bước vào phương pháp tu của chúng ta đã nguyện niệm sự thanh nhẹ, "Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Quán Thế Âm Bồ Tát" là sự thanh nhẹ, "Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc chúng minh..." là tất cả hướng về thanh nhẹ để đem lại thực chất thanh nhẹ của chúng ta hoà hợp với từ quang của chư Phật mà tiến hoá thì lúc nào chúng ta cũng bình thân và không có gì đau khổ. Càng hướng về chư Phật, chúng ta càng không thấy có gì tội phước. Hành động của chúng ta tự động phải sửa chữa, thăng hoa thanh nhẹ tốt đẹp.

Lúc tham thiền, chúng ta hướng về cầu nguyện hoà bình, không nhiều thì ít cũng có thành đạt. Hôm nay có duyên lành các bạn từ xa về đây làm một việc có ý nghĩa, chung sống hoà bình, khai triển tâm linh, cứu độ quần sanh. Điện năng sẽ được dồi dào, tâm thức sẽ được cởi mở.

An nhiên tự tại trong thanh tịnh, nhắm mắt, không hướng ngoại, không động lòng, tâm thanh tịnh hướng thẳng về Trời Phật: một ảnh hưởng rất lớn cứu độ quần sanh. Cuộc đời khắp các nơi sẽ được đổi mới, tiến hoá, chung vui, phát triển hoà bình, quốc thái dân an. Người tu càng ngày càng đông, tâm linh càng ngày càng được phát triển, giới thức càng ngày càng mở. Thành tâm là cứu cánh của vạn năng trong chu trình tiến hoá.

Các bạn càng thanh tịnh càng thấy rõ Chơn Lý không bao giờ thay đổi. Cứu cánh của chúng ta ồn ồn ào ào rồi phải trở về với thanh tịnh. Thanh tịnh là bước cuối cùng giải thoát và tiến hoá. Ta phải giữ mức độ rõ rệt, đường lối tiến hoá rõ rệt, không có ý lại, không có rước tất cả những âm khí để đè bẹp đầu óc của chúng ta nữa. Chúng ta phát triển đi lên và hy sinh bỏ đời qua Đạo rõ rệt. Lòng thành cầu nguyện mới có kết quả tốt đẹp.

Chúng ta đã quý thương chúng ta, quý thương khối óc mới bước vào tham thiền nhập định cho mọi sự trong khối óc của cơ tạng chúng ta được ổn định thăng hoa nhẹ nhàng thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ phần hồn là tiến hoá, thấy đời là gì, thấy Đạo là gì. Càng thăng hoa lên cao càng quán thông đời. Quán thông đời rồi mới thấy rõ Đạo. Chúng ta thấy rõ Đạo, rồi hằng sống với Đạo thì chúng ta không có bị bơ vơ và không có bị ác quỷ phá hoại. Tâm chúng ta, hạnh đức chúng ta tràn đầy dâng Phật, hướng về cõi thanh tịnh vô sanh bất diệt, tâm thức lúc nào cũng thanh nhẹ, an vui.

Hôm nay là ngày đầu tiên, chúng ta thật tâm chân thành thanh tịnh hướng về nguyên căn Đại Thanh Tịnh dẫn giải tâm thức trong tinh thần cứu độ. Càng thiền càng cảm thấy sự thanh nhẹ, bộ đầu rút, càng ngày càng thanh tịnh, càng sáng, trí của chúng ta càng ngày càng mở, hiểu rõ đường đi nước bước, thay vì lệ thuộc với cảnh đời. Cảnh đời đều là lệ thuộc. Từ ăn, mặc, nói năng đều là lệ thuộc, những gì cũng mượn của cả Càn Khôn Vũ Trụ mà chưa làm được những gì của Vũ Trụ có. Chúng ta tu về thanh tịnh thì thức giác, chúng ta mới thấy rõ khả năng của chúng ta là vô cùng. Cuối cùng là thanh tịnh mới hoà hợp với Đại Thanh Tịnh, mới nhập được Niết Bàn.

Triền miên tu học, không còn mê chấp động loạn nữa. Vô sanh là chánh gốc.

Nam Mô A Di Đà Phật (3 lần).

Đệ tử xin thành tâm dâng hiến suốt cả một cuộc đời tu học để đóng góp phần thanh quang cho Càn KHôn Vũ Trụ được an lành.

Hạnh hy sinh là trên hết.

Mọi người chúng ta về đây nghe được sự cầu nguyện cho thế giới hoà bình, người nào cũng có hạnh hy sinh muốn đóng góp một phần sản có của chính mình. Nghe chúng ta có dịp đóng góp rồi, chúng ta phải phát đại nguyện, nguyện với Trời Phật trong tâm thức tu học từ rày về sau phải tu nhiều hơn, thiền nhiều hơn để đạt nền tảng văn minh, hoà hợp với siêu văn minh điển quang, đi tới từ quang thanh nhẹ, tận độ quần sanh.

Cố vui hành Đạo, không làm phiền Thượng Đế, không làm phiền chư Phật, chúng ta sẽ tiến tới lên đó và đánh lễ và có thực chất. Xác nhận rõ rệt của khoa học huyền bí là có. Trước khi ta không hiểu gì, ngày nay ta hành ta biết được điển là gì, đang rút đó, đang rút trên đầu các bạn, đang đưa hồn các bạn tiến hoá lên trong cái nguyện ý cầu nguyện thế giới hoà bình.

Thành thật cảm ơn sự đóng góp của các bạn. Nguyện cầu các bạn tiếp tục thiền trong tâm thức. Cố gắng niệm Phật để thực hiện đại nguyện của chúng ta cầu xin cho tất cả quần sanh được an lạc, giải mở tâm trí. Trí càng ngày càng sáng, hạnh hy sinh càng ngày càng cao, cứu độ quần sanh.

Nam Mô A Di Đà Phật, Vạn Vật Thái Bình.

Lương Sĩ Hằng

Thinh không

*Thinh không phát triển đáy lòng
Gió đưa thanh nhẹ vống ru lòng người.
Thinh không quang chiếu vui cười
Chúng sanh hưởng lạc người người an vui.
Hít vô nguyên lý đạo mùi
Thinh không ban rải an vui chơn hồn.
Nhìn xem vạn lý sanh tồn
Hồn tu Hồn tiến Hồn ôn lại bài.
Thinh không cơ cấu thanh đài
Ai ai cũng thích hưởng hoà khí thanh.
Hồn vui thanh tịnh thực hành
Về nơi thanh tịnh vô sanh đời đời.
Thinh không chẳng có xa rời
Đời vui tâm nhẹ hưởng lời thinh không .
Thinh không chẳng có ước mong
Ngoài trong cũng có một vòng khai thông.*

LSH

Ngày 9/6/93

VẤN ĐẠO

VỀ PHƯƠNG PHÁP CÔNG PHU VỚI ĐỨC THẦY

1. Điểm quan trọng về truyền pháp.

Muốn truyền pháp cho nhân gian thì mình phải nắm cái sức khoẻ và tâm linh chớ không phải nói u ơ là Cha, là Phật, là Tiên, rốt cuộc là ma nó áp đảo. Mình cần sức khoẻ và tâm linh mới tiến về Khoa Học Huyền Bí được. Nhân gian người nào cũng cần sức khoẻ và tâm linh cho nên mình thực hành đúng cái pháp này là hoàn toàn giúp cho sức khoẻ, con người nó sẽ tươi trẻ ra. Rồi khi thanh tịnh rồi, cái hồn mới trở lại nhỏ nhẹ, phản lão hoàn đồng.

2. Hàm răng trên thuộc đốc mạch, hàm răng dưới thuộc nhâm mạch. Răng kẽ răng, co lưỡi là cấm điện cho điện chạy?

Khi mà các bạn làm pháp luân điều hoà, thấy lưỡi hơi tê tê và môi trên môi dưới hơi nhịp nhịp, đó là điện năng đang chuyển chạy. Như anh bạn đạo đã nói, đưa lưỡi lên là đã cấm điện là nó phải chạy. Nhưng mà nhiều người không biết, chưa có chạy thì không thấy. Nhưng mà tu một thời gian nó chạy rồi, mặt mày nó tròn trịa, tốt đẹp.

Co lưỡi răng kẽ răng thì chuyển chạy nước miếng, bát nhã ba la mật đa đó. Ban đầu thì nó lỏng tùy theo hàn khí trong cơ tạng. Làm lâu rồi nó ôn hoà, nước miếng nó ngọt, nó keo (đặc) lại nó ngọt. Còn co lưỡi răng kẽ răng nó chuyển chạy đều hết, mấy tuyến nước miếng đều hoạt động được hết. Cái đó là hỗ trợ cho tuyến nước miếng, giữ cho nó tốt.

Cho nên cái (phương pháp) của Ohsawa đó, ăn nó có lý do, nhai cho lâu là để giúp cho tuyến nước miếng tốt. Và khi tuyến nước miếng tốt thì con người không bao giờ bị cancer (ung thư) cổ họng. Phương pháp của Ohsawa là phải nhai cho kỹ, mà chúng ta bây giờ ăn là phải nhai cho kỹ (mới) nuốt thì cũng hỗ trợ cho tuyến nước miếng được. Và chúng ta co lưỡi răng kẽ răng thì tuyến nước miếng càng ngày càng tốt, hỗ trợ cho bộ tiêu hoá tốt thêm.

3. Lúc chết mà nhớ cần răng co lưỡi thì ích lợi gì?

Tập quán cần răng co lưỡi niệm Phật là có ý niệm tốt, lúc chết phần hồn sẽ được nhẹ hơn, khác hơn những phần hồn khác. Những phần hồn không biết đóng cửa thể gian mở cửa Thiên Đàng thì luôn luôn bị động loạn, hắc bạch không phân minh, ma quỷ tới hù hiếp.

4. Soi Hồn là soi sáng cho linh hồn, tìm kiếm sự sáng suốt cho linh hồn?

Soi Hồn là có lý do. Khi chúng ta (dùng ba ngón tay) chấn như thế này thì mấy luồng điện chạy, nó chuyển tới hai con mắt nhẹ, hai lỗ tai nhẹ. Sau này nó thông nó nhẹ. Lỗ mũi cũng thông nữa. Ngũ uẩn giai không: hai con mắt, hai lỗ tai, cái lỗ mũi là 5 cái. Nó thông. Nó thông thì ngòi nhắm mắt nó thanh nhẹ, càng nhìn càng xa càng thấy rộng. Nhẹ, cái hồn mới đi được, kêu

bằng soi hồn. Nhẹ, hội tụ lại, thanh nhẹ, cái hồn mới đi được. Khi những người mà cái hồn đi được thì đâu cần nhắm mắt, nhìn một cái mà ý lực muốn đi tới đó là chạy tới đó rồi, nhẹ tới vậy đó.

Cho nên cái pháp Soi Hồn cũng quan trọng lắm. Khi Soi Hồn đúng mức rồi, trong lúc động loạn này kia vì chuyện đời nhiều chuyện mà vừa nhắm mắt Soi Hồn là quên hết. Nó trở về căn bản thanh nhẹ của nó rồi.

5. Ba ngón tay là ba cây kim châm cứu kích thích huyết đạo, tại sao không dùng đủ năm ngón tay?

Bởi vì cái mạch điển của mình nó chỉ có ba chấu, sử dụng ba chỗ thôi, còn hai chỗ kia đâu có xài. Chỉ xài có ba chỗ này là đủ rồi, chúng ta chỉ xài vừa đủ, không làm những chuyện không cần thiết.

Có người cũng Soi Hồn bằng cách chập cả 5 ngón của hai bàn tay hai bên đầu!

6. Có câu nói tá hoả tam tinh, vậy tam tinh là gì, có phải chỗ tinh khí thần hội tụ hay không?

Đó là mạch điển giữa hai chân mày. Nói tá hoả tam tinh, đánh một bạt tai ở đây nó xẹt tá hoả tam tinh. Cái mạch điển ở đây, nó thuộc về hướng Nam. Chuyển hoá đi lên nó là Bính Đinh. Mạch điển ở đây, cũng như cái "Visses platinés" (hai cực âm và dương trong máy phát điện), đánh vô đây, hai cái xuất điểm tìm một giao điểm, bực sáng lên, thấy rõ ràng, nó đi ra.

7. Soi Hồn giúp khôi phục trí não?

Lúc chết rất minh mẫn. Chết chỉ cần minh mẫn, nếu không có minh mẫn thì có thờ ông Phật nào cũng không biết kêu ông Phật nào hết. Lúc minh mẫn thì chúng ta có thể nhớ công chuyện sẽ làm sau, tiếp tục làm, tiếp tục đi, không có ân hận.

8. Soi Hồn là vú ép cho kịp buổi chợ?

Thay vì mình thả lỏng hoang phí thần thức, bây giờ mình trụ tâm thì tự nhiên nó mới hội tụ cái vòng Mâu Ni Châu tròn trịa, vòng điển nó tròn trịa hơn.

9. Hỏi: Công dụng y học của phép Soi Hồn như sau:

- Ngón tay cái thuộc (tạng) phổi, công dụng như cây kim bạc (âm), hút ngưng tinh của thận.

- Ngón tay trỏ thuộc (phủ) đại trường, công dụng như cây kim vàng (dương), đưa ngưng khí hút từ ngón tay cái vào trán thành ngưng thần.

- Nhắm mắt để dưỡng thần, bịt tai để giữ tinh, ngậm miệng để giữ khí. Đây là phép di dưỡng của thánh nhân.

Phép Soi Hồn gìn giữ và chuyển hoá tinh khí thần là ba báu linh cho sức khoẻ?

Đáp: Hiểu vậy cũng được, nhưng có thể cất nghĩa cao hơn một chút. Đây là lấy nguyên khí, tập trung nguyên khí để giải trực khí trong khối óc, làm chuyển động kinh mạch, giúp ích trong

cơ tạng. Cơ tạng bằng xương bằng thịt nhưng mà cần phải có khí, mà giải được khí là mới thanh lọc. Lúc đó con người mới an nhẹ thanh tịnh được và óc mới sáng. Nhờ khí giải mới được.

Còn người trị bệnh thì họ chỉ nhìn vô, chỗ nào lỗ thì tìm cách vá lại thôi, bệnh mà trị không được là mổ xẻ, liệt, đổi. Thận cũng đổi, tim cũng đổi, cái gì đổi được là đổi.

Còn nguyên khí là sự sanh tồn. Chúng ta tu đây là trở về với nguyên khí. Mà tinh khí thần trụ nó mới hoá, và trung tim bộ đầu khai mở thì chúng ta cũng có tinh khí thần đầy đủ. Khi phần hồn chúng ta trụ ngay trung tim, xuất nhập dễ dãi, thì dễ nghe lắm, vừa nheo con mắt là việc xa gần gì cũng biết được, cái phần đó nó hơi cao siêu một chút (thánh nhân!).

Minh tu đây là trở về nguyên khí, hoá hoá sanh sanh vạn vật thì mới nói về phần hồn. Phần hồn là chánh chỗ xác không phải chủ chánh. Khoa học bây giờ đau đầu trị đó, người ta phải căn cứ vào cái xác, nhưng mà rốt cuộc cứu không được cái chết. Mà chúng ta tu đây là cứu được cái hồn chúng ta, chúng ta không còn sanh tử luân hồi nữa thì chúng ta mới chỉ cho người ta đi tới cái chỗ tự cứu.

Con người tự cứu là tự trị bệnh nhiều lắm, biết về phần hồn nhiều và làm điều cần thiết. Trị được nhiều bệnh vì không có hủy hoại cơ tạng. Không giận hồn, không buồn phiền là không hủy hoại cơ tạng. Khối óc thần kinh lúc nào cũng dễ dãi phát triển.

Vô Vi có nói "Khoa Học Huyền Bí" là điển, "Phật Pháp" là thanh nhẹ. Chúng ta mong muốn, đang tu, đang thiền mỗi đêm đây là phát triển về thanh nhẹ, thoát sự bệnh hoạn của cơ tạng.

10. Soi Hồn mà đầu còn bị lắc là sao?

Cái đó là bị trượt, bộ ruột bị trượt rồi. Đừng thấy bộ ruột là thấp hơn cái óc. Bộ ruột cung ứng cho cái óc sống mà cái óc trượt thì phải bị gập gù, gập này kia. Cái đó cũng như tà khí vậy. Nhiều người bị cái bệnh đó lắm, vì ăn uống không trật tự nó mới bị cái đó.

11. Về câu hỏi gợi ý: "Ăn, uống và thở cái nào quan trọng hơn?"

Hơi thở là diệu pháp của Càn Khôn Vũ Trụ, phối hợp với nguyên khí của Càn Khôn Vũ Trụ mà nó hoá giải và hỗ trợ cho ngũ tạng của ta được an ổn và tâm linh được tiến hoá.

Hơi thở để đem độc tố trong người ra. Độc tố trong người sẽ thoát ra bởi mồ hôi, bởi hơi thở. Mà mình làm một hơi dài, đứng đắn thì nó đem nhiều độc tố ra ngoài, người ít bệnh hoạn.

Phương pháp của Vô Vi vừa tu vừa trị bệnh.

12. Khi tập Pháp Luân Chiếu Minh phải nghĩ tới rún để giúp cho thận được khoẻ?

Đúng, mình hít vô, nằm làm Chiếu Minh là đem dưỡng khí vô, dưỡng khí càng dồi dào thì đi xuống tới tận bộ ruột, dưỡng khí càng dồi dào thì sẽ đem vô trong máu dồi dào. Người nào làm Chiếu Minh nhiều môi sẽ đỏ, mặt sẽ hồng tốt. Cái đó là sức khỏe và (diệt) đi cái phong thấp trong mình.

13. Khi tập PLCM, đếm là để tái lập trật tự?

Đúng.

14. *Đếm tới 12 là 12 con giáp. Tại sao đếm lùi mà không đếm tới?*

Tất cả sẽ đi trật tự về không. Từ 1 tới 12 là động loạn, rồi đi tới trật tự về không.

15. *Thở PLCM mà đỉnh đầu rút là đúng hay sai?*

Đã làm Pháp Luân (Thường Chuyển) được thì bộ đầu mới rút. Bây giờ mình làm Chiếu Minh thì chú ý ngay cái rún thôi, để nhớ là mình giải cái hạ bộ cho thanh sạch. Còn cái thiên kia là bộ đầu rút, đó là Pháp Luân Thường Chuyển rút, tốt. Nhưng mà thiên nằm hít thở khỏi cần cho nó rút, rút thét rồi ngủ không được, vì dưỡng khí vô tràn đầy quá ngủ không được. Chú ý chỗ cái bụng thôi, chỗ cái rún thôi, đừng chú ý trên đầu kia nữa.

16. *Thở Chiếu Minh hay ngủ quên thì phải làm sao?*

Cái buồn ngủ này nó do nhiều chuyện: nhiều khi do thần kinh bao tử yếu nó cũng buồn ngủ, ăn no nó cũng buồn ngủ. Cho nên vấn đề ăn uống nó cũng quan trọng. Muốn cho tỉnh phải kiểm soát luôn vấn đề ăn uống. Ăn cơm với rau ngò thiên không có ngủ bậy đâu. Ăn thịt, ăn tùm lum đó làm mệt thần kinh, mới hít hai ba cái nó ngủ mất, nó mệt. Cái ngủ là ngủ mệt, không phải ngủ khoẻ.

17. *Công dụng y học của phép thở Chiếu Minh?*

Phép thở Chiếu Minh cũng trị bệnh đó chớ: làm giảm bớt độc tố qua đường tiểu, đại tiện, và lỗ chân lông. Cái hơi thở đem độc tố ra ngoài và mồ hôi toát ra cũng đem độc tố ra. Đại tiện, tiểu tiện cũng đem độc tố ra. Mà nhờ hơi thở đem dưỡng khí vô trong ruột non và ruột non tạo hồng huyết cầu làm mặt tươi rói.

18. *Làm Pháp Luân Thường Chuyển lúc thở ra nghĩ đến đỉnh đầu (như là hơi thở ra nơi đỉnh đầu), vậy khi hít vào có hút từ đỉnh đầu hay không?*

(Đức Thầy không có trả lời về việc hít vào từ đỉnh đầu)

19. *Nên thở Chiếu Minh trước hay là sau khi thiền?*

Trước khi thiền tốt hơn. Thở Chiếu Minh trước khi thiền làm cho bộ gan nhẹ, dưỡng khí vô đầy đủ trong máu, chuyển chạy tốt.

20. *Có nên thở mạnh và cố cho thật dài hay không?*

Thở là một diệu pháp, nhưng mà thở theo cái chiều hướng ý thức rõ khí điển của Càn Khôn Vũ Trụ phải đi một cách nhẹ nhàng, không có làm mạnh được. Nếu làm mạnh, tổng nó ra đó, kêu bằng đánh võ, thể tháo, cho nên nó tạo dục.

Mình làm một cách diệu pháp, đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Nó đi cái cycle (chu kỳ), cái chu luật nó chạy như vậy đó thì bên trên điển Từ Mẫu cũng làm pháp luân cứu vớt phần hồn. Mình đi theo cái chiều hướng đó mình lên được. Nhẹ, không cần phải làm mạnh, mà nhẹ.

chùng nào, lâu chùng nào tức là mạnh. Mà làm ào ào, tức là yếu. Làm nhẹ từ từ, từ từ mà lâu, nó đi từ từ theo chiều hướng khả năng phát triển của chính nó thì lúc đó nó mới sáng được.

Chớ còn làm mạnh không có sáng đâu. Làm mạnh là học võ, học nội công. Nếu muốn học nội công, mình hít vô, nín, đếm 1 tới 12 mình nuốt một cái ực, cái đó là về nội công. Mà mỗi ngày mỗi làm thì cái hơi nó chạy đều trong bắp thịt, cái đó thuộc về nội công. Còn cái này khác, Pháp Luân Thường Chuyển cũng như là điện năng của vũ trụ, chạy liên tục, 24/24 đều chạy như vậy, phải nhẹ chớ không mạnh được. Mạnh thì không có đều. Mạnh thì lúc có, lúc không, lúc được lúc không. Làm dịu dàng thì khi nó được rồi nó sẽ đều luôn.

21. Tại sao làm Pháp Luân Thường Chuyển phải ra lệnh cho ý (đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu)?

Chúng ta tu cái pháp này về trí ý. Mà cái ý chúng ta càng ngày càng trật tự, phát triển đầy đủ thì pháp lực ta có. Có ý trật tự thì tiến về cái lực tốt.

Cho nên khi mà truyền pháp thì phải có cái pháp lực. Nói ra thì luồng điển nó chạy trong trật tự chớ không có loạn.

22. Làm PLTC từ 6 tới 12 hơi là đủ. Có người hơi dài chỉ cần một hơi là đủ, như vậy có đúng không?

(Đức Thầy không có trả lời về một hơi dài này).

23. Pháp Luân Thường Chuyển có ích gì trong vấn đề diệt dục?

PLTC thật đúng, nhẹ và đúng thì tự nhiên có lúc khớp xương nó kêu cụp cụp thì tự nhiên bộ phận đó nó dẹp mất. Không muốn, không nghĩ, không biết cái vấn đề dục là gì. Phải làm PLTC nó mới diệt dục, làm đúng là diệt dục...

Chất tinh trong cơ thể phải 7 ngày mới có một giọt mà dục là cái mặt nó phải suy đồi. Mà chất tinh đầy đủ thì mặt mày nó phải bóng nhoáng, thanh nhẹ.

24. Lúc cần vô thiên định có cần phải niệm Phật hay không?

Khi mình thiền là ngồi lại cho nó ổn định. Khi mình định thì cái điển nó xuất. Người ta thiền, định, định là quên hết. Lúc đó nhẹ nhàng rồi, trụ rồi, định là xuất. Có định mới có xuất, thiền mà không định không có xuất.

Nhiều người thiền mà nghĩ chuyện làm ăn, áp phe là không bao giờ xuất. Chạy xuống bộ ruột mà, có đi lên óc đầu. Thiền mà định rồi nó mới xuất được, mới có ánh sáng. Nhiều người thiền mà không ngủ (mê) được cũng do sự ăn uống mà thôi, ăn uống mất trật tự không ngủ được.

(Đức Thầy không có trả lời về việc niệm Phật trong lúc Thiền Định).

25. Làm sao định cho được dễ dàng?

Pháp Lý Vô Vi có cái phương pháp rất rõ ràng, để định nếu người bằng lòng chịu niệm Phật, co lưới niệm Phật. Trong lúc mình đi làm về, niệm Phật là ý chí mình phải gom, hướng về Phật

mình niệm một cánh thanh nhẹ, riêng của mình. Thì giờ đó là thì giờ riêng của mình, ngồi trong một góc đó niệm đủ rồi.

Thầm niệm nhẹ nhàng. Lần lần chấn động trong thức mới kết hợp với nhau. Sau này vừa niệm là cái tâm định liền, vừa niệm là không có cái gì bấn loạn trong óc hết. Nó qui không hết. Mà phải nhớ cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật.

"Nam thập phương nam lửa Bình Định
Mô là chỉ rõ vật vô hình"

Phải nhớ cái này, cái này rất quan trọng.

"A Nhâm Quý gồm thâu nơi thận
Di giữ bền ba báu linh Tinh Khí Thần
Đà ấy sắc vàng bao trùm khắp cả
Phật hay thanh tịnh ở nơi mình".

Biết chuyện mình, cho nên phải nhẹ nhàng. Khi mà thức rồi là nó giải bỏ tánh hu tật xấu. Mình tu mà cứ hướng ngoại, nghĩ người này tu làm sao, người kia tu làm sao, người nọ tu làm sao rồi chống đầu này, chống đầu nọ. Té ra mình tạo khổ cho chính mình. Tạo động cho chính mình nhiều hơn làm sao định được. Niệm Phật nhiều hơn mới định được. Khi niệm Phật nhiều hơn thì tâm thức càng ngày càng mở, mở một cách nhẹ nhàng chỗ không phải mở như người ta mở cửa dậu. Không phải vậy. Cái tâm thức nó mở, nó sáng dần dần. Mình ngồi niệm Phật mà cái óc từ từ, ban đầu thì thấy lớn rộng, lần lần đi tới ánh sáng, cái đó nó mới mở.

Cho nên phải hành trong cái thức, niệm Nam Mô A Di Đà Phật trong cái ý lực mạnh mẽ. Cái ý mình tưởng tới Trời Phật và mình niệm Phật, và hiểu cái nguyên lý Trời Phật nó mới quy không. Khi nó quy không thì không bao giờ động trong lúc tịnh. Trong lúc mà liên hệ với thanh quang của Vũ Trụ Bề Trên rồi thì ngồi 3 tiếng đồng hồ cũng như 15 phút, nhẹ nhàng, không có cái gì bắt buộc hết.

Khi ngồi thiền mà còn lo âu, trong tâm động loạn đó là chưa thoát dậu, luồng điện chưa có thoát, làm chưa đúng, làm Pháp Luân Thường Chuyển chưa có đúng. Phải nhẹ nhàng, lấy cái dịu pháp mà nhẹ nhàng. Làm mạnh không có được. Nhiều khi tức quá, tôi tu hôm rày không có được gì hết, rồi hít cho nó tung lên. Hít chừng nào nó càng dính chặt, như siết bù lon vậy, không có được. Nhẹ nhẹ, cho nó đi một vòng PLTC của cả Càn Khôn Vũ Trụ, đồng một nhịp nó mới tiến. Lúc đó mình nhắm mắt là thấy xuất rồi. Không cần ngồi nhiều, ngồi vậy thấy khoẻ ru, đi tự nhiên, mở mắt cũng đi nhắm mắt cũng đi. Lúc đó là nó nhẹ rồi. Phải làm nhẹ. Không nên nói tôi tu hoài mà tôi không tịnh, tức cố làm cho dữ là nó hu gan hu ruột tùm lum hết, không được. Diệu pháp là phải nhẹ nhàng.

26. Tại sao bị lắc trong lúc thiền?

Về thanh lọc cho sạch sẽ đi thì không có gật đầu trong lúc ngồi thiền, ăn uống tùm lum là nó bị, cũng vấn đề ăn uống đó. Nhiều khi bị gật nhiều nhưng mà cố gắng kềm. Nhiều lần trong vòng hai năm nó phải định.

27. Niệm Phật mà không tập trung thì có ích gì lúc chết?

Họ niệm Phật mà không chú ý cái trung tâm, cuối cùng phát triển đi đến đâu thì họ không bao giờ đạt được mục đích, mà chỉ loạn xạ. Họ niệm, tôi bắt chước niệm cho có chừng, khẩu khai thần khí tán, la lô um sùm, rốt cuộc thì chết thành ma chớ có gì đâu.

Họ muốn làm Tiên, làm Phật là phải có một cái vốn, có một cái pháp lực mạnh, một cái ý lực mạnh thì họ phải chọn một mục đích giải thoát họ mới được cứu. Sự thực nó là vậy, không có thể đối trá được.

Chúng ta tu rồi chúng ta thấy, hồi xưa kia chưa tu đâu có biết rút bộ đầu là cái gì, bây giờ tu một thời gian ngồi thiền thấy rút bộ đầu, rồi trong óc trở lại trật tự, rồi trong óc muốn làm thơ thì, thấy thanh nhẹ, biết thương yêu, biết tha thứ. Hồi trước cũng biết thương yêu mà không biết rõ nguyên chất thương yêu là cái gì, tha thứ thật sự là cái gì. Họ la, họ hù mình mình tha thứ chớ trong lòng mình còn giận. Tha thứ thật sự là trong tâm từ bi cứu độ, tha thứ để độ họ tiến là thấy phận sự của mình ở trên mặt đất này phải làm. Cũng do cái tu, có cái ý lực, có mục đích, có đường hướng rõ rệt mới được.

Còn nói niệm Phật mà niệm lung tung đó, niệm lu bù rồi không biết chuyện gì, niệm thét khùng luôn đó. Niệm lu bù mà không hiểu cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật thì cũng như khùng vậy thôi. Nam là sao, Mô là sao? Tại sao tôi nói Nam mà không nói 1, 2, 3, 4, 5, 6. Tôi phải hiểu cái nguyên lý chấn động trong tâm thức của tôi khi tôi làm cái việc đó.

Cho nên khi mà các bạn tu lâu ngày, thanh nhẹ rồi, một cử một động, một cái đi của các bạn, cái ngồi của các bạn, cái nói, cái cười, cái nhìn của các bạn, các bạn hiểu ngay. Phải hiểu tức khắc, phải quán thông cái chuyện đó các bạn mới thông, mới xác nhận là mình đã thanh tịnh.

28. *Xin giảng về bài chú Bát Nhã đọc sau khi ăn.*

Nam Mô Bát Nhã Ba La Mật Đa:

Khi mình ý niệm co lười rằng kê rằng là thấy nước miếng nó trào, đông nam tây nam, đông bắc tây bắc... đều chuyển chạy hết. Miệng của mình cũng chuyển theo chiều hướng điển quang của nó.

Sắc Bất Dị Không Không Bất Dị Sắc:

Trong có cũng không mà không cũng như có là hoá giải. Có ý niệm nó mới hoá giải.

Thời Chiêu Kiến Ngũ Uẩn Giai Không:

Thì thấy mặt mày, lỗ tai, cái miệng của chúng ta đều không còn nữa. Là cái điển mình thông bộ đầu rồi, khi mình tưởng niệm một chút thì nó rút. Cái điển mình ăn đó nó rút đi lên, đồng tiến với mình, giúp cho nó tiến hoá như mình đang tiến.

Độ Nhất Thiết Khổ Ách:

Là không còn sự đau khổ mà không có ai ngó nghĩ tới. Cũng như mình tới xứ này mà chánh phủ họ lo cho mình đầy đủ, mình thấy tốt, khoẻ mạnh. Mình ăn một sinh vật vô trong cơ tạng mình mà mình không biết lo cho nó thì nó cũng bơ vơ như trong một cái quốc gia vậy thôi.

Cái xác mình là tiểu thiên địa mà mình lo an bài, khi niệm thì nó xuất ra. Cũng như ông Tế Công, tại sao ông tu mà dám ăn thịt chó? ổng ăn cái nguyên điển của con chó và giải cái nghiệp của con chó, đưa vô miệng ổng là ổng đem nó ra liền. Vừa nhai vừa nhắm mắt là nó rút rồi,

cái nguyên điển vô sanh của nó được trở về với trật tự. Cho nên người tu có điển không cần phải chạy bận gì hết, cố gắng tu đi, giải rồi thấy đủ chuyện mình làm rồi lúc đó mình thấy con người có nhiệm vụ ở mặt đất rõ rệt.

Tại sao ông Trời phải cho ăn?

Không ăn không chịu được. Không ăn không thấy đường, không nói ra tiếng. Mà cái tiếng đó mượn của Trời, mượn của vạn linh, phối hợp mới thành âm thanh, mới thành sự sáng suốt tạm bợ của thế gian. Mà bây giờ mình tu trong thanh tịnh, đóng cửa thế gian mở cửa Thiên Đàng, nhắm mắt thấy rút lên phần thanh quang. Đầu sáng, trí sáng là tất cả những gì mình đem vô trong cơ tạng mình mà mình dẫn tiến cho nó tới sáng thì mới đem tới cái thức hoà đồng được.

29. Đi làm chỗ động loạn, vì hút trước nhiều mà trở nên nóng tính thì phải làm sao?

Khi mình làm việc ở chỗ có nhiều người có từ trường không tốt, trước, mình có thiền thì mình hút cái trước.

Hút cái trước về phải biết cách giải. Giải cách nào?

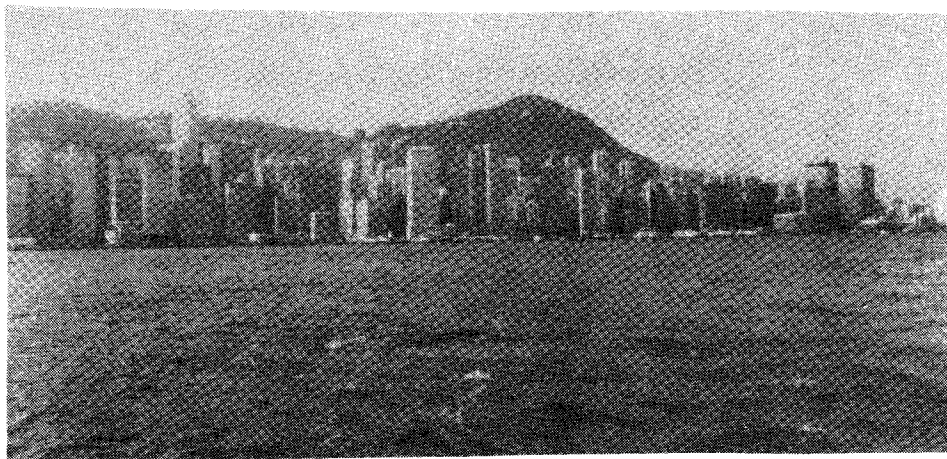
Mình lấy muối biển ngâm nước nóng, nằm 15, 20 phút trước khi đi ngủ thì không có bao giờ có trước. Nó giải ra thì không có sợ.

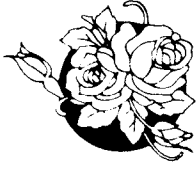
30. Làm sao biết thế nào là xuất hồn ra khỏi bản thể?

Khi xuất hồn ngoài bản thể thì thấy nóc nhà mình mình mới chứng được, ở trên nóc nhà mới thấy được, đứng ở trên đầu mới thấy được.

Còn lẫn quần trong xác. Xác này lớn lắm, đi cùng hết mà là đi trong bản thể. Cũng có tú hải, núi non biết bao nhiêu.

Chùng nào dứt khoát lia khỏi xác là mình phải dòm lại thấy mình, thấy nóc nhà, thấy tất cả mọi việc. Cái đó nó khác. Phải nhập định mới xuất, thật sự định mới xuất. Không quân bình là không có định.

Người tình

Người tình nguyên lý vô minh
Thương yêu chẳng rõ hành trình ra sao?
Tuổi xanh cho đến tuổi cao
Tình nào cũng vấy ước ao sửa hoài.
Tình đâu có phụ lòng người
Tình yêu trong khổ tình tươi hơn người.
Trời xanh thanh đẹp tình người
Vô minh không thấy tình cười khúc mê.
Tình lâu cũng phải chán chê
Tình vui tình đẹp hướng về tâm linh.
Tình yêu dẫn giải xin trình
Thương yêu vô tả, tình minh đạo đời.
Tình yêu diễn tả nơi nơi
Trời cao tận độ những lời thanh cao.
Tình yêu tô đẹp thêm màu
Người tình quái lạ ước ao được gần.
Người tình chẳng có xét phân
Không cần giai cấp tiền gần bên nhau.
Người tình sâu sắc đổi trao
Yêu nhau không rõ trước sau nhớ hoài.
Người tình chơn thật chẳng sai
Nhớ nhung trao đổi chẳng ai bỏ mình.
Người tình càng nhớ càng minh
Duyên đâu đưa đến hành trình ngộ nhau.

L.S.H.
Ngày 9/6/93

PHÓNG SỰ ĐẠI HỘI

DU HÀNH TỰ THỨC II

NGÀY 29-31 THÁNG 12, 1993

TẠI
HONG KONG

Mỗi năm anh em Vô Vi khắp nơi trên thế giới có dịp gặp nhau một lần để chung vui học hỏi cùng Thầy và bạn. Những ngày Đại hội đã trở thành những ngày Tết trọng đại của người tu Vô Vi. Đặc biệt năm nay có những 2 lần Tết trong cùng 1 quốc gia Á Châu: Hong Kong. Đặc biệt hơn nữa, Đại Hội Du Hành Tự Thức II được mang ý nghĩa "Cầu nguyện cho hòa bình thế giới" lại trùng hợp với mùa Giáng Sinh, Tết Tây và ngày sinh nhật thứ 70 của Đức Thầy.

Trước ngày Lễ Giáng Sinh một số anh em nơi xa đã đến sớm để phụ giúp việc tổ chức và trang hoàng phòng tại khách sạn của hội YMCA. Sân khấu năm nay tuy đơn giản nhưng không kém phần trang nghiêm và nhiều ý nghĩa với 3 tấm kính lớn hình tròn ngự trên 3 bông sen thật đẹp!

Sáng ngày 29-12

Sau buổi thiền chung là giây phút thiêng liêng chào đón Đức Thầy. Bản hợp ca "Nam Mô A Di Đà Phật, hôm nay Thầy về đây..." đã làm rung động tâm hồn mọi người. Bước chân Thầy đến như bóng cây che mát, như ánh sáng từ bi dắt dìu những tâm linh đang tìm đường về Nguồn Cội. Lời ca thấm thía đã xóa tan những tham sân hận để mọi người thực sự bước vào thế giới hòa bình của nội tâm, khởi đầu cho 3 ngày Hội thiêng liêng.

Kế đến là những lời cảm tạ thật vui và dí dỏm của Anh Pang Chi Minh, trưởng ban tổ chức. Anh rất trẻ tắn, cởi mở, dễ thương bạn đạo ai cũng quý mến. Thầy cũng cảm ơn BTC và ban huấn từ khai mạc. Thầy nhắc nhở người tu cố gắng hơn nữa, bớt bận rộn chuyện đời, gom thanh quang để hóa giải nạn tai cho chính tâm thân và ảnh hưởng nhân loại. Tự tu, tự giải để tiến hóa kịp kỳ, nếu không sẽ

Đức Thầy khai mạc Đ/H DHTT II

Đức Thầy và anh Pang Chí Minh

tạo thành một thiên cơ nguy biến cho nhân sinh!

Sau đó anh Quang Minh (Úc) ngâm bài thơ Du Hành Tự Thúc của Đức Thầy nói lên đầy đủ ý nghĩa của Đại Hội; và anh Hồng (HK) giới thiệu đại diện các nước lên phát biểu cảm tưởng. Các bạn đạo đến từ Âu, Mỹ, Úc, Á Châu đã có dịp bày tỏ sự biết ơn đối với BTC, với Đức Thầy và bày tỏ sự thương yêu trong tinh thần chung vui xây dựng, nguyện tu để đóng góp cho hòa bình thế giới.

Tiếp theo là phần Vấn Đạo. Anh Vương Thanh Sơn (Canada) và chị Yến Minh (Thụy sĩ) đọc lên những câu hỏi của bạn đạo để được Thầy giải đáp và mọi người có dịp học thêm. Câu hỏi thì nhiều nhưng thì giờ có hạn nên buổi họp sáng nay đã phải tạm ngưng để dành cho phần ăn và nghỉ trưa.

3 giờ chiều:

Buổi họp với đề tài "tìm hiểu rõ phương pháp công phu để vững hơn trong việc truyền pháp" do anh Phạm Ngọc Quát đặt ra. Những vấn đề rất chi tiết của cách hành Pháp Lý Vô Vi và ý nghĩa cũng như cách diễn giải của từng động tác đã được Đức Thầy bổ túc rất đầy đủ giúp người tu thấy rõ sự quan trọng của phần thực hành: hành cho đúng phần nào ra phần nấy, chính đỉnh đàng hoàng thì mới có kết quả tốt cho sức khỏe lẫn tâm linh.

Tiếp đến là phần Hội thảo cá nhân do anh Lý Vĩnh phụ trách. Một số bạn đạo được mời lên để người khác đặt câu hỏi và Thầy được đóng vai khán giả. Thầy nói vui "Tui cấm khẩu tìm Phật" làm không khí được thay đổi và càng vui hơn khi anh Pang Chi Minh và Lý Vĩnh loay hoay mãi với hai chữ Ngu và Khôn. Trùng pháo ngày mừng 1 Tết đã được khơi ngòi và nổ giòn thêm với sự đóng góp của 3 anh trợ: Kiệt, Thanh Hòa và Hồng.

B/D Hoa Kỳ

B/D Thụy Sĩ

Ngày 30 tháng 12

Sáng nay ngày vui Tết được tiếp nối với bộ ba: Bá, Lân và Xuân. Các anh đã nói thật trôi chảy về hành trình tu học của mình nhưng khi bạn đạo lên đặt câu hỏi thì Thầy lại phải đi "cứu bồ"! Anh Lý Vĩnh cũng nói vô thật nhiều khiến một bạn đạo cảm thấy ngứa ngáy tay chân chạy lên "sửa lưng" Lý Vĩnh, không khí thật vui! Cuối cùng anh Bá xin Thầy vài lời. Thầy nói: "đứng lên, đi xuống" làm mọi người cười rộ. Trùng pháo ngày mừng 2 Tết đã nổ thật giòn từ sớm để nhắc mọi người tự thức, tự chủ để tự tiến.

Sau phút giải lao buổi hội được tiếp tục với phần vấn Đạo. Đức thầy đã nhấn nhac vô cùng để giải đáp những câu hỏi cho đủ mọi trình độ. Không riêng người đặt câu hỏi được học mà người nghe nhập tâm câu nào cũng được học và được độ để tiến thêm.

3 giờ chiều:

Buổi hội thảo với chủ đề "Đời Đạo Song Tu" do Anh Quang Minh điều khiển chương trình được dành cho các tu sinh tại các thiền viện. Anh và một vài bạn đạo đặt những câu hỏi để "khảo bài" các tu sinh Phát, Quý, Bích và Ngọc. Thầy cũng minh giải thêm về các vấn đề niệm Phật, xuống tóc và sống tại Thiền Viện. Sau gần một tiếng đồng hồ bị khảo, có lẽ các em tu sinh đã thấm mệt, may thay lại được "Ma Vương" Bùi Đức Long lên "cứu độ". Anh này có lẽ đang buồn ngủ, chẳng cần biết chủ đề đang bàn luận là gì đã vội phóng ngay vài chương tấn công anh Quang Minh rồi thừa thắng xông lên thao thao bất tuyệt nói về đường tu của mình. Anh Minh vì là một trí thức "da" hồng chịu những gì sai luật lệ nên kêu Anh Long đi lạc đề rồi! Nhưng Thầy lại bênh Anh Long và minh giảng thêm nghĩa Đời Đạo. Thế là cả hai chiếc xe Long-

Đức Thầy và các b/đ xem các thí sinh trả bài

Đọc thơ của b/đ Santa Ana

Minh đều được sửa tốt đẹp hơn. (Thầy bệnh hôm nay nhưng hôm sau thầy lại tặng cho một cú lộn ruột - Vì anh này không chịu thanh lọc bản thể mà dám quay thi với Thầy - khiến đau bụng xanh mặt ăn nói lộn xộn để được thầy đổi tên là "Ông Địa lấm cấm". Thầy đã dạy mỗi người tùy theo cá tính và trình độ để họ tự thức và tiến thêm.) Buổi hội thảo cho thấy: nghịch cảnh để học, dụng để sửa, nói để thấy rõ mình hơn; tất cả đều giúp cho sự tiến hóa, không mê chấp bất cứ điều gì mới đi tới vô cùng.

Sau vài phút giải lao mọi người trở lại hội trường để tiếp tục buổi hội thảo đang tới lúc sôi động. Lần này có thêm chị Xuân An và ba chị Nguyệt, Hoà và Lan Anh. Phía nam có bốn anh Trường, Quang Minh, Lý Vĩnh, và Thanh Hòa. Hai bên nam nữ thảo luận về vấn đề "Tu áp dụng vào đời sống gia đình" Buổi hội thảo thật vui và hữu ích cho mọi người

đồng học. Những bạn đạo chịu lên sân khấu được học và thức nhiều hơn. Khi thực tâm nói ra những sai lầm của mình, chịu nhận lỗi và chịu sửa thì đường tu sẽ tiến mau. Thầy cũng dạy thêm về nguyên lý tự thức và thực hành sống Đạo.

Sáng thứ ba, 31 tháng 12

Ngày vui qua mau, mừng 3 Tết Vô Vi đã tới. Ngày cuối của Đại Hội đã khởi đầu bằng huấn từ bế mạc của Đức Thầy. Thanh điển tràn đầy, tâm mọi người ít nhiều đều nhận được sự vắng lặng, an vui, hòa bình.

Sau đó anh Lý Vĩnh lên đọc bài thơ "Đại Hội Chia Tay" anh mới sáng tác đêm qua và cả đêm không ngủ vì sự sáng suốt lạ thường. Đây cũng là một đêm đặc biệt đối với nhiều bạn đạo tham dự Đại Hội vì đã nhận được điển Thầy. Thầy cũng xác nhận Thầy đã làm việc vào giờ đó, và tương lai sẽ có đông người nhận

Bánh sinh nhật của Bé Tám

Hợp ca giúp vui

được như vậy để hiểu nhiều hơn. Đây là cách làm việc bằng điển quang, tâm tâm tương ứng, nền tảng của siêu văn minh tâm linh sắp tới.

Tiếp đến là phần thuyết trình của bác sĩ Hồ Đánh về vấn đề "Châm Cứu liên hệ tới Pháp Lý Vô Vi" và bác sĩ Raymond Garcia về "Thiền hữu ích cho việc chữa bệnh tâm thần". Thầy cũng kể thêm những kinh nghiệm chữa bệnh bằng Điển và minh giải thêm về Nguyên khí - Nguyên linh.

Phần thuyết trình tiếp tục với hai bạn đạo lên đóng góp trong hai trạng thái đối nghịch: một thì đọc liền tù tì những gì ghi trong giấy và một thì nói lại lai rai rồi cuối cùng... quên hết không nhớ muốn nói gì! Mỗi bạn đạo lên sân khấu đều có những điểm ngộ nghĩnh đáng mến đã đóng góp nhiều sắc thái cho đạo hữu và tự họ chắc cũng đã nhận được sự ân độ để thúc tâm.

Để kết thúc buổi hội sáng nay, anh Vương Thanh Sơn đọc những câu hỏi còn lại để được Thầy minh giải. Thầy nhắc nhở tìm về phần Hồn là cao quý nhất, biết phần Hồn bất diệt sẽ không lâm vào tranh chấp để đi tới chiến tranh.

Chiều 31 tháng 12

Chị Xuân An điều khiển chương trình để mời các bạn đạo lên phát biểu cảm tưởng. Không khí buổi họp chiều nay thật cảm động và thật vui. Cảm động vì những vần thơ, những giọng ngâm dầy thanh điển và thật vui vì những vần thơ tếu cùng sự đối đáp của Anh Lý Vĩnh, Pang Chí Minh và chị "Ma Nữ" (tên mới của chị Yến do Ma Vương đặt và bé Tám cấp License). Chị là người động loạn trong Đồi, nay buông bỏ để trở thành một "siêu" tu trong Đạo. Vui nhất là nhờ những đóng góp hồn nhiên, vui tươi của bé Tám (Thầy đã nói đùa

Anh Minh tâm sự (Lý Vĩnh thông dịch)

Khảo hạch các thí sinh

vui rất nhiều, một điều chưa từng thấy trong các đại hội trước).

Cuối cùng là những màn ca kịch và phần trao quà cho anh Pang Chí Minh, đại diện ban tổ chức.

Tuy đại hội đã kết thúc nhưng chưa hẳn chấm dứt vì đa số bạn đạo còn ở lại để đi du ngoạn và dự sinh nhật Đức Thầy.

Đêm giao thừa, đón Tết Tây, đường phố Hongkong chật ních người qua lại. Tiếng xe, tiếng người cười nói vô cùng náo nhiệt. Trong khung cảnh thật động đó có những người âm thầm ngồi thiền định thanh nhẹ để tìm về sự hòa bình nội tâm và cầu nguyện Hòa Bình cho thế giới.

Ngày đầu năm 93, anh em sửa soạn thật sớm để cùng Thầy xuống thuyền qua đảo LanTau, đến một vùng núi thật cao để thăm Chánh điện Bảo Linh Tự với tượng Phật Di Lạc thật

đẹp; rồi được độ ngoạn tại Điện Quan Âm thật âm lòng no dạ và được ngồi định thần cùng thầy bên hồ sen hương về Phật Thích Ca, (tượng trưng bằng ngôi tượng lớn nhất thế giới được đặt trên đỉnh núi cao.) Sau đó chúng tôi xuống thuyền qua một đảo khác để thăm Diêu Trì Kim Mẫu tại Ngọc Hu cung (một ngôi đền rất xưa của dân trên đảo) và dạo chơi bờ biển ngắm cảnh trời nước bao la để thấm sâu tình Mẹ. Đây là một chuyến du ngoạn "Thiên đàng tại thế" thật đáng nhớ. Trên đường từ bến tàu trở về Hotel, Thầy có vẻ trầm lặng nhưng đến nơi thấy bảng "Peace on Earth" treo cao chỗ cổng Hotel, thầy nói như reo vui "họ cũng đồng ý tưởng cầu nguyện hòa bình như chúng ta" (đại ý như vậy) khiến chúng tôi thật cảm động và thương Thầy vô cùng. Tâm Ngài như trời biển. Thân Ngài chịu nhiều khổ hạnh đi đó đây gánh vác để giải tỏa những trần trước của chúng sanh chỉ với ước mong mọi người chịu tu để tiến

B/D Canada

Nhạc cảnh giúp vui

hóa, xây dựng cho nền Hòa bình Văn minh Tâm linh trên mặt đất. Chúng tôi liên tưởng đến tượng đức Di Lạc với hai tay nâng quả địa cầu và cảm thấy mình có phước đã được gặp Đức Thầy và Pháp Tu.

Ngày 2 tháng 1

Một số bạn đạo đi tour xem cảnh Hongkong để thấy ý chí con người là vô cùng với những đường hầm xuyên qua biển, những tòa nhà thật cao xây trên sườn núi, những công trình mỹ thuật rất tinh vi về nữ trang; và đi thăm một ngôi chùa thật đẹp sát bờ biển để bước qua "cầu ước nguyện" muốn gì được nấy!

Bây giờ chiều, mọi người chung diện thật đẹp để đến du thuyền Pearl of Hongkong dự sinh nhật Đức Thầy. Đoàn lân chờ sẵn ở bến tàu chào đón thật xôm tụ. Thuyền ra khơi bành bồng trên mặt nước đưa chúng tôi đi quanh đảo để ngắm cảnh Hongkong mùa Giáng

sinh ban đêm với vạn ức ngọn đèn kết thành những hình thật đẹp và đưa Tâm Hồn chúng tôi vào cảnh thần tiên êm ấm của Đại gia đình Vô Vi. Tiếng đàn réo rất tuyệt vời của ban cổ nhạc Trung hoa, những màn trình diễn hồn nhiên của các bạn đạo "bát tiên" chúc thọ Thầy, những màn văn nghệ, những lời chúc tụng, những bao lì xì của Đức Thầy cho từng bạn đạo và nhất là sự cười vui của bé Tám. Tất cả đã là kỷ niệm tuyệt vời đối với những bạn đạo có duyên tham dự Đại Hội Du Hành Tự Thúc Kỳ II. Một kỳ hội được tổ chức thật đầy đủ do sự đóng góp của rất nhiều bạn đạo khắp nơi trên thế giới để thể hiện tinh thần đoàn kết, thương yêu và hoà bình.

VÂN KHANH
Minnesota, tháng 5, 1993

Cảm tưởng khi gặp thầy

*Cảm tưởng khi con gặp Thầy
Đường xa lặn lội thăm bầy con thơ.
Rán tu con chớ ngần ngại
On Thầy dịu dặt tới giờ dự thi.
Long Hoa đại hội kỳ ni
Tên con bằng hổ cha thù ghi công.
Ráng lên con trẻ ước mong
Siêng năng tinh tấn đền công on Thầy.
Thầy ban diệu pháp đó đây
Năm châu thế giới rồng mây đua tài.
Vô vi pháp lý hoằng khai
On Thầy chỉ bảo con nay ghi lòng.
Đường xa xứ lạ ước mong
Ngày Thầy trở lại đại đồng Việt Nam.*

BÁC BA, CANADA
Vancouver, 6/6/93

TU TẠI GIA

(TRÍCH TRONG SÁCH CỔ HỌC TINH HOA)

Dương Phủ lúc nhỏ nhà nghèo, nhưng hết sức cày cấy để phụng dưỡng song thân.

Một hôm, nghe bên đất Thục có ông Vô Tế Đại sĩ, ông bèn thưa với song thân xin tạm biệt ít lâu để hầu bực Vô Tế.

Đi được nửa đường, ông gặp một vị Lão Tăng bảo ông rằng:

- Được gặp bực Vô Tế không bằng được gặp Phật.

Ông hỏi:

- Phật ở đâu?

Lão Tăng đáp:

- Nhà người cứ quay về nhà, gặp người nào mặc cái áo sắc như thế này, đi đôi dép như thế này, thì đó chính là Phật.

Dương Phủ nghe lời, quay về nhà, đi đường chẳng gặp ai như thế cả. Khi ông về tới nhà, đêm khuya, trời tối, ông gọi cửa. Mẹ ông nghe tiếng gọi mừng quá, tức thì vội khoác chăn, đi dép ngược, ra mở cửa cho ông. Bấy giờ ông trông ra tức thì hình dáng mẹ ông giống như hình dáng Phật mà Lão Tăng đã nói chuyện cho ông nghe.

Từ đó ông hiểu ra rằng cha mẹ trong nhà tức là Phật, chẳng phải cầu kỳ đi mộ Phật ở đâu xa nữa.

Lý Nguyên Dương.

Lời bàn:

Bài nói này cốt dạy con người về chữ "Hiếu", nhứt là dạy người có tâm đi cầu Trời Phật để học Đạo tu thân trước phải có căn bản làm người hiếu đạo.

Dương Phủ trong truyện này là một người hiền, biết phụng dưỡng cha mẹ, lại cũng có chí đi tìm Thầy học Đạo. Tuy nhiên, sự hiểu biết về Chân lý của ông chưa đúng đắn. Ông bỏ phận làm người "thờ cha kính mẹ trong nhà" mà đi tìm Phật ở ngoài, như thế là đã thiếu sót về nhơn đạo, thì Tiên đạo hay Phật đạo khó mong gặp.

Sách Nho có nói:

Dục tu Tiên đạo, tiên tu Nhơn đạo. Nhơn đạo bất tu, Tiên đạo viễn hi.

Nghĩa là:

Muốn tu đạo Tiên (hay đạo Phật), trước phải tu Nhơn đạo. Nếu không tu Nhơn đạo thì Tiên đạo ắt xa vậy.

Điều này có ý nói, muốn tiến hóa lên hàng Thánh-Tiên-Phật thì phải toàn thiện đạo làm người, phải là người "Thượng Phẩm" mới lên hàng Thánh Tiên Phật được.

Trong nhơn gian có lời tán tụng rằng:

*Tu tại gia thờ cha kính mẹ,
Đạo làm người hiếu để làm đầu,
Dù cho khanh tướng công hầu;
Bất trung, bất hiếu, khó cầu Phật Tiên.
Cõi nhơn gian hi hiền hi thánh,
Mới phục hồi Phật tánh Chơn Tâm,
Đừng đi tìm kiếm xa xăm;
Hiếu trung giữ vẹn để tầm Phật Tiên.
Phật Tiên xua nhơn hiền tại thế,
Vẹn Đạo Người mới để siêu thăng,
Mẹ cha, Tiên Phật gia đàng;
Thờ cha kính mẹ chúng hàng Thượng Nhơn.*

Sách Nho cũng có nói:

Hiếu giả bách hạnh chi tiên: hiếu chí ư thiên, tắc phong vũ thuận thời. Hiếu chí ư địa, tắc vạn vật khó thành. Hiếu chí ư nhân, tắc chúng phúc hàm thân.

Nghĩa là:

Nét hiếu đúng đầu trăm nét tốt: Hiếu cảm đến trời thì mưa hòa gió thuận. Hiếu cảm đến đất thì muôn vật hóa thành. Hiếu cảm đến người thì mọi phúc đều tới.

*Trăm nét tốt hiếu là bậc nhất,
Hiếu cảm thông trời đất thuận hòa,
Hiếu còn thông cảm người ta;
Phúc lành đưa đến nhà nhà yên vui.*

Có người hỏi: Tại sao muốn tu Tiên Phật, trước phải trọn bề hiếu đạo đối với cha mẹ trước?

Đáp: Cha mẹ là các đấng thay quyền "Tạo hóa" sanh sản ra thân ta. Đó là các đấng "tạo hóa" ở thế gian, dùng luật "âm dương" mà nối dài cơ sanh hóa của trời đất. Nếu không có cha mẹ thì không có xác thân ta. Nếu ta không có xác thân thì không có phương tiện xuống trần thế để mà tu học, làm công phu, công quả, tạo tác phẩm vị Thần Thánh Tiên Phật được.

Kinh Đại thừa Chơn giáo có dạy như sau:

"

...

Trời ban cho mỗi người một điểm Linh quang (nguồn thần). Điểm Linh quang ấy phải đầu thai xuống thế gian hữu hình vật chất này, mượn xác phàm tu luyện tới thành Tiên đắc Phật. Nhờ có cái xác phàm này mới tạo thành Đạo mà tạo Phật tác Tiên, tiêu điều cảnh lạc. Tại sao vậy?

Tại tuy có Nguồn thần mà không có Nguồn tinh, Nguồn khí thì làm sao tạo thành Nhị-Xác-Thân. Nguồn thần là dương, Nguồn khí là âm. Đạo phải có âm dương sản xuất Anh-Nhi tạo thành Xá-Lợi.

Mượn cái xác phàm này mà lấy nguồn tinh (khí huyết) rồi luyện nguồn tinh thành nguồn khí, thì tinh hậu thiên trở lại tinh tiên thiên.

Luyện nguồn khí là nuôi lấy nguồn thần cho sáng suốt. Dầu cho vị Phật Tiên nào cũng phải đầu thai vào thế giới vật chất, luyện cho đắc thành Thánh Thai Phật tử, mới trở về thế giới hư linh, chớ đừng nói trong hàng Phật Tiên đắc đạo mà không tu luyện theo phép này thì làm sao thành chánh quả!

Phép tu luyện chẳng chi lạ. Hễ muốn tạo thành Thánh Thai, tất phải dụng công phu nghịch chuyển Pháp Luân thì thành Thánh, còn thuận hành như dục thì vi phàm.

...

"

Ngoài ra, muốn xứng phận như hiền, con người phải nhớ bốn đại ân.

1. Ôn trời đất (tạo hóa vô vi)
2. Ôn cha mẹ (tạo hóa hữu vi)
3. Ôn thủy tổ quốc vương
4. Ôn đồng bào chúng tộc

Trong nhơn gian có lời xưng tụng rằng:

*Làm người mang bốn đại ân,
Trước là tạo hóa chơn thần chiếc ra.
Hai là công đức mẹ cha,
Âm dương phối hiệp tạo ra xác phàm.
Ba là đất nước tình thâm,
Quốc vương thủy tổ gây mầm quốc dân.
Bốn là vật chất tinh thần,
Đồng bào chủng tộc góp phần sống chung.*

Luận về chữ "Hiếu", ông Mạnh tử nói rằng:

"Thân thể phát phu, tho chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương, hiếu chi thủy dã. Lập thân hành Đạo, dương danh ư hậu thế, dĩ hiển kỳ phụ mẫu, hiếu chi chung dã..."

Nghĩa là:

"Thân thể tóc da thọ ở cha mẹ, chẳng dám hủy hoại, là điều đức hiếu ban đầu. Lập thân hành Đạo, dương danh ở đời sau, làm vẻ vang cho cha mẹ, đó là cái hiếu sau cùng."

Xét nghiệm trong bài "Tu tại gia" trong Cổ Học Tinh Hoa trên đây, chúng ta nhận thấy Dương Phủ nghe theo lời Lão tăng, không đi tìm Phật ở ngoài, mà trở lại tìm Phật trong nhà.

Sự thật mẹ ông chưa phải là Phật. Nhưng khi nghe con đi trở về kêu cửa, mừng vui đến nỗi vội vàng không kịp mặc áo, khoác vội cái chăn, không kịp mang dép cho đàn ông, lại mang dép ngược... đó là cái "Tâm của bà hiền mẫu" mà cũng là "Tình thương sâu xa, từ Tâm Phật phát lộ ra" vậy.

Còn Dương Phủ, với cái "Tâm hiếu thảo" nhìn thấy mẹ thì thương yêu kính mến như ông đối với vị Phật. Đó cũng là "Hiếu Tâm" từ Phật Tâm xuất ra.

Cũng trong sách Nho nói rằng:

"... Hoàng thiên bất phụ đạo tâm nhơn. Hoàng thiên bất phụ hiếu tâm nhơn. Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhơn. Hoàng thiên bất phụ thiện tâm nhơn..."

Nghĩa là:

"Trời cao chẳng phụ người có đạo tâm. Trời cao chẳng phụ người có hiếu tâm. Trời cao chẳng phụ người có hảo tâm. Trời cao chẳng phụ người có thiện tâm."

Đạo Tâm: Người có Đạo Tâm tức là người không có phàm tâm. Trong việc xử thế tiếp vật đều lấy tâm đạo đức mà cư xử cho hợp với Đạo lý, hợp với lẽ Trời.

Hiếu Tâm: Người có Hiếu Tâm luôn biết ơn sinh thành dưỡng dục của cha mẹ, cư xử với cha mẹ trọn vẹn làm con hiếu thuận, cung kính, thương yêu và hết lòng thờ phụng.

Hào Tâm: Người có tâm tốt, hay thương người giúp đời, cư xử với người luôn luôn bằng điều hay lẽ phải, tận tụy giúp người như giúp cho bản thân mình. Nhà Phật gọi là "Tâm Hi". Thấy người vui, vui với người, thấy người đau khổ giúp cho người, làm cho người như chính cho bản thân mình vậy. Đó cũng là cái Tâm do lòng Nhân mà ra.

Thiện Tâm: là cái Tâm vô nhiễm, chỉ biết làm lành, hướng về đường lành và không biến đổi ra tánh trược, tình dục.

Nói tóm lại, bốn cái Tâm nói trên, luận theo "sự" thì phân ra làm bốn trạng thái khác nhau, nhưng luận theo "lý" thì chỉ có một gốc "chơn tâm" thanh tịnh mà ra.

Triết lý trong bài "Tu tại gia" không đi ra ngoài phạm vi chữ "Tâm".

Vị lão tăng dạy Dương Phú trở về nhà tìm "Phật tại gia" tức là ngụ ý bảo đừng đi đâu xa hơn với cái "Hiếu Tâm" hay là "Phật Tâm" của chính mình, thì đó mới là Chánh Đạo vậy.

Cali ngày 5 tháng 5 năm 1993

THIỆN TRUNG

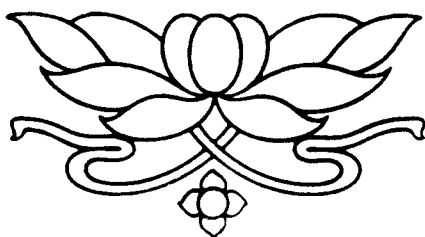
Tiệc Sinh nhật với Đức Thầy

Bạn đạo cùng du ngoạn với Đức Thầy

Bài thơ đưa tiễn thầy

Hôm nay đưa tiễn thầy đi
Ngâm ngùi thương nhớ chia ly đôi đường.
Thầy đi hoàng pháp bốn phương
Thân già lê gót dẫn đường các con.
Rán tu dẫn điển cho tròn
Thầy thương dịu dắt đường mòn noi theo.
Tu thời chớ sợ đời nghèo
Siêng năng tinh tấn điển đeo đây mình.
Công phu, công quả, công trình
Tam công đầy đủ phân minh đôi đàng.
Chúc Thầy thượng lộ bình an
Bốn phương hoàng pháp mở mang đạo màu.
Con xin quì gối cúi đầu
Chúc thầy trăm tuổi sống lâu độ đời.

Vancouver, 13/6/93

BÁC BA, CANADA

CẢM TƯỞNG

SAU KHÓA THANH LỌC 7 NGÀY TẠI THIÊN VIỆN VĨ KIÊN

Bấy lâu nay tôi thường nghe nói đến phương pháp thanh lọc bằng cách "súc ruột" tôi vội chê cười, cho đó là một phương pháp lạ lùng có thể tác hại cho cơ thể.

Một vài người bạn thân, sau khi đi súc ruột về thuật lại rành rẽ cho tôi nghe thế nào là súc ruột, và súc ruột có lợi ích gì cho sức khỏe và tinh thần?

Những người bạn đó nói rằng:

- Chúng tôi không hề bản thân mình chất chứa nhiều cặn bã hôi tanh bẩn thỉu đến như thế. Nhút là cái ruột già, nói đó tồn đọng rất nhiều độc tố do thực phẩm lâu năm không bài tiết ra trọn vẹn. Trên 40 năm nay rồi, bao nhiêu món ăn trọng trực do miệng lưỡi chúng tôi đem vào cơ thể, phần thì không được nhai nghiền kỹ lưỡng, phần thì thu thập những món khó tiêu, chúng nó đi vào bao tử, đi qua ruột non rồi chạy xuống ruột già, tồn đọng ở đó lâu ngày không được tiêu hóa trọn vẹn, sanh ra cái ống cống dẫn nước, được sử dụng một đôi năm còn đọng rác rến rong rêu rất là dơ bẩn hôi thúi thay. Huống chi là cái ruột già của chúng ta, nó quanh co khúc khuỷu, thì sự tồn đọng thực phẩm còn ghê rợn biết là ngần nào. Có những món ăn khó tiêu kẹt lại nơi mấy khúc eo của ruột già, rồi nằm đó năm này qua tháng kia, sanh ra vi trùng làm un thúi một khúc ruột sanh ra bệnh ung thư ruột. Khi lên bàn tẩy rửa lõi nó ra, nó chạy ngang qua ống thủy tinh của máy tẩy rửa, chúng tôi thấy nó bầy nhầy như rong biển, đen sì nhu bồ hóng, lẽ tất nhiên là hôi tanh không chịu nổi.

Tội nghiệp cho ruột gan chúng tôi, vì miệng lưỡi chúng tôi ham ăn, mà gây ra cho chúng nó sự đầy đọa triền miên, mà hậu quả chính là chủ nó, ôm đau thương lâu ngày mà không ý thức.

Nói đến người táo bón kinh niên, những người đau bệnh trí, ôi thôi, sự đau khổ do chất độc tích tụ trong đại trường lâu ngày, thật không bút mực nào tả cho xiết...

Nghe các bạn tôi mô tả sự "súc ruột" với những công hiệu và lợi ích cho bản thân, tôi mới nghiệm lại rằng:

- Bản thân tôi cũng có ống cống tích tụ lâu ngày, cũng có thùng tiêu tồn đọng lâu năm, trên 40 năm chưa hề được tẩy rửa thanh lọc lần nào. Chắc là độc tố và vi trùng hoành hành trong đó như đám ma quỷ lộng hành nơi cảnh Địa ngục vậy.

Tôi nhứt quyết đi dự khóa thanh lọc tại thiền viện Vô Kiền một lần thử xem. Và sau 7 ngày thanh lọc trở về, tôi cảm thấy con người tôi rất nhẹ nhàng khỏe khoắn.

Cái dạ ngục hôi tanh bẩn thỉu của bản thân tôi, được thanh tẩy kỹ càng, nên không còn là dạ ngục nặng nề ô trược nữa. Tôi có cảm giác như bản thân mình được đổi mới. Nhìn vào kiếng, tôi thấy gương mặt hồng hào, mịn màng, vui tươi yêu đời hơn trước. Rõ ràng là sự tẩy rửa đã làm cho tôi nhẹ nhõm và trẻ trung lại, ví như tôi đã trút được một gánh nghiệp chướng cho thân tâm.

Là người tu theo Pháp lý Vô Vi, tôi càng ý thức hơn về việc điều luyện hơi thở. Trước kia, hạ bộ cơ thể tôi nặng nề, làm cho hơi thở của tôi không thông. Bây giờ thì tôi thở rất sâu dài, nhẹ nhàng và chậm rãi làm cho Tánh-Mạng đều được khai thông. Dĩ nhiên, thân tâm được nhẹ nhàng thì phép dưỡng sinh cũng được thực hành chu đáo hơn trước. Công việc giải trược, giải bệnh, giải khổ, giải luôn tánh hu tật xấu cũng nhờ hơi thở mà được giải quyết tốt đẹp.

Còn nhiều chuyện hay về phương diện tâm linh mà tôi không đủ lời lẽ để tường thuật. Tôi chỉ xin nói để xác nhận rằng phương pháp thanh lọc bằng cách súc ruột thật là một phương giải trược cứu bệnh rất thần diệu phi thường.

Riêng đối với quý bạn đạo, tôi xin cống hiến một vài vần thơ khuyến khích như sau:

*Súc ruột! súc ruột, thanh lọc đi!
Ruột già như bản hại can tỳ,
Vi trùng này nở trong thân thể;
Độc tố lan tràn khắp tứ chi.*

*Thanh lọc! thanh lọc! thanh lọc ngay!
Thân tâm trong sạch, sống lâu dài,
Bao nhiêu độc tố lôi ra hết;
Tỳ vị khai thông, sinh khí đầy.*

*Tẩy rửa! tẩy rửa! tẩy rửa ngay!
Thùng tiêu cơ thể chứa lâu ngày,
Làm cho gan ruột đều un thúi;
Khiến bấy thân tâm chịu khổ dài.*

*Có ai thương xót bản thân mình?
Sao để ruột gan bị thúi sình?
Miệng lưỡi đem vào bao chất độc;
Ruột già ú đọng tạo Diêm Đình!*

*Ty vị lâu năm ú đọng nhiều,
Dưỡng nuôi cơ thể có bao nhiêu,
Cơ quan ngũ tạng lâu mòn mỏi;
Bệnh hoạn sinh ra hại đủ điều.*

Ông Tám thường khuyên các bạn đạo đi súc ruột là có ý bảo mình thanh tẩy thân tâm nhẹ nhàng để tu tiến cho đồng mãn. Tôi vâng dạ cho có chừng nhưng trong lòng không tin tưởng cái phương pháp "súc ruột" đó.

Nay, sau khi thí nghiệm có kết quả, tôi xác nhận rằng việc súc ruột, chẳng những lợi ích cho người đời, mà còn cần thiết cho người đạo nữa. Bởi vì muốn cho tâm được nhẹ nhàng thì thân phải cho thanh sạch. Muốn giải bệnh cho cơ thể trước phải lo giải quyết cái phần hạ bộ trước như bết tắc của nó. Muốn đem dưỡng khí vào nuôi dưỡng tế bào, phục hồi sinh lực thì trước phải lo khai thông bết tắc của châu thân. Do đó nên mới có bài thơ khôi hài rằng:

*Mãnh thân tú đại thịt xương da,
Xem dạng bề ngoài đẹp mặn mà,
Nếu để bề trong thường bết tắc;
Một "cây bệnh hoạn" hại đời ta.*

*Chàng nàng thanh tú dạng bề ngoài,
Ai biết thân tâm chịu khổ dài?
Vị côi "Diêm Đình" chuta tẩy rửa;
Mang "cây thịt thú" đi tìm ai?*

Trước khi kết thúc bài này, tôi xin thành kính cảm tạ ông Tám, người đã dẫn thân nghiên cứu, thí nghiệm phép "thanh lọc" nhiễm màu, để nêu gương cho bạn đạo tu tiến đồng mãn. Sau nữa tôi xin cảm ơn quý bạn: Marc Lapoussée, chị Bích, chị Quý, bà Bắc, những người cống hiến công quả giúp đỡ người đi thanh lọc đạt được nhiều kết quả lợi ích cho sức khỏe, cho tinh thần và đạo pháp, rất đáng được tuyên dương và ca ngợi.

Nay kính

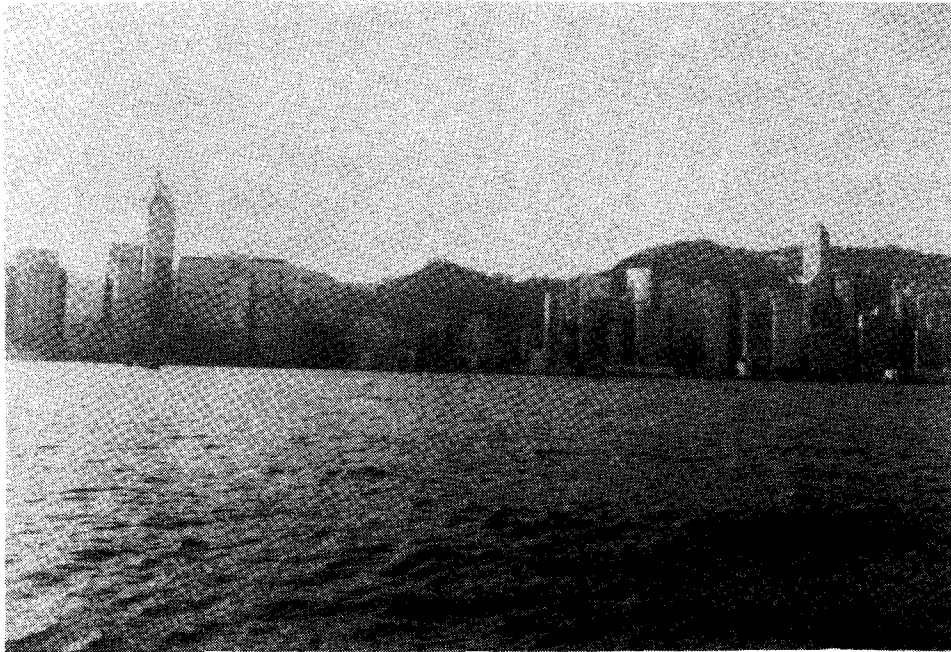
NGUYỄN THỊ KHANG
California, tháng 5, 1993

MỤC LỤC

<i>Tựa Bài</i>	<i>Tác Giả</i>	<i>Trang</i>
Lời ngỏ	Ban Biên Tập	
DU HÀNH TỰ THỨC I		1
<i>Huấn Từ Khai Mạc I</i>	Lương Sĩ Hằng	3
<i>Du Hành Tự Thức (thơ)</i>	Lương Sĩ Hằng	5
<i>Bài Giảng Chung Thiên</i>	Lương Sĩ Hằng	6
<i>Chúc Mừng Đ/H DHTT (thơ)</i>	Mã Tố Anh	10
<i>Dự Án Cứu Trợ BĐ VN (minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	11
<i>Đến Hồng Kông (thơ)</i>	Nguyễn Đình Trí	12
<i>Du Hành Tự Thức (thơ)</i>	Kim Thanh	13
<i>(minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	14
<i>Du Hành Tự Thức (thơ)</i>	Nguyễn Đình Trí	14
<i>Tâm Linh và Tiền (minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	15
<i>Đại Hội 92 (thơ)</i>	Mỹ Kim	17
<i>Đại Hội Tâm Linh (minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	18
<i>Từ Quang (minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	20
<i>Nguyện Cầu (thơ)</i>	LTC	20
<i>Duyên Hạnh Ngộ (thơ dịch)</i>	Raymond Garcia	21
<i>(minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	21
<i>Thuế Từ Thiện (minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	22
<i>Đức Thầy Ấn Có Ngon Không?</i>	Nguyễn Thị Trí	22
<i>Tình Thương Cha Mẹ (minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	23
<i>Du Hành Tự Thức (thơ)</i>	Nguyễn Văn Châu	23
<i>(minh luận)</i>	Lương Sĩ Hằng	23
<i>Huấn Từ Bế Mạc</i>	Lương Sĩ Hằng	24
<i>Cung Chúc Đại Thọ Đức Thầy Tám</i>	Trịnh Q. Thắng	25
<i>Từ Bi Hi Xả (giảng)</i>	Lương Sĩ Hằng	26
<i>Về Quê (thơ)</i>	Nguyễn Đình Trí	31
<i>Những Ngày Hành Hương (thơ)</i>	Renoir Trần	31
<i>Vấn Đáp Về Từ Bi Hi Xả</i>	Bạn Đạo	32

<i>Thanh Tịnh (thơ)</i>	<i>Mã Tố Anh</i>	36
<i>Chân Tình (thơ)</i>	<i>LTC</i>	37
<i>Vấn Đạo Thất Tình Lục Dục</i>	<i>Bạn Đạo</i>	38
<i>Mơ (thơ)</i>	<i>Nguyễn Đình Trí</i>	49
<i>Ngàn Ánh Trăng Thanh (thơ)</i>	<i>B/Đ Adelaide</i>	50
<i>Chúc Thọ Thầy (thơ)</i>	<i>Mỹ Kim</i>	51
<i>(Đức Thầy Đáp)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	51
<i>Các Đáp Từ Chúc Thọ Khác</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	52
<i>Phóng Sự Đại Hội</i>	<i>Ban Biên Tập</i>	54
<i>Cung Chúc Đại Thọ Đức Thầy</i>	<i>Nguyễn Đình Trí</i>	67
<i>Cảm Tưởng</i>	<i>M.E.</i>	68
DU HÀNH TỰ THỨC II		69
<i>Huấn Từ Khai Mạc II</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	71
<i>Chào Mừng B/Đ Vô Vi Hồng Kông (thơ)</i>	<i>Nguyễn X. Liêm</i>	74
<i>Huấn Từ Sáng Ngày Thứ Nhì</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	75
<i>Khen B/Đ Hồng Kông (thơ vui)</i>	<i>BĐ ẩn Danh</i>	77
<i>Huấn Từ Sáng Ngày Thứ Ba</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	78
<i>Chung Vui Xây Dựng (thơ)</i>	<i>Mai Văn Chất</i>	82
<i>Huấn Từ Bế Mạc II</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	83
<i>Kính Thầy (thơ)</i>	<i>Chị Tuyết</i>	84
<i>Xuất Hồn Đánh Lễ Phật (minh luận)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	85
<i>Xuống Tóc và Tu Học (minh luận)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	87
<i>Xuống Tóc và Để Tóc Lại (minh luận)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	90
<i>Thực Hiện Từ Bi (minh luận)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	91
<i>Ánh Mắt Thầy (thơ)</i>	<i>BĐ ẩn Danh</i>	94
<i>Bài Giảng Chung Thiền II</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	95
<i>Thình Không (thơ)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	99
<i>Vấn Đạo Về Phương Pháp Công Phu</i>	<i>BĐ và Đức Thầy</i>	100
<i>Người Tình (thơ)</i>	<i>Lương Sĩ Hằng</i>	108
<i>Phóng Sự Đại Hội II</i>	<i>Vân Khanh</i>	109
<i>Cảm Tưởng Khi Gặp Thầy (thơ)</i>	<i>Bác Ba</i>	116
<i>Tu Tại Gia (luận đạo)</i>	<i>Thiện Trung</i>	117
<i>Bài Thơ Tiến Thầy (thơ)</i>	<i>Bác Ba</i>	122
<i>Cảm Tưởng Sau Khi Thanh Lọc</i>	<i>Nguyễn Thị Khang</i>	123

**ĐẶC SAN
ĐẠI HỘI VÔ VI QUỐC TẾ HỒNG KÔNG
DU HÀNH TỰ THỨC
IN TẠI**

**NHÀ IN VÔ VI
14869 DILLOW ST.
WESTMINSTER, CA 92683
ĐIỆN THOẠI: (714) 891-0889**

**THƯ TỬ LIÊN LẠC:
HỘI ÁI HỮU VÔ VI
P.O. BOX 2045
WESTMINSTER, CA 92684-2045**

Biên Cho Lặng Minh Châu Mối Phát

Lòng Cho Riêng Mối Gọi Là Thân

THIÊN ĐỊNH

theo

PHÁP LÝ

VÔ VI

KHOA HỌC HUYỀN BÍ

PHẬT PHÁP

CÔNG PHU - CÔNG QUẢ - CÔNG TRÌNH